007 JAMES BOND

Ian Fleming

Yıldırım Harekatı

JAMES BOND: 6

Tay Kitapçılık ve Ticaret Limited Şirketi
Dr. Şevki Bey Sokak 10/3 Türbe-İstanbul
Telefon: 528 43 84

James

BOND

Ian Fleming

Yıldırım Harekâtı

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: THUNDERBALL

Türkçesi:
Yaprak BURCU

Dizgi: Pano Grafik/Film: Gümüş Reprodüksiyon
Baskı: Gündoğdu Matbaacılık/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM
"Boş Verin, Bay Bond"
"Sakin Olun, Bay Bond"

Yaşamın Bond'a berbat geldiği günlerden biriydi. Bir kere hiç olmadık bir biçimde kendinden utanıyordu. Akşamdan kalmaydı ve üstüne üstlük başı fena halde ağrıyordu, eklemleri kaskatı kesilmişti. Hele insan çok sigara ve içki içmişse ertesi sabah kendini daha da kötü hissederdi.

Öksürünce gözlerinin önünde durgun sulu havuzlarda görülen amipler gibi siyah ışıklı noktacıklar beliriyordu. İnsan içkiyi fazla kaçırdı mı böyle işaretler görmesi doğaldır. Park Lane'deki lüks dairede içtiği sonuncu viski sodanın, ondan önceki on kadehten farkı pek yok gibiydi, ama boğazından aşağıya biraz isteksizce inmiş ve ağzında acı bir tat bırakmıştı. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi bildiği halde, bir rober daha oynamayı kabul etmişti. Yine bir sayısı beş paunddan olsun mu? diye sorduklarında pekâlâ demişti. Ve roberi de aptalca oynamıştı. Daha sonra eşi maça kızının güneyde olduğunu çok iyi bildiği halde neden bacağı çektiğini sormuştu. Şişman suratındaki o salak Mona Lisa gülüşüyle maça kızının kendi valesinin üzerine zafer kazanmış bir edayla inişi gözünün önünden gitmiyordu. Gran şlem oynuyordu, hem de sarhoş olduğu için sürkontr çekmişti. Bu ise karşı tarafa dört yüz puan birden yazılması demekti. Oyununun sonunda toplam yirmi sayı kaybetmişti, yani 100 paund büyük paraydı.

Bond çenesindeki kesiğe kan taşını bastırdı.

Lavabonun üstündeki aynada aksi suratını süzdü. Budala, cahil herif! Bunların hepsi yapılacak işi olmadığı içindi. Bir aydan beri kırtasiye işleriyle uğraşıyordu: o saçma sapan dosyaları, raporları okuyor haftalar geçtikçe uzayan saatleri sayıyordu. Hele diğer şubelerden biri onu arayıp da dosyalardan biri hakkında konuşmaya kalkınca telefonu yüzüne kapatıveriyordu. Üstelik, sekreteri grip olunca, ona yedek sekreterlerden suratsız birini vermişlerdi. Kendisine sürekli ''sir'' diyen ve ağzında bir meyve çekirdeği varmış gibi sözleri yuvarlayan aptal, çirkin bir ukala! Ve işte yine pazartesi sabahı gelip çatmıştı. Bir hafta daha başlıyordu. Mayıs yağmuru camları şiddetle tıkırdatıyordu. Bond iki Phensic hapı yuttu. Uzanıp Enos Dergisi'ni aldı. O sırada yatak odasındaki telefonu uzun uzun çaldı. Genel Merkez'e doğrudan bağlı olan telefondu bu.

*

**

James Bond'un kalbi hızlı hızlı atıyordu. Arabasına bindi ve Merkez'e geldi. Sekizinci kata çıkan asansörü huzursuz olarak bekledikten sonra kendini Gizli Servis şefinin odasına attı.

Bir koltuk çekerek oturdu, o çok iyi tanıdığı sakin, gri ve pırıl pırıl gözlere baktı. Bu gözlerden nasıl bir anlam çıkarabilirdi acaba?

— Günaydın James. Seni böyle erkenden çağırdığım için özür dilerim. Çok dolu bir gün var önümde. Koşuşturma başlamadan seninle görüşmek istedim.

Bond'un heyecanı bir an durur gibi oldu. Kendisine numarasıyla değil de, ismiyle çağırdığı zaman bir problem var demekti. Bu işten çok, özel bir meseleydi galiba. M. nin yüzünde haberin büyüklüğüne ilişkin hiç bir gerginlik yoktu.

— Seni ne zamandır göremiyorum, James. Nasılsın bakalım? Sağlığın yani?

M. önünden forma benzeyen bir kâğıt aldı, okumaya hazırlandı.

Bond ne olduğunu anlamaya çalışarak kuşkuyla:

— İyiyim efendim, dedi.

— Ama Merkez doktoru böyle düşünmüyor, dedi M. ve devam etti:

— Biraz önce bir rapor gönderdiler. Ne yazdığını bilmeni isterim.

Bond sayfaya öfkeyle baktı. Şimdi nerden çıkmıştı bu? Kendini tutarak:

— Emredersiniz efendim, dedi.

M. Bond'u dikkatle süzdü. Kâğıdı gözlerine biraz daha yaklaştırdı ve okumaya başladı.

— Bu subayınızın sağlık durumu gayet iyi, ama ne yazık ki yaşadığı hayat tarzı onun uzun süre böyle kalmasına izin vermeyecek. Pek çok uyarımıza karşın günde altmış sigara içmektedir. Üstelik içtiği sigara Balkan tütünüyle karıştırılarak yapılmıştır ve nikotini yüksektir. Hareketli bir görevi olmadığı zamanlar günde otuz, otuz beş derecelik yarım şişe alkol almaktadır. Yapılan muayenesinde sağlık durumunda belirli bir bozulma görülmedi. Dili paslı. Tansiyonu hafifçe yükseldi. Akciğerde bir belirti yok. Ama öte yandan ajanınız sıkıştırıldığında sık sık başağrıları geçirdiğini, trapezius kaslarında kramplar olduğunu kabul etti. ''Fibrozit'' nodülleri de hissediliyor. Tüm bu belirtilerin bu subayın yaşadığı hayat biçiminin sonuçları olduğu inancındayım. Böyle giderse sağlık durumunun mesleğinin gereklerini yerine getirmesine engel olacağı kendisine söylendiğinde karşı çıkmadı. Bu nedenlerle 007'nin iki, üç hafta süreyle sıkı ve disiplinli bir rejim uygulamasını salık veririm. Böyle yaparsa eski bedensel yetkinliğine kavuşacağına inanıyorum.

M. uzandı, raporu ''giden evrak'' kutusuna koydu. Ellerini masaya dayadı ve Bond'a kızgınlıkla baktı.

— Pek iyi bir durum olmasa gerek James, değil mi?

Bond sesindeki sabırsızlığı bastırmaya çalıştı.

— Ben çok iyiyim, efendim, dedi. Herkesin zaman zaman başağrıları olur. Hafta sonları golf oynayanlarda da fibrozit görülebilir. Terleyip cereyanlı bir yerde oturmaktan olur. Aspirin alıp terlersem geçer. Gerçekte fazla bir şeyim yok.

M. sinirlenmişti.

— Asıl o zaman büyük yanlış yaparsın. İlaç alarak hastalığı geçici olarak iyileştirirsin. İlaç meseleyi kökünden çözmez. Yalnızca bir süre daha gizler o kadar. Sonunda ilerlemiş bir zehirlenme durumu meydana gelir ki, bu bir daha geçmez. Bütün ilaçlar insanın yapısına aykırıdır. Aldığımız besinlerin çoğu da bu durumda. İçindeki besleyici maddeleri alınmış ekmek, tüm özü ayrılmış şeker, vitaminlerinin çoğu kaynatılarak yok edilmiş süt gibi. Gıdalarımız sürekli gereğinden fazla pişirilir ve doğadakinden farklı bir bileşim haline getirilir. Örneğin... (M. elini cebine atıp not defterini çıkardı. Çevirdiği bir sayfaya baktı.) Yediğimiz ekmekte undan başka neler var biliyor musun? Bol bol tebeşir, benzol, peroksit tozu, klorür gazı, amonyak tuzu ve alüminyum. Ne dersin buna?

M. defterini kapatıp cebine koydu. Bond bütün bunlara şaşırmıştı. Kendini savunur gibi:

— Zaten ben fazla ekmek yemem, efendim, dedi.

— Olabilir, dedi M. sabırsızlıkla. Ama acaba ne kadar sert buğday yiyorsun? Ne kadar yoğurt? Pişmemiş sebze, kuru yemiş, taze meyve?

Bond gülümsedi.

— Doğrusu hiç, efendim.

— Bunda gülünecek bir şey yok.

M. inandırıcı olmak için parmağını masaya vurdu.

— Sözlerimi iyi dinle. İnsanın sağlıklı olabilmesi için doğayı örnek alması gerekir. Bütün sorunların...

Bond karşı çıkmak üzere ağzını açtı, fakat M. izin vermedi.

— Sağlık raporundaki toksik durumun aslında doğaya aykırı bir yaşam sürmeden ileri geliyor. Örneğin hiç Bricher-Brinner ismini duydun mu? Veya Kneipp'in Preissnitz'in, Rilki'nin, Schrotch'un, Gossmann'ın, Bilz'in isimlerini?

— Hayır efendim.

— Gördün mü? Pekâlâ bu adamların yapıtlarını incelersen iyi edersin. Her şeyin doğadaki düzeniyle sürdürülmesi gerektiğini savunan ve şimdiye dek insanlığın aptalca yok saydıkları büyük bilimadamları bunlar. Neysek ki... (M. nin gözleri heyecanla parladı.) ... İngiltere'de bu adamların felsefelerini günlük yaşamlarına uygulayan kimseler var. Ve yine bereket versin ki, doğal tedavi de olası.

James Bond M. ye merakla baktı. Bu ihtiyara da neler oluyordu? Yoksa bunamanın ilk işaretleri miydi bütün bunlar? Ama, M. her zamankinden daha iyi görünüyordu. Soğuk gri gözleri bir kristal kadar berraktı ve sert hatlı yüzü sıhhatten parlıyordu. Öyleyse bu garip sözlerin anlamı neydi?

M. gelen evrak kutusunu, Bond'un artık gidebileceğini anlatır gibi önüne çekti. Sonra neşeyle:

— Eh, hepsi bu James. Bayan Moneypenny yer ayırttı. Seni eski durumuna getirmek için iki hafta yeter. Döndüğünde kendini tanıyamayacaksın. Yepyeni bir insan olacaksın.

Bond M. ye baktı, beti benzi atmıştı. Boğuk bir sesle:

— Nereden dönünce efendim? diye sordu.

— "Shrublands" denilen yerde. Klinik bu alanda oldukça ünlü olan birisi tarafından idare ediliyor. İsmi Wain, Joshua Wain. Çok ilginç bir kişi. Altmış beş yaşında. Ama, kırktan fazla göstermiyor. Seni eski formuna döndürür kısa sürede. Cihazları son derece

modern, özel bitkileri yetiştirdiği bahçesi bile var. Yeri de çok iyi. Sussex'de Washington'a yakın kırlık bir yerde. Buradaki işini merak etme. İki hafta için işi tamamen unut. 009'a söylerim, bölümün yönetimini alsın.

Bond kulaklarına inanamıyordu.

— Ama efendim, dedi. Çok iyi olduğumu söyledim. Emin misiniz? Yani gerçekten gerekli mi bunlar?

— Hayır, dedi M. Gerekli değil şart. Tabii çift O bölümünde kalmaya niyetin varsa. Bu bölümdeki bir ajanımın yüzde yüz sağlıklı olmadığını düşünmekten hiç hoşlanmam. Ve böyle bir adamı da orada tutamam. (M. gözlerini önündeki kutuya çevirdi. Eline bir parola dosyası aldı.) Hepsi bu kadar 007, dedi.

Başını kaldırıp bakmadı bir daha. Sesinin tonu da konuşmanın sona erdiğini gösteriyordu.

Bond ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemedi. Dışarı çıkarken kapıyı kasten yavaş kapadı.

Dışarıda Bayan Moneypenny ona tatlı tatlı baktı.

Bond doğru masasına yürüdü. Yumruğunu masaya öyle bir indirdi ki, daktilo yerinden oynadı.

— Bu da ne demek oluyor Penny? İhtiyar aklını mı kaçırdı? Ne saçma sapan iş bu? Gidersem lanet olsun! Delirmiş bu adam!

Bayan Moneypenny mutlulukla gülümsedi.

— Yönetici çok anlayışlı ve nazik davrandı. Size "Mersin Odası"nı verebileceğini söyledi. Çok güzel bir odaymış. Penceresi bitki bahçesine bakıyormuş. Biliyorsun şifali bitkilerin yetiştirildiği özel bir bahçesi var.

— O yerin dibine batası bahçelerinden haberim var. Bana bak Penny, dedi Bond kıza yalvararak, haydi bana bir iyilik yap da bu işin altında ne olduğunu söyle. İçerdekinin derdi ne?

Bond için sık sık ümitsiz hayaller kuran Bayan

Moneypenny ona acımıştı. Sesinin tonunu alçalttı.

— Doğrusunu istersen geçici bir durum bu, ama bir kez yakanı kaptırdın. Kurtuluşun yok. Bilirsin Gizli Servis elemanlarının sağlığı konusunda çok titizdir. Bir zamanlar hepimizi kültürfizik kurslarına zorunlu olarak göndermişti. Sonra o kafa ütüleyen psikanalizci geldi. Sen onu kaçırdın. Yurtdışında bir yerdeydin. Bütün bölüm başkanları adama rüyalarını anlatmak zorunda kaldı. Ama fazla uzun sürmedi. Herhalde bazılarının anlattıkları rüyalar adamı ürkütmüş olmalı, ya da başka bir şey. Neyse geçen ay M. lumbagoya tutuldu. Blades'deki dostlarından biri, sanırım şu içki düşkünü şişman olanı, ona Londra dışında doğal tedavi yöntemi uygulayan bir yerden söz etmiş. (Bayan Moneypenny arzu dolu dudaklarını hafifçe büktü.) Adam yemin etmiş. M. ye hepimizin motordan farksız olduğumuzu ve arada bir revizyondan geçmemiz gerektiğini söylemiş. Her yıl oraya gittiğini de eklemiş. Blades'de bir günde harcadığı paraya orada bir hafta geçirdiğini de söylemiş. M. yi bilirsin, her zaman yeniliklerden hoşlanır. On günlüğüne oraya gitti ve gerçekten değişmiş olarak geri döndü. Dün bana bu konuda uzun bir konferans çekti. Bu sabah postadan binbir çeşit yiyecek, buğday kepeği ve daha bilmediğim bir sürü şey çıktı. Hepsini ne yapacağımı şaşırdım. Korkarım zavallı köpeğim bunlarla beslenmek zorunda kalacak bir süre. Her neyse, işte olan biten bu. M. yi hiçbir zaman bu kadar formunda görmediğimi de itiraf edeyim. Tam anlamıyla gençleşti...

— O eski Kruschen İçmeleri'nin afişlerindeki suratsız adama benziyor. Ama o deliler evine gönderecek benden başka birini bulamadı mı?

Bayan Moneypenny hafifçe gülümsedi.

— Bilirsin dünyası senin üzerine kuruludur. Raporunu görür görmez beni çağırıp, o klinikte yer

ayırtmamı söyledi. (Bayan Moneypenney yüzünü buruşturdu.) Gerçekten o raporda yazıldığı kadar sigara ve içki içiyor musun, James? Bu sağlığına zararlı biliyorsun.

Başını kaldırıp anne tavrıyla Bond'a baktı.

Bond kendini tuttu. Aldırmıyor gibi tavır takınmak için çaba gösterdi. Sonra o bilinen sözleri yineledi:

— Susuzluktan öleceğime içkiden öleyim.. Sigaraya gelince içmediğim zaman ellerimi nereye koyacağımı bilemiyorum.

Bu bayatlamış, beylik sözler kendi kulağına bile hoş gelmedi. Tıraşı kısa kesmeli! O anda ihtiyaç duyduğu tek şey bir kadeh konyak ve sodaydı.

Bayan Moneypenny'nin ılık dudakları tehditkâr bir ifadeyle büküldü.

— Ellerine gelince... ben başka şeyler duydum!

— Yine başlama Penny.

Bond öfkeyle kapıya doğru yürüdü. Sonra döndü.

— Ağzından bir söz daha çıktığını duyarsam seni öyle bir pataklarım ki, o sandalyede oturmak için kuştüyü yastık kullanmak zorunda kalırsın.

Bayan Moneypenny tatlı tatlı gülümsedi.

— İki hafta yalnız ceviz ve limon suyuyla beslendikten sonra bunları yapabileceğini hiç sanmıyorum James.

Bond homurdandı ve sonra odadan fırladı.

II. BÖLÜM
SHRUBLANDS

James Bond bavulunu çikolata rengi eski Austin taksinin bagajına koyup siyah deri ceketli,yüzü sivilceli sürücünün yanına oturdu. Genç sürücü cebinden bir tarak çıkarıp saçını taradı. İşi bittikten sonra onu yine cebine koydu ve öne eğilip marşa bastı. Bond tarak numarasını kendisini ve parasını lütfen alıyormuş gibi göstermek için yaptığını düşündü. Savaştan sonra bütün gençlerde bu tür davranışlar yaygınlaşmıştı. Bu genç haftada yirmi paund kazanır, ana babasından nefret eder ve Tommy Steele gibi olmak ister,diye düşündü Bond. Bu onun kabahati değildi. Refah Devleti sözleri, atom bombaları ve uzay savaşlarının içinde doğmuştu. Ona göre yaşam kolay ve anlamsızdı. Bond sordu:

— Shrublands çok uzak mıdır?

Genç adam meydanı döndü ve gereksiz yere vites değiştirdi.

— Yarım saat kadar.

Gaza bastı, bir dönemeçte ustalıkla ama tehlikeli bir biçimde bir kamyonu solladı.

— Arabanı çok iyi kullanıyorsun doğrusu.

Genç adam Bond'un alay edip etmediğini anlamak için göz ucuyla baktı. Ciddi olduğunu anlamıştı. Arkasına yaslandı.

— Babam daha iyisini almıyor. "Bu emektar bana yirmi yıl hizmet etti. Bir yirmi yıl da seni götürür" diyor. Bu yüzden kendim para biriktiriyorum. Yeni arabanın parasının yarısını biriktirdim bile.

Bond tarak numarası hakkında düşündüklerinde yanıldığını anladı.

— Peki nasıl bir araba düşünüyorsun?

— Bir Wolksvagen minibüs alacağım. Brighton Hipodromu'na yolcu taşıyacağım.

— Hiç de fena değil. Brighton'da çok para var.

— Hem de nasıl. (Gencin yüzünde bir heyecan pırıltısı belirdi.) Oraya bir kez gittim. İki yarışçı ve iki kadın arabama binmişti. Onları Londra'ya getirmiştim. On kâğıdın üstüne beş de bahşiş verdiler. Güzel iş.

— Mutlaka. Ama Brighton'da her türlüsü bulunur. Kafana bir şey indirip paranı alacaklara karşı da uyanık olmalısın. O çevrede çalışan şebekeler vardır. Kan Kovası Barı bugünlerde nasıl çalışıyor?

— O olaydan sonra bir daha açmadılar. Şu gazetelere geçen olaydan sonra.

Genç adam kafa dengi biriyle konuştuğunu farketmişti. Bond'u bir kez daha baştan aşağıya süzdü.

— Scrubs'da kalmaya mı gidiyorsunuz, yoksa sadece ziyarete mi?

— Scrubs'a mı?

— Ben öyle derim. Yani Shrublands'a, dedi genç adam. Her zaman oraya götürdüğüm kimselere benzemiyorsunuz. Çoğunluğu şişman kadınlardır ya da yaşlılar. Arabayı hızlı sürmemem için kırk defa uyarırlar. Siyatikleri falan mı sarsılıyormuş ne?

Bond güldü.

— Orada on dört gün kalmak zorundayım. Doktor bana iyi geleceğini söylüyor. Ne yapalım, çekeceğiz. Nasıl bir yer burası?

Genç adam Brighton yolundan ayrılarak yan yola saptı. Sonra Downs kasabasının yanından ve Fulking'in içinden geçerek batıya doğru yöneldi. Austin bu kırlık yerlerden geçerken hafif hafif bir uğultu çıkarıyordu.

— Herkes oradakilerin kafadan çatlak olduğunu düşünür. Kimse onlara aldırmaz. Hepsi de zenginler ama çevrede dolaşmaya çıktıklarında tek kuruş harcamazlar. Belki çay salonları birkaç kuruşlarını alıyordur, o kadar. Koskoca insanlar. Aralarında büyük ün sahibi kimseler de var. Mideleri bomboş Bentley'lerine binip geziyorlar. Bir çay salonu görünce içeri girip iki fincan çay içiyorlar. Yalnızca buna izin veriliyor. Bazıları da yan masada çörek ve pasta yiyenleri görünce, dayanamayıp gizlice tıkınıyorlar. Bu arada birisine yakalanıp yakalanmadıklarını anlamak için etrafa bakıyorlar. Kendilerinden utanır gibi bir halleri var.

— Özel kür için bir yığın para harcarken böyle davranmaları çok saçma.

— Bu da başka hikâye. (Delikanlının sesi öfkeliydi.) Günde üç öğün yemek verip karnını doyurursan haftada yirmi kâğıdı almanı anlarım. Ama sen tut sıcak sudan başka bir şey verme ve bu kadar parayı da cebine indir. Hükümet nasıl izin veriyor buna, akıl alır gibi değil?

— Orada birtakım tedaviler de yapılıyor sanırım. Gelenler iyileşiyorlarsa bu paraya değer.

— Herhalde öyle olmalı, dedi genç kuşkuyla. Bazılarını oradan alıp kente götürürken değişmiş buluyorum. Bazılar da bir hafta cevize talim ettikten sonra yaşlı keçilere dönüyor. Bir gün ben de oraya gideceğim sanırım.

— Ne demek istiyorsun?

Genç yan yan Bond'a baktı. Bond'un Brighton hakkında söylediklerinden cesaret almıştı.

— Bizim burada Washington'da bir kız var. Bal Arısı çay salonunda garson. Garsondu daha doğrusu Çoğumuzun gözünü o açtı, ne demek istediğimi anlıyorsunuz herhalde. Bir tekliğe bize yatakta bütün Fransız numaralarını öğretirdi. Bildiğimiz kızlardan.

Neyse bu sene ünü çevreye yayılmış. Shrublands'daki bazı yaşlı erkekler de Polly'i -adı Polly Grace'dir- ziyarete başladı.Bentley'lerine alıp kızı yukarı Downs'da ıssız bir yere götürüyorlar. Bu iş yıllardır sürüyor. İşin kötüsü kıza beş hatta on kâğıt ödedikleri için bize yüz vermez oldu. Ücreti yükseldi. Bir tür enflasyon yani. Ve bir ay önce işini bırakarak ne yaptı biliyor musunuz? (Genç adamın öfkeden sesi yükselmişti.) Birkaç yüz paunda eski bir Auistin aldı kendine ve dolaşmaya başladı. Tıpkı şu gazetelerde sözü edilen Curzon Caddesi'ndeki Londralı fahişeler gibi. Şimdi de Brighton çevresinde çalışıyor. Nerede iş varsa oraya gidiyor. Arada bir de Shrublandslı morukları ağırlıyor. İnanılır şey mi?

Delikanlı iki kişilik bisiklete binmiş olan bir karı kocaya yana çekilmeleri için klakson çaldı.

Bond ciddi bir tavırla:

— Çok kötü, dedi. O kliniğe giden insanların böyle şeyler düşüneceklerini bile tahmin edemezdim.

Genç adam homurdandı.

— Siz öyle sanın, yani... (Kabalık yaptığını anlamıştı. Sesini yumuşattı.) Hepimiz öyle zannediyorduk. Arkadaşlarımdan biri, kasabanın doktorunun oğludur. Bu meseleyi babasıyla konuşmuş. Babası böyle bir şeyin imkânsız olduğunu söylemiş. Bu tür rejimlerin yani, içki yasağının, bol bol dinlenmenin, masajların ve sıcak soğuk banyoların tüm kan dolaşımını düzelttiğini ve kişiyi güçlendirdiğini söylemiş. Anlarsınız tabii. İhtiyar keçiler dirilip canlanıyorlar demek ki.

Bond güldü.

— İyi öyleyse. Ünü boşuna değil.

Yolun sağında bir levhada "Shrublands. Sağlık diyarı. Sağdaki ilk yol. Lütfen gürültü yapmayınız" yazılıydı. Yolun iki yanında gür çamlıklar ve her mevsim yeşil kalan ağaçlar vardı. İlerde yüksek bir

duvar göründü. Eski zaman kalelerindekini anımsatan bir sur kapısı vardı. Kapının yanında Viktorya Çağı'ndan kalma bir bekçi kulübesi bulunuyordu. Bacasından ince bir duman yükseliyordu Çakıllı yoldan ilerlediler. Korna sesi üzerine yaşlı bir çift yana çekildi. Sonra önlerine yeşil sahalar, bakımlı çiçeklikler ve tek tük dolaşan yaşlı insanlar çıktı. Önlerinde büyük ve çirkin bir yapı belirdi.

Genç sürücü arabayı geniş bir giriş kapısının önüne çekip durdurdu. Cilalı demir kapının yanında uzun ayaklı bir vazo duruyordu. Üzerinde "İçerde sigara içilmez, lütfen sigaralarınızı buraya atın" yazılıydı. Bond taksiden indi, arkadan valizini aldı. Gence de on şilinlik bahşiş verdi.

— Sağolun, dedi genç adam. Buradan kaçmak isterseniz beni bulun. Buralardaki tek kadın Polly değil. Başkaları da var. Brighton yolu üzerindeki bir çayhanede de çok güzel çörekler yapıyorlar. Hoşça kalın.

Hızla vitesi ileriye itti. Geldiği yola saptı. Bond valizini alıp merdivenlerden çıktı ve ağır kapıdan içeri girdi.

İçerisi serin ve sakindi. Resepsiyonda kolalı beyaz gömlekli şipşirin bir kız oturuyordu. Bond'u samimi şekilde karşıladı. Defteri imzaladıktan sonra duvarları meşeyle kaplı geniş salondan tertemiz, beyaz boyalı, ilaç kokan koridora geçerek yapının arka tarafına doğru yürüdüler. Ana binayı ek binaya bağlayan duvarda bir ara kapı vardı. Tavanları basık olan ek binanın ucuza yapılmış olduğu belliydi. Her odanın kapısında bir çiçeğin ve şifalı bitkinin adı yazılıydı. Resepsiyon memuru onu Mersin Çiçeği odasına soktu. Şefin saat altında kendisini muayene edeceğini söyledi ve gitti.

Burası sıradan eşyalarla döşenmiş bir odaydı. Çok güzel kreton perdeler, yatağın üzerinde elektrikli bir

battaniye ve başucunda içine kadife çiçekleri konmuş bir vazo vardı. Masada Dr. Alan Moyne'un yazdığı Açıklamalı Doğal Tedavi adlı kitabı duruyordu. Bond kitabı açtı. İlk sayfadan yazarın İngiliz Doğal Tedavi Derneği'nin üyesi olduğunu öğrendi. Sonra pencereleri ardına kadar açtı. Aşağıda, ortasında güneş saati bulunan şifalı bitki bahçesi vardı. Bond dönüp valizini boşalttı ve dolaplara yerleştirdi. Sonra koltuğa oturarak bedenindeki zararlı birikintileri ve zehirleri yok edecek tedaviyi okumaya başladı. Bu arada şimdiye dek hiç duymadığı yiyecekler hakkında da epey şey öğrendi. Tam masajlara sıra gelmişti ki, telefon çaldı. Bir ses Bay Wain'in beş dakika içinde muayene odasında kendisini görmekten memnun olacağını söyledi.

*

**

Bay Joshua Wain sertçe elini sıktı. Duru ve cesaret veren bir sesle konuşuyordu. Çizgisiz alnının ve yumuşak pırıl pırıl ela gözlerinin üstünde çalı gibi gür kır saçları vardı. Dindar gülümseyişi Bond'u gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi bir izlenim veriyordu. Üzerinde tertemiz bir doktor gömleği vardı. Koyu renkli, ince çizgili bir pantolon giymişti. Odada dolaşırken yaylanıyor gibiydi.

Bay Wain Bond'a külotunun dışında her şeyini çıkarmasını söyledi. Bond'un bedenindeki yara izlerini görünce nezaketle:

— Galiba savaşta çok bulundunuz Bay Bond, dedi.

— Evet, pek çok kez mucize kabilinden kurtuldum, dedi Bond kayıtsızca...

— Gerçekten mi? İnsanların birbirleriyle savaşması çok feci bir şey. Şimdi derin derin soluk alın bakalım, Bay Bond.

Doktor Wain Bond'un sırtını ve göğsünü dinledi, tansiyonu ve boyunu ölçtü, tarttı ve bunları bir fişe

yazdı. Ameliyat masasına yatmasını söyledi ve parmaklarıyla bütün eklemlerini ve damarlarını tek tek yokladı.

Bond giyinirken Bay Wain masasının başına geçti ve bir şeyler yazmaya başladı. Sonra arkasına yaslandı.

— Bay Bond, benim kanımca sağlık durumunuzda endişelenecek bir şey yok. Tansiyon biraz yüksek, yukarı vertebrada bazı hafif lezyonlar var. Sinirsel başağrılarınız da belki bu yüzdendir. Belkemiğinizdeki bir kıkırdak çok hafif kaymış. Vaktiyle kötü şekilde düştünüz herhalde.

Bay Wain sözlerinin doğrulanmasını bekleyerek başını kaldırıp baktı.

— Belki, dedi Bond.

Bay Wain yazılı formlardan birini alarak bazı işaretler koymaya başladı ve:

— Kandaki toksinleri temizlemek için bir hafta çok sıkı perhiz ve Sitz banyosu yapacaksınız, dedi. Ve lezyonlardan kurtulmak için de kısa bir traksiyon kursu göreceksiniz. Tabii bu arada tam bir dinlenme gerekiyor. Anladığım kadarıyla devlet memurusunuz. Sizi sıkan kırtasiye işlerinden bir süre için uzaklaşın.

Bay Wain ayağa kalktı ve Bond'a bir form uzattı.

— Yarım saate kadar tedavi odasında olun.

— Teşekkür ederim.

Bond formu alıp bir göz attı.

— Bu traksiyon da nedir?

— Belkemiğini gererek düzelten bir alet. Çok faydalıdır. Öteki hastaların söylediklerine inanmayın. O alete "kanca" ismini takmışlar. İnsanlar tuhaftır, bilirsiniz.

— Evet.

Bond dışarı çıktı ve beyaz boyalı koridoru yürüdü. Oturma salonları tıka basa doluydu. Bu insanların çoğunluğunu üzerinde zevksiz ekose sabahlıkları olan

şişman kadınlar oluşturuyordu. Sıcak, kapalı bir yer ve tombul kadınlar Bond'a tutukevine kapatılmış duygusunu verirdi hep. Holü geçerek ana kapıya yürüdü.

Bond bakımlı çiçekliklerin arasındaki dar otomobil yolundan düşünceli düşünceli yürüdü. Çiçeklerin kokusunu ciğerlerine çekti. Dayanabilecek miydi? Buradan kurtulmak için Gizli Servis'ten ayrılmaktan başka yol var mıydı? Bu düşüncelerle yürürken bir dönemeçten aniden önüne bir kız çıktı. Neredeyse çarpışacaklardı. Genç kız önünden çekilip ona tatlı bir gülümsemeyle baktığı anda arkadan bir Bentley, dönemeci hızla alarak kızın üstüne doğru geldi. Kız bir an tekerleklerin altında kalır gibi oldu. Bond hızla belinden yakaladığı kızı, boğa güreşçilerinin Veronica dedikleri zarif bir hareketle kaldırdı. Bentley durunca Bond kızı yere indirdi. Sağ elinin dokunduğu güzel göğsün sıcaklığını unutmayacaktı. Kız "oh!" dedi ve şaşkınlıkla gözlerinin içine baktı. Sonra olanları anladı ve soluk soluğa:

— Teşekkür ederim, dedi.

O sırada Bentley'den gayet sakin bir adam indi.

— Özür dilerim, dedi. İyisiniz ya?

Sonra birden kızı tanıdı. Uysal bir tavırla:

— Ah, Patricia, sen miydin! dedi. Nasılsın? Benim için hazır mısın?

Adam son derecede yakışıklıydı. Esmer, bronz tenli, ince bıyıklı kadınların rüyalarına giren bir Kazanova tipi. Yüzünün çizgilerinden İspanyol ya da Güney Amerikalı asıllı olduğu anlaşılıyordu. Kadınların bayıldıkları türden sert bakışlı kahverengi gözleri vardı. Atletik yapılı ve bir seksen beş boyundaydı. Üstünde iyi bir yerde dikildiği belli olan bej rengi, balıksırtı bir tüvit takım elbise vardı. Beyaz ipek gömleğinin üstünde koyu kırmızı benekli bir kravat takmış ve açık kahverengi V yakalı bir kazak giymişti. Bond onun istediği her

kadını elde eden ve onların sırtından geçinen hergelenin biri olduğunu bir bakışta anlamıştı.

Kız kendini toparladı. Haşin bir şekilde:

— Biraz daha dikkatli olmanız gerekir Kont Lippe, dedi. Bu yolda her zaman gezinen yayalar bulunur. Eğer bu bay olmasaydı... (Bond'a gülümseyerek baktı.)... beni çiğneyip geçecektiniz. Sonra sürücülerin dikkatli olmalarını uyaran levha da var yolun başında.

— Çok üzgünüm, hayatım. Acele ediyordum. Dostum Bay Wain ile olan randevuma geç kaldım. Her zamanki gibi bedenimin toksinlerden temizlenmesine ihtiyacım var. Üstelik bu sefer iki haftalık bir Paris yolculuğu yaptım.

Bond'a döndü. Nazik bir sesle:

— Teşekkür ederim bayım. Refleksleriniz çok güçlü. İzninizle şimdi gitmek zorundayım.

Bentley'ine döndü ve yavaşça uzaklaştı.

— Benim de hemen gitmem gerekiyor,dedi kız. Çok geç kaldım.

Birlikte yürüdüler. Bond kızı süzerek:

— Burada mı çalışıyorsunuz? diye sordu.

Kız onayladı. Konuşarak yürümeyi sürdürdüler.

Genç kız atletik yapılıydı. Bond'a her zaman çekici gelen dolgun, taş gibi bir vücuda sahipti. Geniş ve ihtiraslı dudaklarıyla erkeklere meydan okuyor gibiydi. Sırtında Bay Wain'in giydiği doktor gömleğinin eşi vardı. Bu gömleğinin altında fazla bir şey olmadığı göğüsleriyle kalçalarının kıvrımlarından belliydi. Bond kıza klinikte sıkılıp sıkılmadığını ve boş zamanlarda ne yaptığını sordu.

Genç kız Bond'un konuyu nereye getirmek istediğini hemen anladı ve gülümseyerek karşılık verdi.

— Küçük bir arabam var. Boş zamanlarımda onunla çevreyi dolaşırım. Buralarda yürüyüş için de çok güzel yerler vardır. Biraz önce rastladığımız Kont Lippe idi.

Buraya her yıl gelir. Uzakdoğu, Çin gibi ülkeler hakkında çok ilginç şeyler anlatır bana. Macao denilen yerde işleri varmış. Macao, Hongkong'a yakın bir yerde değil mi?

— Evet, öyle.

Adamın geçmişini öğrenmek ilginç olacaktı. Portekiz asıllıydı herhalde.

Girişe geldiler. Ilık hole girdiklerinde genç kız:

— Ben kaçıyorum, dedi. Tekrar teşekkürler. Umarım buradan memnun kalırsınız, dedi ve aceleyle tedavi odaları tarafına doğru uzaklaştı.

Bond arkasından kızı süzdü. Saatine baktı. Sonra o da zeytinyağı ve aeresol kokan bembeyaz zemin kata indi.

Üzerinde "Beylerin Tedavi Salonu" yazılı kapıdan girdiğinde kendisini üzerinde fanila ve pantolon olan iriyarı bir masör karşıladı ve onu soyunma odasına aldı. Bond soyundu, beline bir havlu bağlayıp adamın arkasından yürüdü. Salonun iki yanı plastik perdelerle bölmelere ayrılmıştı. İlk bölmede iki yaşlı adam yanyana elektrikli battaniyelerin içinde yatıyordu. Yüzleri kızarmıştı. Yandaki bölmede kendini masöre bırakmış genç bir adamın şişman sivilceli vücudunun etleri bıngıl bıngıl sallanıyordu. Bond bu görünüşten tiksinmişti. Havluyu çıkardı ve masaya uzandı. Kendini masöre teslim etti. Adam çok sert masaj yapıyordu.

Sarsılan sinirleri, ağrıyan kasları ve tandonları arasında bir ara yandaki masadan adamın doğrulduğunu ve başka birinin uzandığını farketti. Masör yeni gelene:

— Korkarım saatinizi çıkarmak zorundayım efendim, dedi.

Bond'un tanıdığı kibar bir ses hemen otoriter bir şekilde:

— İmkânsız dostum, dedi. Ben buraya her yıl gelirim.

ve masajda kol saatimi çıkarmam. İzin verirseniz kolumda kalsın.

— Maalesef, efendim. (Masörün sesi nazik, ama kesindi.) Mutlaka o sırada tedavinizle başkası ilgileniyordu. Masaj sırasında kol saati çıkarılmalı. Kan dolaşımını engeller.

Bir an sessizlik oldu. Bond Kont Lippe'nin kendini zor tuttuğunu hissediyordu. Sonra küfredermiş gibi garip bir öfkeyle:

— Çıkar öyleyse, dedi.

— Teşekkür ederim, efendim.

Kısa bir duraklamadan sonra masaj başladı.

Bu küçük olay Bond'a pek garip gelmişti. Masaj yaptıran birinin saatini çıkarması en doğal şeydi. Adam çıkarmamak için neden böyle ısrar ediyordu? Çocukça bir şeydi bu.

— Lütfen öteki tarafa döner misiniz? dedi masör.

Bond döndü. Şimdi yüzünü istediği yana çevirebilirdi. Rastgele sağa baktı. Kont Lippe'nin yüzü öteki tarafa dönüktü. Sol kolu aşağı doğru sarkıyordu. Kolu güneşten yanmış olmasına rağmen saat kayışının altı beyaz kalmıştı. Burada kırmızı bir dövme vardı. İki zikzak çizgi üstünde yatay iki çizgi. Demek ki, Kont Lippe bu işaretin gözükmesini istemediği için öyle ısrar etmişti! Arşiv dairesine telefon edip bu işaretin anlamını sormak eğlenceli olacaktı.

III. BÖLÜM
KANCA

Bir saatlik tedavinin sonunda Bond, kendisini bedeni iki silindirin arasından, sonra da kıyma makinesinden geçirilmiş gibi hissediyordu. Giyindi. M. ye lanetler savurarak bitkin bir durumda merdivenden çıktı. Alt kattaki çıplak ve bayağı görüntülerden kurtulmuş, yukardaki uygar havaya kavuşmuştu sonunda. Girişteki holde iki telefon kulübesi vardı. Gizli Servis'in ajanlar için olan özel numarasını çevirdi. Dışardan edilen tüm telefonlar banda alınırdı. Arşiv bölümünü istedi. Hattan gelen bozuk uğultuyu hemen tanıdı. Telefon dinleniyordu. Numarasını müdüre verdi, sonra sorusunu sordu. Söz konusu kişinin Portekiz asıllı bir Doğulu olduğunu da ekledi. On dakika sonra arşiv müdürü telefona döndü. Sesi biraz heyecanlıydı.

— Bu bir Tong işareti. Kızıl Şimşek Tong'un üyeleri arasında saf kan Çinli olmayan yok gibidir. Bilinen yarı dinsel gizli cemiyetlerden biri değil bu. Tamamiyle yasadışı faaliyetlerde bulunan bir şebeke. H İstasyonumuz bir ara o çeteyle karşılaşmıştı. Hong-kong'da temsilcileri var, ama asıl karargâhları Macao'da. H İstasyonu Pekin ile çalışan bu çeteye kurye olarak sızmak için büyük paralar harcadı. Akla hayale gelebilecek her yolu denedi. Ama, bir sonuç alamadı. İstasyon en iyi adamlarından birkaçını bu yolda kaybetti. Sonradan Kızılların bu çeteyle ilişkisi olduğu öğrenildi. Tam bir kargaşa anlaşılan. O zamandan beri bunların uyuşturucu madde, Hindistan'

dan altın kaçakçılığı ve birinci sınıf beyaz kadın ticareti yaptığı biliniyor. Herhangi birine rastladıysanız bu çok işimize yarayabilir.

— Teşekkür ederim, dedi Bond. Hayır henüz elimde kesin bir şey yok. Bu Kızıl Şimşek Teşkilatı'nı ilk kez duyuyorum. Herhangi bir gelişme olursa sizi haberdar ederim. Hoşça kalın.

Bond düşünceli düşünceli telefonu yerine koydu. Ne ilginçti! İyi ama bu adamın Shrublands'da ne işi var? Bond kulübeden çıktı. Bitişik kulübede bir hareket gözüne ilişti. Kont Lippe sırtı Bond'a dönük alıcıyı kaldırıyordu. Acaba oraya gireli ne kadar olmuştu? Bond'un konuşmasını dinlemiş miydi? Bond midesinin altüst olduğunu hissetti. Tehlikeli ve aptalca bir yanlış yaptığı zaman hep böyle olurdu. Saatine göz attı. Yedi buçuk olmuştu. Holü geçerek güneş banyosunun yapıldığı ve akşam yemeğinin verildiği verandaya çıktı. Uzun bir tezgâhın arkasındaki yaşlıca kadına ismini verdi. Kadın bir listeyi inceledi ve plastik bir kaba sıcak sebze çorbası koydu. Bond kabı aldı. Merakla sordu.

— Hepsi bu mu?

Kadın gülümsemedi. Sert bir tavırla:

— Yine şanslısınız. İsminizi açlık listesine koymamışlar. Her gün öğlede çorba, saat dörtte iki fincan çay içebilirsiniz.

Bond ona acı bir gülüşle cevap verdi ve kâsesini alıp koyu yeşil çimenliğe bakan pencerelerden birinin önündeki küçük masaya oturdu. Yan gözle öteki zavallıları izlerken sudan farksız olan çorbasını kaşıkladı. Artık bu kazazedelere acımaya başlıyordu. İşte kendisi de onların kulübünün üyesiydi bundan böyle. Çorbayı içindeki son havuç kırıntısı bitene dek içti. Sonra kalkıp Kont Lippe'yi, bir an önce yatıp uyumayı ve boş midesini düşünerek odasına doğru yürüdü.

İki gün sonra Bond artık perişan bir duruma gelmişti. Başına hiç dinmeyen bir ağrı saplanmıştı, gözlerinin akı sarılaşmış, dili de paslanmıştı. Masörü üzülmemesini söylüyordu. Bu doğal bir durumdu.

Üçüncü gün masajdan ve Sitz banyosunun şokundan sonra sıra "Osteopatik Manupülasyon ve Traksiyon" kısmına gelmişti. Bond'u zemin katın çok daha tenha ve sessiz yepyeni bir bölümüne götürdüler. Gösterilen kapıyı açtığı zaman içerde adaleli, kıllı, goril gibi bir adam bulacağını sanıyordu. Ama olduğu yerde kalakaldı. İlk günden beri görmediği Patricia adlı kız bir yatağın başında kendisini bekliyordu. Bond kapıyı kapadı, sonra:

— Vay vay! Sen bu işi mi yapıyordun?

Genç kız erkek hastaların bu tepkisine alışkındı. Gülümsemedi. İşbilir bir sesle:

— Bu işle uğraşanların yüzde yirmisi kadındır. Lütfen soyunur musunuz? Külotunuzdan başka üstünüzdeki her şeyi çıkarın.

Bond neşeyle söyleneni yaptı. Genç kadın Bond'un çevresinde ağır ağır dönerek, mesleki bir bakışla bedenini inceledi. Sonra yaraları hakkında hiçbir şey söylemeden divana yüzükoyun uzanmasını istedi. Kuvvetli, ölçülü ve pratik el hareketleriyle kemiklerini muayene etti ve eklemlerini oynattı.

Bond çok geçmeden onun son derecede güçlü bir kiz olduğunu anlamıştı. Kız adaleli vücudunu hamur gibi yoğuruyordu. Bond çekici bir kızla çıplak bir erkek arasındaki bu ilişkinin doğallığından rahatsız oldu. Patricia muayenenin sonunda ondan ayağa kalkmasını ve ellerini kaldırıp ensesinde kilitlemesini istedi. Kollarını Bond'un vücuduna doladı ve kendisine sarılmasını söyledi. Hızla onu kaldırdı, havada silkeleyip yere bıraktı. Bu kadarı fazlaydı artık. Genç kız kollarını çekmesini söylediği zaman hiç tınmadı bile.

Aksine başını hızla kendine çekti ve bütün hıncıyla onu dudaklarından öptü. Genç kız hemen eğilip ondan kurtuldu, yanakları al al olmuştu. Gözleri öfkeden parlıyordu. Bond ona gülümsedi. Hayatında hiçbir tokattan kılpayı kurtulmamıştı.

— Her şey çok güzeldi, ama yapacak başka şey kalmamıştı benim için. Bir kemik hastalıkları uzmanının dudakları böyle güzel olmamalı.

Genç kadının gözlerindeki öfke biraz olsun yumuşadı.

— Bunu en son yapan adam, ilk trenle buradan ayrılmak zorunda kalmıştı.

Bond güldü.

— Bu lanet olası yerden kovulacağımı da bilsem sizi yine öperdim.

— Aptallığın anlamı yok, dedi. Haydi şimdi toparlanın,traksiyonda yarım saat kalacaksınız. O size dersinizi verir.

Bond söylendi.

— Oh, ne yapalım. Yalnız bir şartla: İlk izin gününüzde benimle çıkmaya söz verin.

— Bakalım. Bundan sonraki muayenede nasıl davranacağınıza bağlı.

Kapıyı açtı. Bond eşyalarını alıp dışarı çıktı. Kapının önünde neredeyse birisiyle çarpışıyordu. Bu sırtında gri rüzgârlığı olan Kont Lippe idi. Bond'u görmezlikten geldi. Gülümseyerek kıza döndü.

— Kuzu salhaneye geliyor. Umarım bugün kendinizi çok güçlü hissetmiyorsunuzdur.

Gözlerinde kıvılcımlar yanıp söndü.

— Lütfen hazır olun, dedi kız. Ben Bay Bond'u traksiyon masasına yatırıp hemen geleceğim.

Genç kız kapıyı açtı. Küçük bir bekleme salonuydu burası. Kız Bond'a eşyalarını bir iskemleye bırakmasını söyledi ve odadaki plastik perdeyi açtı. İçeride deri ve

pırıl pırıl alüminyumdan yapılmış olan garip bir ameliyat masası duruyordu. Görünüşü Bond'un hiç de hoşuna gitmemişti. Kız masanın rulmanlar üstünde hareket eden üç bölümünün kayışlarıyla ilgilenirken Bond bu acayip aracı gözden geçirdi. Yatağın altında bir elektrik motoru vardı. Üstünde "Herkül Motorize Traksiyon Masası" yazılıydı. Yatağın üç bölümüne de motordan çıkan kalın birer madeni rot bağlıydı. Hastanın başını koyduğu yerin tam karşısında büyük bir kadran vardı. Kadranda basınç ölçüsü 200 libreye kadardı. 150 libreden sonra numaralar kırmızıyla yazılmıştı.

— Lütfen masaya yüzükoyun uzanın. (Kız kayışları hazırlamıştı.)

Bond karşı çıktı.

— Bu aletin ne işe yaradığını tam olarak açıklamazsanız asla uzanmam. Görünüşünü hiç beğenmedim.

Kız sabırsızlanmıştı.

— Traksiyon belkemiğini geren bir alettir. Belkemiğinizde hafif kayma ve sıkışma, kuyruk sokumunuzda da bir zorlanma var. Traksiyon sizi bu dertlerinizden kurtaracak. Tedaviden hoşlanacağınıza eminim. Pek çok hastamız masada uyuyup kalır.

— Ama bu hasta uyumayacak, dedi Bond. Bana ne kadar basınç vereceksiniz? Hem sonra rakamların bazıları neden kırmızıyla yazılmış? Tam ortadan ikiye ayrılmayacağıma emin misiniz?

Kız sabırsızlıkla söylendi:

— Saçmalamayın. Kuşkusuz aşırı gerilimde alet tehlikeli olabilir. Ama sizi 90 libreyle başlatacağım. On beş dakika sonra gelip vücudunuzun tepkisine bakacağım. İyiyse 120'ye çıkartacağım. Şimdi uzanın artık. Beni bekleyen bir hastam daha var.

Bond isteksizce masaya uzandı. Sonra boğuk bir sesle:

— Beni öldürürseniz dava açarım, dedi.

Kız kayışları bağladı. Kadranın yanındaki kontrol şalterini kaldırırken eteği Bond'un yüzüne sürtündü. Motor çalışmaya başladı. Kayışlar ritmik bir şekilde gerilip gevşiyordu. Bond'un bedenini dev eller çekip bırakıyor gibiydi. Garip bir duyguydu bu, ama kötü değildi. Bond güçlükle başını kaldırdı. Kadranın üstündeki ibre doksanda durmuştu. Makine yumuşak bir sesle vınlıyordu şimdi.

— İyi misiniz?

— Evet.

Kızın plastik perdelerin arasından geçip uzaklaştığını hissetti ve sonra kapının kapanırken çıkardığı ''klik'' sesini duydu. Gerçekten pek fena sayılmazdı bu yatak. Ne kadar saçma düşünmüş, boş yere sinirlerini germişti.

On beş dakika sonra dış kapı açıldı. Sonra plastik perdeler iki yana çekildi.

— İyisiniz ya?

— Çok iyi.

Şalteri çevirirken kızın elini gördü. Bond başını kaldırdı. Kadranın ibresi ağır ağır 120'ye yükseldi. Şimdi kayışlar bedenini gerçekten çok fazla sıkmaya başlamıştı. Makinenin gürültüsü de iyice şiddetlenmişti. Kız başını onunkine yaklaştırdı. Bond'u yatıştırmak için elini omuzuna koydu. Makinenin gürültüsünü bastırarak:

— Dayanın, dedi. Bir çeyrek saatimiz daha var.

— Peki, dedi Bond.

Perdeler yine çekilerek kapandı. Bu kez dış kapının sesi duyulmadı. Motorun gürültüsüne boğulup gitmişti.

Belki de beş dakika sonra, Bond yüzüne gelen hafif bir hava akımıyla gözlerini açtı ve yavaşça şaltere doğru uzanan bir erkek eli gördü. Önce büyülenmiş gibi elin hareketini izledi. Sonra şalter ağır ağır indi ve kayışlar vücudunu çekiştirmeye başladı. Birden gözleri korkuyla

irileşti. Bağırdı... Bir daha avazı çıktığı kadar bağırdı. Fakat ne dediğini kendi de anlamıyordu. Bütün vücudu şiddetli acılarla sarsılıyordu. Ümitsizce başını kaldırdı, bir kez daha bağırdı. Kadranın üzerindeki ibre 200'e dek çıkmıştı. Bond'un başı bitkin bir şekilde yastığa düştü. Elin şalteri yukarı kaldırdığını hayal meyal gördü. Bileğin tam ortasında bir dövme vardı: İki zikzak çizgi, iki yatay çizgi. Sakin bir ses kulağının dibinde:

— Bir daha başkalarının işine burnunu sokma, dostum, dedi.

Sonra makinenin korkunç vınlayışından ve kayışların vücudunu neredeyse ikiye böler gibi çekişinden başka bir şey duymaz oldu. Bond cılız bir sesle çığlık attı.

Birden her yer karardı.

IV. BÖLÜM

ÇAY VE DÜŞMANLIK

Bereket versin ki, insan bedeni çektiği acıları hatırlamıyordu. Evet, şu yara ya da şu kırık kemik belki acı veriyordu, ama her şey çok geçmeden unutuluyordu. Bond yaşama döndüğünü, hissetmeye başladığını ve acıların süratle kaybolduğunu farketti. Belkemiği dayak yemiş gibi ağrıyordu. Fakat bu acıyı bildiği için korkmasına gerek yoktu. Bedenine bir anda hakim olan o korkunç kasırga tamamen geçip gitmişti. Nasıl olmuştu bu? Neye benziyordu? Bond artık çektiği acıları hatırlamıyordu. Hatırladığı sadece o makinenin kayışları arasındaki vücudunun kaplanın ağzındaki bir tutam ottan farkı olmadığıydı.

Odada birilerinin konuştuğunu duyar gibi oldu.

— Peki, ama durumda bir gariplik olduğunu nasıl sezdiniz, Bayan Fearing.

— Sesten. Makinenin sesinden. Tedavimi henüz bitirmiştim. Birkaç dakika sonra o sesi duydum. Bu makinenin böyle gürültülü çalıştığına hiç rastlamamıştım. Belki de aradaki kapı açık kaldı, diye düşündüm. Doğrusu fazla merak etmedim. Ama emin olmak için bakmaya gittim. Ve gelince durumu gördüm. Kadran 200'e yükselmişti! Hemen şalteri indirip kayışları söktüm. Ameliyathaneye koşarak oradan coramine aldım ve damara bir santimetreküp enjekte ettim. Nabzı son derece yavaşlamıştı. Sonra size telefon ettim.

— Gerekeni yapmışsınız, Bayan Fearing. Bu korkunç olaydan hiçbir şekilde sorumlu olmadığınıza

eminim.

Bay Wain'in sesi kuşkuluydu.

— Gerçekten büyük şanssızlık. Hasta bilmeden şalteri çekti sanırım. Belki de bir deneme yapmak istedi. Ama bu yüzden kendini öldürebilirdi. Firmaya haber verip araçta gereken emniyet tedbirini almalarını isteyelim.

Bir el hafifçe Bond'un bileğini tuttu. Nabzını buldu. Bond artık dünyaya dönme zamanının geldiğini düşündü. Kendine hemen bir doktor bulmalıydı. Ama gerçek bir doktor. Birdenbire öfkelendi. Bütün bunlar M. nin marifetiydi. Genel Merkez'e döndüğünde onunla hesaplaşacaktı. Gerekirse daha yukarılara gidecekti. Genelkurmay Başkanına hatta Başbakana... M. tehlikeli bir kaçıktı, ülkeye de zararlıydı. İngiltere'yi ondan kurtarmak Bond'a düşüyordu. Beyninin içinde karmakarışık düşünceler dönüp duruyordu. Kont Lippe'nin kıllı eli, Patricia Fearing'in dudakları, kızgın çorbanın tadı zaman zaman birbirine karışıyordu. Kendinden geçerken Bay Wain'in sesini duydu.

— Vücudunda kırık yok. Yalnız sinir uçları oldukça tahrip olmuş. Tabii şok geçirmiş. Bu hastayla siz bizzat ilgileneceksiniz, Bayan Fearing. Dinlensin, ona sıcak ve sakinlik gerekli. Anlaşıl...

Dinlenme, sıcak ve sakinlik. Bond kendine geldiğinde yatağında yüzükoyun yatıyordu ve bütün vücudu çok hoş bir hisle doluydu. Altında elektrikli bir battaniyenin yumuşacık ısısını, sırtında iki güneş lambasının sıcaklığını hissetti. Kadife gibi iki el ensesinden dizkapaklarına dek sırtında yavaşça dolaşıyordu. Bond kendini bu lüks ihtimama bıraktı. Sonra uykulu uykulu:

— Sakinleştirme dediğiniz bu mu? diye sordu.

Kız yumuşak bir sesle:

— Ayıldığınızı anlamıştım, dedi. Bütün cildinizin rengi birdenbire değişti. Nasılsınız bakalım?

— Harika. Şöyle bir buzlu viski olsaydı daha da iyi olurdum.

Kız güldü.

— Bay Wain papatya çayının size iyi geleceğini söyledi. Ama ben uyarıcı bir şeye daha çok ihtiyacınız olacağını düşündüm. Tabii yalnızca bir kez. Onun için size konyak getirdim. İçmek ister miydiniz? Durun size sabahlığınızı giydireyim. Bakalım dönebilecek misiniz?

Bond sırtını yakan lambaların çekildiğini hissetti. Sonra dikkatle yana döndü. O kötü ağrı bir an başlar gibi oldu. Ama hemen hafifledi. Yavaşça oturdu.

Patricia Fearing bembeyaz gömleği, güven ve arzu veren duruşuyla tam karşısındaydı. Bir elinde avuç içi vizon kürkle kaplı deri bir çift eldiven vardı. Öteki elindeki bardağı Bond'a uzattı. Bond konyağı içerken Patricia'nın eşi bulunmaz bir kız olduğunu düşündü. Bu kızla hayatını birleştirirse yaşam ne güzel olurdu. Hele böyle rahatlatan bir masaj yapıp eline sert bir içki verirse... Genç kıza gülümsedi, sonra boş kadehini uzattı.

— Biraz daha lütfen.

— Eh öyleyse, bir tane daha verebilirim. Fakat midenizin boş olduğunuz unutmayın.

Birden bakışları soğuklaştı. Yine doktor havasını takınmıştı.

— Neler oldu, anlatın bakalım şimdi, dedi. Yoksa yanlışlıkla eliniz şaltere mi dokundu? Bizi çok korkuttunuz. Bugüne dek burada böyle bir şey olmadı. Traksiyon masası çok emin bir cihazdır.

Bond kızın gözlerinin içine baktı.

— Evet,dedi. Yatağın üzerinde rahat etmek için biraz kıpırdadım. O arada elim sert bir şeye çarptı. Herhalde şalterdi. Başka bir şey hatırlamıyorum. Hemen geldiğiniz için şanslıyım.

Genç kız ona içki bardağını uzattı.

— Neyse, artık her şey geçti. Çok şükür, size bir şey olmadı. İki günde iyileşirsiniz. (Durakladı.) Bay Wain mümkünse bu olayı kimseye söylememenizi rica etti. Hastaların boş yere endişelenmesini istemiyor.

— Merak etmesin, söylemem, dedi Bond. Zaten benim hatamdı.

İçkisini bitirip yavaşça yatağa uzandı.

— Şu vizonlu masajdan biraz daha yapsaydınız keşke, harikaydı. Sırası gelmişken sorayım: Benimle evlenir misiniz? Siz tanıdıklarımız içinde bir erkeğe nasıl davranılması gerektiğini bilen yegâne kızsınız.

Patricia Fearing güldü.

— Saçmalamayın. Yüzükoyun dönün bakalım. Tedaviyi gerektiren yeriniz arkanız.

— Nereden biliyorsunuz?

*

**

Bond iki gün sonra yine doğal kürün garip dünyasına dönmüştü. Sabah uyanır uyanmaz içilen sıcak su, sıcak çorba, bardaklar dolusu çay faslı yeniden başlamıştı.

Çok tuhaf. Her şeye rağmen kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Kuvvetli değildi, ama vücudundaki ve başındaki ağrılar iyileşmişti. Hele sabahları duyduğu o suçluluk duygusundan hiç eser kalmamıştı. Kişiliği mi değişiyordu? O acımasız, zalim ve çetin karakterinin en önemli özelliği olan kötü tarafları kayboluyor muydu yoksa? Lastik gibi yumuşacık, hayalci, altın kalpli bir idealist mi oluyordu?

Ama yine de aklından çıkmayan üç şey vardı. Bir şişe Chianti şarabıyla birlikte, bol sarmısaklı kocaman bir tabak bologna usulü spagetti, Patricia Fearing'in güçlü ve güzel bedeni,Kont Lippe.

Tedaviye yeniden başladığı günden beri Kont Lippe'ye dersini vermek için bir tasarı hazırlıyordu. Herkese sorular soruyor ve çok konuşuyordu. ''Ama

burada çalışan personel yemek yemeğe ne zaman vakit buluyor...'' ''Şu Lippe denilen kont oldukça göbekli.'' ''Demek zayıflamak için Türk Hamamına gidiyor.'' ''Ben de başlasam iyi olacak. Şöyle sıkı bir ter atmaya ihtiyacım var.''

Bond, o ses geçirmeyen tedavi odalarından birinde Lippe ile yalnız kalabilmek için bir plan hazırlıyordu. Kontun arabasıyla çıktığı bir gün gizlice odasına girip eşyalarını büyük bir titizlikle aradı, ama hiçbir şey bulamadı. Eşyaları pahalı yerlerden alınmıştı. Elbiselerinden çok fazla seyahat ettiği anlaşılıyordu.

Bond o gün öğleden sonra papatya çayını içerken Kont Lippe hakkındaki bildiği şeyleri bir araya topladı. Otuz yaşlarında,güçlü kuvvetli bir erkekti. Görünüşte zengindi. Neden kendisini öldürmek istemişti? Gizleyecek bu kadar çok şeyi olan bu adam kimdi? Sırları neydi?

Ondördüncü gün yani sonuncu gün geldiğinde Bond'un planı hazırdı. Joshua Wain son bir muayene için saat onda Bond'u odasına çağırdı. Açık pencerenin önünde durmuş nefes egzersizleri yapıyordu. Bond'a doğru dönüp dostça gülümsedi.

— Buradan memnun musunuz, Bay Bond? O kötü kazadan hiç iz kalmadı değil mi? Öyle demek. İnsan bedeni inanılmaz bir mekanizmadır. Olağanüstü kendini iyileştirme gücü vardır. Şimdi önce gömleğinizi çıkartın bakalım. Shrublands'ın nasıl etkisi olmuş sizde?

Bond on dakika sonra, tansiyonu 13.2'ye düşmüş, beş kilo vermiş ve tam formunda son tedavisi için bodruma iniyordu. Saat yarım civarındaydı. Masaj masasının üzerine yattı. Sonra avının ayak sesini işitti. Koridorun ucundaki kapı açıldı ve Kont Lippe'nin sesi duyuldu.

— Günaydın Beresford. Her şey hazır mı? Bugün

banyoyu iyi hazırla. Çok sıcak olsun. Son tedavim bu. Sadece yetmiş gram fazlam kaldı, onu da bugün vermeye niyetliyim.

Birlikte en uçtaki elektrikli Türk Hamamına doğru yürüdüler. Kont Lippe'yi banyodaki bölmeye yerleştiren hastabakıcı az sonra geri döndü. Yirmi dakika geçti. Yirmi beş. Bond masadan kalktı.

— Teşekkürler, Sam. Beni Herkül gibi güçlü yaptın. Gidip son bir defa tuzla ovduracağım vücudumu. Sonra bir Sitz banyosu alacağım. Sen beni merak etme. İşim bitince buradan kendim çıkabilirim.

Bond beline bir havlu doladı. Sonra bölmeden çıkarak koridorun ucuna doğru yürümeye başladı. Hastabakıcılar hastalarını kaldırıp odalarına yolladıktan sonra öğle yemeğine çıkıyorlardı. Bu sırada Beresford'un sesi duyuldu. Oraya buraya emirler yağdırıyordu.

— Ted, Ted orada mısın? Öyleyse Türk Hamamındaki Kont Lippe'ye sen bakıver, Sam.

Bond bu konuşmaları bir haftadır dikkatle dinliyordu. Sam'ın sesini taklit ederek:

— Peki, Bay Beresford, dedi.

Sonra adamın uzaklaşmasını bekledi. Personel kapısı açılıp kapandı. Şimdi aspiratörlerin sesi duyuluyordu sadece. Bodrum katta Kont Lippe ve Bond'dan başka kimse kalmamıştı.

Bond bir an bekledi, sonra duş odasından çıktı. Türk Hamamının kapısını sessizce açtı. Daha önce içerisini görmek için oraya bir kez girmişti.

Burası beyaz bir tedavi odasıydı. Tam ortasında dikine duran büyükçe bir sandık vardı. Bu madeni sandığın üstü açık diğer tarafları kapalıydı. Önünde bir kapı ve başı çıkarmak için bir deliği vardı. İçinde ise bir sürü çıplak elektrik ampulü yanıyordu. Isının derecesi üzerindeki kadranda okunuyordu. Basit bir terleme

ünitesiydi bu. Yüzü kapının ters tarafına bakıyordu. Kapının açılırken çıkardığı sesi duyar duymaz Kont Lippe öfkeyle:

— Lanet olsun, Beresford. Çıkar beni şuradan. Domuz gibi terliyorum, diye söylendi.

— Sıcak olmasını siz istemiştiniz, efendim. (Bond'un sesi şef hastabakıcınınki gibi dostçaydı.)

— Gevezeliği bırak da çıkar buradan beni!

— Doğa küründe ısının ne kadar faydalı bir şey olduğunun farkında değilsiniz, efendim. Sıcak kanımızdaki toksinleri eritip dışarı atar. Sizin durumunuzda bulunan bir insan için bu tedavi çok yararlı olur.

Bond klinik ağzıyla konuşmakta güçlük çekmediğini farketti. Bu işin sonunda Beresford'un başına gelebilecekleri kafasına takmıyordu. Çünkü, olay sırasında Türk Hamamına girmeyip personel kantininde yemek yediğini kolayca ispat edebilirdi.

— Bırak bu lafları. Çıkar beni buradan, dedim sana.

Bond makinenin arkasındaki kadrana baktı. İbre 120'de duruyordu. Ne kadar sıcaklık vermeliydi? Düğmeyi çevirdi. İbre 200'e çıktı. Bu onu diri diri pişirmeye yeterdi. Amacının sadece öldürmek değil de ders vermek olduğunu düşününce düğmeyi 180'e çevirdi. Sonra:

— Bu ısıda yarım saat kalmanız size çok iyi gelecektir efendim, dedi. (Ardından taklit sesle konuşmayı bıraktı.) Yanarsan, dava açarsın.

Yüzü ter içinde kalmıştı, dönmeye çalıştı, ama başaramadı. Bond kapıya yürüdü. Kont Lippe'nin sesi değişmişti. Ümitsizdi. Onu tanımıştı.

— Bin paund vereyim, ödeşmiş oluruz.

Açılan kapıyı duyunca:

— On bin. Pekâlâ, elli olsun, dedi.

Bond çıkarken kapıyı sıkıca kapadı. Sonra giyinmek için hızla yürüdü. Arkasından derinden gelen bir çığlık

duydu, sonra bir imdat sesi. Kulaklarını kapadı. Bir haftalık tanikasitli yanık tedavisinden sonra hiçbir şeyi kalmazdı. Ama adamın teklif ettiği para aklına geldi. Ayaküstü bu kadar para verebilen bir adam ya çok zengindi ya da önemli işleri olan biriydi. Yoksa basit bir yanık acısı için bu kadar parayı niçin versin?

*

**

James Bond haklıydı. Sussex'in bir Doğa Kliniği'nde iki zorlu ve acımasız erkek arasında olan bu çocukca kuvvet gösterisi, Batı dünyasının temellerine dek sarsacak bir komployu, kısa bir zaman için de olsa ertelemişti.

V. BÖLÜM
SPECTRE

Paris'in 8. ve 9. Bölgeleri'ndeki Haussmann Bulvarı, çok uzun ve can sıkıcı bir caddedir, ama Paris'te ondan daha mazbut bir yer yoktur. Belki İena Caddesi gibi şehrin en pahalı caddesi değildir, ama sakinleri vergi kaçakçıları ve sonradan görme zenginler değil, çoğunlukla büyük pamuk, yapay ipek, kömür, şarap, çelik şirketlerinin sahibidir. Oymalı, alacalı süsleri bulunan tuğladan yapılmış masif yapılar önemli firmaların merkezleridir. Birkaç kilise bir küçük müze ve Fransız Shakespeare Derneği buradadır. Örneğin No: 136'da pırıl pırıl bir pirinç plaket üzerinde FİRCO sözcüğü, onun altında da "Uluslararası Zulme Karşı Direniş Örgütü" yazılıdır. Böyle bir kuruluşla ilgiliyseniz ya da idealistseniz ya da diyelim ki büro malzemeleri satan biriyseniz, porselen bir zile basarsınız. Kapı çok tipik bir Fransız kapıcı tarafından açılır. Sizi oldukça tozlu bir holden geçirip eski, fakat çok süslü bir asansör kapısının yanındaki büroya götürür. Kapı açıldığında görmeyi umduğunuz manzara karşınızdadır. Büyük masalarda çalışan birkaç kişi eski model telefonlar, çekmeceleri açık dosya dolapları. Bu büroda çalışanların hiçbiri kadın değildir nedense.

İçeri girdiğinizde en yakın masadaki genç adam acaba aylağın biri mi diye kuşkuyla bakar. Fakat, ciddi bir konuda bilgi istediğiniz zaman yüzü aydınlanıverir ve size yardımcı olmaya çalışır. Örgütün amacı mı? Bayım, son savaşta direniş gruplarında yeşeren idealleri

yaşatmak için. Hayır bayım, örgütümüzün siyasi bir yönü yoktur. Parayı nereden mi buluyoruz? Üyelerimizin aidatları ve amaçlarımızı benimseyen kişilerin hibeleriyle.

Bu arada sorduğunuz kişi için hemen gidip dolaptan bir dosya çıkartılır. Bilgi verilir. Sonra daha fazla malûmat için bir kitap tavsiye edilir ve özür diler gibi:

— Bugün tesadüfen yüklü bir günümüz. Uluslararası Göçmenler Yılındayız. Dünyanın her yanında sizin gibi pek çok kişi, binlerce kayıp insan hakkında bilgi istiyor. Hayırlı günler, bayım.

James Bond doğal kürü tamamlayıp Londra'ya gitmeden bir gece önce kendine verdiği sözü tutmuş, Lucien Lokantası'nda tabaklar dolusu Bologna usulü spagetti yemiş ve yanında da Chianti şarabı içmişti. Bayan Patricia Fearing ile de klinikten ayrılmadan önce küçük arabasıyla Downs'da gezintiye çıkmış, güzel bir gece geçirmiş ve ertesi gece de Londra'ya hareket etmişti. FİRCO'nun idare heyetinin üyeleri aynı gece olağanüstü bir toplantıya çağrılmıştı. Bunun üzerine 136 no'lu binaya Avrupa'nın her yanından üyeler geldi. Biri ön kapıdan girmişse, öteki arka kapıdan giriyordu. Ayrıca her iki girişte televizyon ve alarm sistemleri vardı. Çeteye kalkan görevini yapan FİRCO kuruluşunun harıl harıl çalışan büroları da ihmal edilmezdi. Dürüst bir dernek olduğuna dair düzenlenen belgelerle gerektiği zaman FİRCO'nun idare heyetinin görüşmeleri bir saniyede gizli konuşmalardan ve tertiplerden, açık bir iş toplantısına çevrilebilinirdi.

Saat tam yedide, örgütün yirmi adamı kişiliklerine uygun olarak ağır ağır ya da hızlı hareketlerle, başları dik veya öne eğik üçüncü kattaki toplantı odasına çıkmış bulunuyorlardı. Başkan da çoktan koltuğuna oturmuştu. Hiç kimse selam vermedi, hatır sormadı. Başkan böyle bir örgütte bu davranışı ikiyüzlü buluyor,

zaman kaybı olarak değerlendiriyordu. Adamlar masada birden yirmi bire dek olan numaralı yerlere oturdular. Adları yerine numara kullanıyorlardı. Bunlar emniyet tedbiri için her ayın ilk günü gece yarısında iki atlayarak değiştiriyordu. Hiçbiri sigara içmiyordu, içki yasaktı. Sigara içene de hoş gözle bakılmıyordu. Hiç kimse önündeki uydurma ajandaya bakmaya gerek duymadı. Herkes kımıldamadan oturuyor başkana büyük bir ilgiyle bakıyordu.

2 Numara'ya bakan -o ay başkanın numarası ikiydi- ona ilk kez bakmış bile olsa aynı duyguyu duyardı, çünkü insan böyle bir adamla yaşamında ancak iki ya da üç kez karşılaşabilir. Bu ender adamların üç temel özelliği vardır. Fizik görünüşleri fevkaladedir, çok rahat ve huzur veren tiplerdir, çevrelerine müthiş bir çekicilik saçarlar. Çoğunluk genellikle bu özelliklerin hemen farkına varır. İlkel kavimlerde ise böyle adamlar mutlaka reis seçilir. Tarihteki büyük adamlarda, Cengiz Han, Büyük İskender ve Napoleon'da herhalde aynı özellikler vardı. Belki bu durum, onlara hiç benzemeyen Hitler'in milyonlar üzerindeki etkisini de açıklayabilirdi. 2 Numara'da bu özellikler hemen belli oluyordu. Oradaki seçme yirmi adam yalnızca onu değil, sokakta gördüğü her adamı kolaylıkla bir bakışta seçerdi ve 2 Numara'da oturan başkumandan'a tapardı.

Bu adamın adı Ernest Stovro Blofeld idi ve 28 Mayıs 1908'de Polonya'nın Gydnia kentinde Polonyalı bir babayla Rum bir anneden dünyaya gelmişti. Varşova Üniversitesi'nde iktisat ve siyasi tarih okuduktan sonra Varşova Teknik Okulu'nda mühendislik ve elektronik radyo tekniği üstüne çalışmış, yirmi beş yaşında Ulaştırma Bakanlığı Posta Telgraf bölümünde mütevazi bir memuriyete girmişti. Böylesine kabiliyetli bir gencin kendine basit bir işi seçmesi insana garip gelebilir, ama Blofeld dünyanın geleceği üstüne hesaplar yapmış ve

çok ilginç sonuçlara varmıştı. Gitgide küçülen ve iletişim imkânları artan dünyamızda, iyi haber alabilmek için iktidara çok yakın bir yerlerde olmak gerektiğine karar vermişti. Tarihteki bütün doğru kararların, savaşta veya barışta, gerçeği başkalarından önce öğrenmekle verildiğine ve ancak bu sayede insanın ün yapacağına inanmıştı. Varsayımına uygun olarak, Merkez Postanesi'nde elinden geçen telgraflarla radyogramları inceliyor, Varşova borsasından bunlara göre tahvil alıp satıyor, kendine güvendiği zaman da büyük vurgunlar vuruyordu. Bir süre sonra Polonya seferberlik hazırlıklarına girişti. Şimdi Blofeld'in elinden savaş malzemesi siparişleriyle ilgili bir sürü diplomatik telgraf geçiyordu. Blofeld taktik değiştirdi. Elindeki bilgiler düşman için paha biçilmez şeylerdi. Telgrafların kopyalarını çıkarmaya başladı. Şifreli oldukları için üstünde "Çok Acele" veya "Çok Gizli" yazı olanları alıyordu. Sonra çok dikkatle düşünerek bir ajan şebekesi kurdu. Bu ajanlar çeşitli sefaretlerde ve silah fabrikalarında küçük işlerde çalışan adamlardı. Bu şebekeye TATAR adını verdi ve kimseye sezdirmeden elindeki belgelerden birkaçıyla Alman askeri ataşesine yanaştı. Ataşe kendisiyle Alman Askeri İstihbarat Örgütü arasında ilişkiyi sağladı.

Artık para su gibi akmaya başlamıştı. Dolardan başkasını kabul etmiyordu. Bir süre sonra müşterilerinin sayısını artırmaya geldi sıra. Önce Rusları düşündü, vazgeçti. Sonra Çekleri düşündü, fakat onlar iyi para ödemiyorlardı. Sonunda kendine müşteri olarak Amerikalılarla İsviçrelileri seçti. Onlarla işe başlayınca para yağmur gibi yağmaya başladı. Güvenlik konularında çok hassas ve sezgileri kuvvetli biri olduğu için bu işin uzun süre böyle yürümeyeceğini biliyordu. Örgüte sızma olabilirdi. Her durumda elinin altında iki yüz bin doları bulunurdu. Savaş da yaklaşıyordu. Voltasını alıp

uzaklara, dünyanın emin bir köşesine gitmeliydi.

Blofeld casusluk pazarından tereyağdan kıl çeker gibi sıyrıldı. Önce müşterileriyle yavaş yavaş ilişkisini kesti. Mazeret olarak güvenlik zorunluluğunu gösterdi. Sonra borsadaki dostuna gidip ona bin dolar sus payı verdikten sonra parasını Amsterdam'daki Shell Şirketi' ne yatırıp, hisse senetlerini Zürih'teki bir bankanın kasasına transfer etmişti. Son olarak Gydnia'yı ziyaret etmiş, orada nüfus dairesine uğrayıp, olmayan birinin nüfus kayıtlarını aramak bahanesiyle, kendisine ait doğum kaydının bulunduğu sayfayı defterlerin içinden ustalıkla kesip almıştı. Şimdi bütün iş limandaki sahte pasaport yapanlardan birini bulmaya kalmıştı. Çok geçmeden bu konuyu da halletmiş ve 2.000 dolara bir Kanadalı denizcinin pasaportunu almıştı. Sonra ilk vapurla İsveç'e geçmişti. Oradan da orijinal Polonya pasaportunu kullanıp uçakla Türkiye'ye gitmişti. İsviçre'deki parasını İstanbul'daki Osmanlı Bankası merkez şubesine transfer etmiş ve Alman Orduları'nın Polonya'yı işgalini beklemeye başlamıştı. Bu gerçekleşince Blofeld Türk Hükümeti'ne başvurup siyasi iltica istemiş ve ondan sonra mazbut bir hayat sürmeye başlamıştı. Ankara Radyosu çok geçmeden onun muhaberat bilgisinden yararlanmayı severek kabul etmiş ve Blofeld orada RAHİR adını verdiği ikinci bir casusluk şebekesi kurmuştu. Savaşı çok parlak bir biçimde şan, şeref ve bol parayla bitirmiş, üstelik İngilizlerden, Amerikalılardan ve Fransızlardan madalyalar almıştı. Sonra İsviçre bankalarında yarım milyon doları ve Serge Angstrom adıyla düzenlenmiş İsveç pasaportuyla dinlenmek için Güney Amerika'ya gitmişti.

Şimdi artık yeniden kullanmakta hiçbir sakınca görmediği Ernest Blofeld adıyla Haussmann Bulvarı' ndaki sessiz salonda oturuyor, yirmi adamına cam gibi

gözleriyle bakıyordu. Gözleri tıpkı Mussolini'nkiler gibi çevresi beyaz olan iki siyah nokta gibiydi. İpek gibi uzun siyah kirpikler bu tuhaf simetrik gözleri çevreliyordu. Bakışları ise çok sakindi. Sanki gördüklerinden emin ve huzur içinde gibiydi. Ve onu tanımayan birine hemen güven verirdi. Ama suçluyu ve sahte olanı da bir bakışta seçebilirdi.

Şimdi çalışma arkadaşlarını ağır ağır süzen bu gözlerin altındaki deride bir sarkıklık gözükmüyordu. Subay biçimi kesilmiş siyah saçlarının altındaki geniş, beyaz ve donuk yüzünde en ufak bir yıpranmışlık, hastalık ve yaşlılık yoktu. Orta yaşlı, otoriter insanlarda olan hafif gerdanlı çenesi karar vermeyi bilen ve başına buyruk bir insanın çenesiydi. Yalnız,kocaman ve yayvan burnunun altındaki ağzı yüzündeki bilgin havayı bozuyordu. Gururlu ve ince, sürekli kısılmış olan ancak sahte bir gülümsemeyle aralanan koyu dudaklarında, her şeyi aşağı gören, zalim ve barbar bir adam ifadesi vardı Ama Shakespeare'in yapıtlarındaki gibi Blofeld'in de hiç küçük bir tarafı yoktu.

Kilosu yüz altmış kadardı. Gençliğinde amatör halterciydi, tamamen adale olan bu bedeni son on yıl içinde biraz pörsümüştü. Büyük göbeğini bol kemerli bir pantolon ve ustaca dikilmiş bej kruvaze ceketiyle gizliyordu. Bolfeld'in elleri ve ayakları uzun ve sivriydi. Öteki önemli özelliği içki ve sigara içmemesiydi. Sonra bir kadın veya bir erkekle cinsel ilişki kurduğunu gören olmamıştı. Üstelik fazla yemek bile yemezdi. Kötü alışkanlıkları olup olmadığı çevresi için bir sır olarak kalmıştı.

Uzun masanın çevresindeki yerlerini almış ve ona bakarak sabırla konuşmasını bekleyen yirmi adam ise değişik milliyetlerdendi. Ortak yanları otuz ile kırk yaşlarında olmalarıydı. Hepsi de bedenen son derecede formundaydı, ve hepsinin -iki kişi dışında- sert bakışlı

gözleri vardı. Başkalarının ya da sürünün sırtından geçinen kurtlarla kunduzların bakışlarıydı bunlar. Gözleri farklı olanlar ise bilimadamıydılar ve bakışları başka dünyalardan geldiklerini belli ediyordu. Biri, beş yıl önce Batı'ya geçmiş, emekli maaşı ve İsviçre'de sakin bir hayat karşılığında getirdiği sırları satmış olan Doğu Alman Fizikçi Kotze idi, diğeri de Maslov. Polonyalı bir elektronik uzmanıydı ve 1956'da Philipps'in Hollanda' da Eindhoven kentindeki bürosunun şefiyken işten ayrılarak ortadan kaybolmuştu. Öteki on sekiz adam altı millettendi. Blofeld güvenlik nedeniyle komünistlerin üçer kişilik hücre sistemini benimsemişti. Aynı milletten üçer kişilik bu altı hücre içinde dünyanın en büyük cinayet örgütlerinin ve yeraltı dünyasının temsilcileri vardı. Unione Siciliano'nun yani Mafya'nın en üst yöneticilerinden üç Sicilyalı, Mafya gibi bir gizli örgüt olan ve Fransa'daki tüm yeraltı dünyasını yöneten Union Corse'dan üç Korsikalı Fransız, 1958'de Kruşcev'in emriyle dağıtılıp yerini MWD'nin Özel Yürütme Bölümü'nün aldığı ve Sovyetlerin hainleri ve devlet düşmanlarını yok etmek için kurduğu SMERSH Örgütü'nün eski üyesi, Gestapo'nun eski Sonderdienst' inden hâlâ yaşayan üç kişi, Mareşal Tito'nun Gizli Polisi'nden ayrılmış üç yaman Yugoslav ve üç Türk. Bu sonuncular Blofeld'in Türkiye'de kurduğu casusluk örgütü RAHİR'in eski üyeleriydi. Aynı adamlar RAHİR'in yerine kurdukları KRYSTAL adlı çeteyle Beyrut'u üs alarak Ortadoğu'nun en önemli eroin imalini ve dağıtım şebekesini yönetmişlerdi. Gizli haberleşmede ve her türlü kirli faaliyette usta olan bu on sekiz adamı dünya başka isimlerle tanıyordu. Hepsinin bütün büyük ülkelerden vize edilmiş pasaportları vardı, en önemlisi hiçbirinin tek bir ülkede sabıka kaydı yoktu. SPECTRE'nin -Karşı İstihbarat, Terör, İntikam ve Haraç Özel Yönetim Kurulu - üyeliğinin en önemli

özelliği de budur işte.

Bu büyük, kârlı teşebbüsün kurucusu ve Yönetim Kurulu Başkanı Ernest Stavro Blofeld idi.

VI. BÖLÜM
MENEKŞE KOKULU NEFES

Blofeld, masada oturanların yüzlerini incelemeyi tamamladı. Önceden de tahmin ettiği gibi yalnızca bir çift göz bakışlarını ondan kaçırmıştı. Yanılmadığını anladı. Raporlar iki kez bile kontrol edilse o kadar önemli değildi, buna kendi gözleri ve sezgileri yeterdi. Ellerini yavaşça masanın altına uzattı. Bir eli kalçasında kaldı. Öteki yan cebine gitti. Oradan altından yapılmış küçük bir kutu çıkardı, masanın üstüne, tam önüne koydu. Kapağını başparmağının tırnağıyla açıp oradan menekşe kokulu bir hap çıkardı ve ağzına attı. Hoş olmayan şeyleri söylemeden önce nefesini güzelleştirmek adetiydi.

Blofeld hapı dilinin altına kaydırdı, sonra yumuşak ve çok ölçülü sesiyle konuşmaya başladı.

— Büyük Vurgun, yani Omega Planı üstüne size rapor vereceğim. (Blofeld konuşmasına hiçbir zaman beyler, arkadaşlar, dostlar diyerek başlamazdı. Bunu zaman kaybı sayardı.) Fakat o meseleye gelmeden önce güvenlik nedeniyle başka bir konu üstünde durmayı öneriyorum.

Blofeld yumuşak bakışlarla masanın çevresindekilere baktı. Aynı gözler yine bakışlarını kaçırdı. Hikâye anlatır gibi konuşmasını sürdürdü:

— Yönetim Kurulu, ilk üç yıllık eylemlerimizin başarılı olduğu konusunda benimle aynı kanıyı paylaşacaktır. Alman şubemize teşekkürler, Himmler'in mücevherlerini Mondsee Gölü'nden çıkarıp, Türkiye

şubemiz aracılığıyla Beyrut'ta satmayı başardık: Kâr 750.000 sterlindir. Doğu Berlin'deki MWD merkezinden başarıyla çaldığımız önemli belgelerin CIA'ya satışından 500.000 dolar elde ettik. Napoli'de bir baskınla ele geçirdiğimiz yirmi beş kilo eroinin Los Angeles'daki Firpone Çetesi'ne satışından da 800.000 dolar sağladık. Pilsen'deki Çekoslovak Kimya Fabrikası'nda mikrop savaşında kullanılmak üzere hazırlanan tüpleri İngiliz Gizli İstihbaratı'na 100.000 sterline sattık. Havana'da Santos takma ismiyle yaşayan eski bir SS subayına düzenlediğimiz şantajdan -ne yazık ki adamın bütün parası buydu- 100.000 dolar gibi ufak miktarda bir para aldık. Doğu'ya kaçan Fransız Kimya Uzmanı Peringue'in sırları veremeden ortadan kaldırılışı kasalarımıza bir milyar frank daha getirdi. Yönetim Kurulu'nun hesapların incelenmesinde de görüldüğü gibi şu ana kadarki kârımız kişi başına ortalama yarım milyon sterlindir. Bu paralarımızı İsviçre Frangı ve Venezuela Bolivarı olarak saklıyoruz. Bu gelir tüzüğe uygun olarak dağıtılıyor: Yüzde onu yedek sermaye olarak ayrılıyor, yüzde onunu ben alıyorum. Geri kalanı da eşit paylarla öteki hissedarlara dağıtılıyor. Her üyeye yılda yaklaşık olarak 60.000 sterlin düşüyor. Ben aslında bu miktarı yetersiz buluyorum, fakat Omega Planı hepimize büyük birer servet kazandıracak. Eğer istersek örgütümüzün çalışmalarına son verip faaliyetlerimizi başka alanlara kaydırabiliriz.

Blofeld masadakileri süzdü. Sonra dostça bir ifadeyle:

— Sorusu olan var mı?

Yirmi çift göz donuk bakışlarla başkana baktı. Son derecede işlek zekâya sahip olan bu adamlar hesaplarını yapmışlardı. Hiçbir görüş öne sürmediler. Durumlarından memnundular, ama sert karakterleri bunu ifade etmelerine izin vermiyordu. Şeflerinin söylediklerinin

hepsini önceden biliyorlardı. Şimdi sıra bilinmeyenleri dinlemeye gelmişti.

Blofeld ağzına ikinci bir hap daha attı.

— Peki öyleyse, bunu bitirelim. Bir ay önce tamamladığımız bir milyon dolar getiren son eylemimize gelelim.

Blofeld'in gözleri masanın sol tarafındaki üyelerin yüzlerinden sona doğru kaydı. Hafifçe:

— 7 Numara, ayağa kalkın, dedi.

Union Corse'dan Marius Domingue ağır ağır ayağa kalktı. İyi giyimli, mağrur görünüşlü, tıknaz ve sapasağlam bir adamdı. Dimdik masanın ucunda oturan Blofeld'e baktı. Blofeld onun bakışına karşılık verir gibiydi, ama asıl Korsikalının yanıbaşında ve tam karşısında oturan 12 Numaralı Pierre Borraud'yu gözlüyordu. Toplantı boyunca gözlerini kaçıran oydu. Şimdi ise Blofeld'e dik dik bakmaya başlamıştı. Rahat ve emin bir ifadesi vardı. Korktuğu neyse geçip gitmişti anlaşılan.

Blofeld üyelere döndü:

— Biliyorsunuz bu eylem, Las Vegas'taki Principality Hotel'in sahibi ve Detroit Mor Çetesi'nin üyesi Magnus Blomberg'in on yedi yaşındaki kızının kaçırılmasıyla ilgili. Korsika bölümü kızı, Monte Carlo'da kaldığı otelden Korsika'ya getirdi. Babasından bir milyon dolar fiyde istendi. Babası bu fidyeyi ödemeye hazırdı. Para, SPECTRE'in istediği gibi havalı bir cankurtaran botuyla uçaktan San Remo kıyısı açıklarına bırakıldı. Sicilya şubemiz bu botu hava kararınca aldı ve içine yerleştirilmiş olan sinyal veren bir cihaz buldu. Bundan ötürü Sicilya şubemize teşekkür etmek gerekir. Yaptığı anlaşma uyarınca parayı alınca kız ailesine teslim edildi. Dışardan görünüşe göre kızdaki tek değişiklik, kaçırma sırasında tanınmaması için saçlarının siyaha boyanmasıydı. Dışardan görünü-

şe göre dedim, çünkü Nice'deki bir polis komiserinden Korsika'dayken kıza tecavüz edilmiş olduğunu öğrendim. (Blofeld söylediği şeyin önemini vurgulamak için bir an sustu.) Bu olay kızın annesi ve babası tarafından bildirilmiş. Belki de kızın isteğiyle olmuştur, ama bu önemli değil. Örgüt kızın kılına bile dokunmayacağına söz vermişti. İster kızın isteğiyle, ister zorla yapılmış olsun kız ailesine kötü durumda geri verilmiştir. (Blofeld hemen hemen hiç el işareti yapmazdı. Bu kez masanın üzerindeki elini açtı.) Biz büyük ve çok güçlü bir örgütüz. Ahlak kuralları beni ilgilendirmez, ama üyeler hareketlerinde örnek olacak biçimde davranmalarını çok istediğimi ve bunda ısrarlı olduğumu bilirler. SPECTRE'de öz disiplinin dışında bir disiplin yoktur. Biz gücümüzü, üyelerin kuvvetli kişiliklerinden alan bir örgütüz. Bir tek üyemizin zaafı bir kurt gibi bütün yapıyı kemirir. Bu konudaki görüşlerimi bilirsiniz, temizlik gerektiğinde nasıl davrandığımı da. Yapılmasını gerekli gördüğüm şeyi yaptım ve paranın yarım milyon dolarını özür dileyen bir mektupla kızın ailesine geri gönderdim. Hem de onların yaptığımız anlaşmaya uymayarak bota sinyal yerleştirmiş olmalarına rağmen... Aslında bu işten haberleri olduğunu sanmıyorum. Tipik bir polis tuzağıydı. Suçluya gelince de, kim olduğunu buldum ve ona uygun bir ceza düşündüm.

Blofeld gözlerini ayakta duran 7 Numara'ya dikti. Korsikalı bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Suçsuz olduğunu biliyordu. Suçlunun kim olduğunu da. Bütün vücudu gerilmişti, ama korkudan değil. Her üye gibi o da Blofeld'in yanlış yapmayacağını ve yanılmayacağını biliyordu.

Blofeld adamın gösterdiği cesareti beğenmişti. Masanın öteki ucundaki 12 Numara'nın yüzünde beliren ter damlası gözünden kaçmadı. Güzel. Terlemesi iyiydi.

Akımı daha rahat geçirirdi.

Blofeld'in masanın altında olan eli yukarı kalktı, aradığı düğmeyi buldu, şalteri indirdi.

Pierre Borraund'nun vücudu arkadan tekme yemiş gibi, 3000 voltluk akımla gerildi. Saçları diken diken oldu, gözleri yuvalarından fırladı, sonra bakışı birden söndü. Simsiyah dili ağır ağır sıkılmış dişlerin arasından dışarı sarktı. Borraud'nun elektrodlara değen yerlerinden ince bir duman yükseldi. Blofeld şalteri kaldırdı. Odanın azalan ışıkları eski parlaklığına kavuştu yeniden. Etrafa ağır bir yanık et ve kumaş kokusu yayılmaya başladı. 12 Numara'nın bedeni korkunç bir şekilde bükülmüştü. Çenesi masaya vurdu. Her şey bitmişti.

Blofeld'in sakin sesi duyuldu. Masanın sonuna, 7 Numara'ya baktı. Adamın kılı bile kıpırdamamıştı. Sinirleri gerçekten sağlamdı. Blofeld:

— Oturun 7 Numara, dedi. Davranışınız beni tatmin etti. 12 Numara'nın dikkatini başka yere çekmek gerekiyordu. Şüphe altında olduğunu bildiği için hoş olmayan şeyler yapabilirdi.

Masanın çevresinde oturanlardan bazıları başlarını sallayarak onayladı. Her zamanki gibi Blofeld'in doğru davrandığını düşünüyorlardı. Tanık oldukları olay hiçbirini şaşırtmamış ve korkutmamıştı. Blofeld otoritesini daima tüm üyelerinin önünde ortaya koyardı. Daha önce de iki defa böyle olmuştu. Bir keresinde Blofeld suçluyu hava tabancasıyla attığı bir iğneyle tam kalbinden vurmuştu. Ötekisinde ise çarçabuk yerinden kalkıp suçlunun oturduğu iskemlenin arkasına gelmiş, adamın başına bir tel ilmek geçirdiği gibi onu oracıkta boğmuştu. Her iki idam da gerekiyordu ve adalet yerini bulmuştu. Bu üçüncüsü de öyleydi. Üyeler masanın ucundaki cesede aldırış etmeden koltuklarına yerleştiler. İşe dönme zamanı gelmişti.

Blofeld ufak altın kutuyu kapatıp cebine koydu. Yumuşak bir sesle:

— Korsika şubemiz, dedi, 12 Numara'nın yerine gelecek kişi için bir öneride bulunacak. Bunu Omega Planı'ndan sonraya bırakabiliriz. Şimdi plan üzerinde duralım. Alman şubemize bağlı ajanlardan biri olan G bir hata yaptı. Bu yüzden hazırlıkların tarihi değişti. Macao'daki Kızıl Şimşek Tong'a ait ve her türlü gizli tertiplerde beceri sahibi olması gereken bu adama, İngiltere'nin güneyindeki bir klinikte karargâh kurması talimatı verildi. Kliniğin yeri çok iyiydi. Yakınındaki askeri havaalanından Pilot Petacchi ile ilişki kuracak ve onun hakkında sürekli raporlar gönderecekti. Raporlar önce çok iyi geldi. Pilot da bizimle iş yapmak istiyordu. Ama ne yazık ki, bu çılgın budala klinikte yatan bir hastayla takışmış ve bir sürü saçma sapan olaydan sonra, birçok yerleri yanmış olarak Brighton Hastanesi'ne kaldırılmış. En azından bir hafta işe yaramayacak. Bu ise Omega Planı'nda hoş olmayan bir gecikmeye neden oldu. Neyseki, yeniden düzenledik her şeyi. Pilota bir grip virüsü verildi, böylece bir hafta hastalanıp yatacak. Öteki personele de duyuruldu. Pilot Petacchi iyileşir iyileşmez ilk deneme uçuşunu yapacak ve bize de haber verecek. O tarihte G iyileşmiş olacağı için mektubu plana göre postaya atacak. Bu arada Özel Yönetim Kurulu üyeleri de Zeta Bölgesi'ne uçuş hazırlıklarını yeni plana göre ayarlayacaklar. Ajan G'ye gelince... (Blofeld başını eğdi, üç eski Gestapo üyesine baktı.) Güvenilir birisi olmadığı belirlendi. Alman şubesi mektubu postaya atışından sonra yirmi dört saat zarfında onu ortadan kaldıracak. Anlaşıldı mı?

Üç Alman'ın yüzleri kasıldı.

— Peki efendim.

— Geri kalanı, diye sürdürdü Blofeld, düzenlenmiştir. 1 Numara Zeta Bölgesi'ne şüpheyi çekmeyecek

biçimde yerleşti. Çevreye bir define aradığını yaydı. Bu arada çok uygun bir yerde, kara üssü kuruldu. Burası eksantrik bir İngilize ait. Herkesten uzakta yaşıyor. Zeta Bölgesi'ne varışlarınız dakik olarak planlanıyor. Hepiniz bu define avcılığını mali olarak destekleyen zengin adam rolündesiniz. Şımarık milyonerlerden değilsiniz, ama yatırım yaptığınız işi yerinde görmek istiyorsunuz. Bu plandaki rollerinize dikkatle hazırlanacağınıza güveniyorum. (Masanın çevresindekiler başlarıyla onayladı. Blofeld devam etti.) Su ciğerleriyle denizaltı eğitimine gelince bu konuda her şubeden rapor bekliyorum. Denizaltı çalışmasında emniyet sorunu önce gelir. Şubeler bu konuya gereken önemi verdi mi? (Cevaplar olumluydu.) Ya yeni CO_2 silahlarıyla atış yaptınız mı? (Yine bütün şubeler olumlu yanıt verdi.) Şimdi, dedi Blofeld, altınların havadan indirilişiyle ilgili çalışmalar için Sicilya şubesi rapor versin.

Fidelio Sciacca zayıflıktan kemikleri çıkmış bir Sicilyalıydı. Uzun boylu, asık suratlı, komünist eğilimli okul müdürlerine benziyordu. Dikkatli bir şekilde konuşmaya başladı.

— Bu amaç için seçilmiş olan bölge dikkatle gözden geçirildi. Durum memnuniyet vericidir. Planlar ve saat hesapları burada bulunuyor. (Kucağındaki dosya çantasına dokundu.) Kısaca özetleyeyim: T Bölgesi Etna Dağı'nın kuzeybatı yamacında,deniz seviyesinden 2.000, 3.000 metre yüksekliktedir. Bu bölgede kimse yaşamıyor, tarım da yapılmıyor. Havadan paraşütle atılacak olan sandıkları toplayan ekip, iki kilometrekarelik bir alanı cep fenerleriyle işaretleyecek. Altını getirecek uçakların, uçak sinyali yerleştirilen bu bölgeye on bin metre yükseklikten 300 mil ortalama hızla gelmesi gerekiyor. Paraşütle indirilecek altın sandıkların alt kısımları kauçukla kaplanacak, ayrıca her ikisinin de

fosforlu boya ile boyanması lazım. Böylece gece karanlığında onları bulmak kolay olacak.

— Ya sandıkları toplayacak olan ekip? (Blofeld'in sesi yavaş fakat heyecanlıydı.)

— O bölgedeki Mafya şefi benim amcamdır. Sekiz tosunu var ve hepsini de çok sever. Bu çocukların adreslerinin elimizde olduğunu söyledim. Ne demek istediğimi anladı. Ayrıca indirilen sandıkların hepsini toplar ve Catania'daki ambara teslim ederse bir milyon sterlin verileceğini söyledim. Şartları kabul etti. İşi basit bir banka soygunu sanıyor. Söz konusu gecikme onun hazırlıklarını etkilemeyecek. Harekât dolunay sırasında gerçekleştirilecek. Ajan 52 çok mükemmel bir adamımızdır. Ona telsizi verdim. 18 megasikl üzerinden verilecek emirleri dinleyecek.

Blofeld iki dakika kadar sessiz düşündü. Sonra ağır ağır onaylar gibi başını salladı.

— Tatmin oldum, dedi. Altınların elden çıkarılması safhasıyla çok tecrübeli birisi olan 201 Numaralı ajanımız ilgilenecek. Güvenilir adamdır. Sandıklar MV Mercurial Gemisi'ne Catania'dan yüklenecek ve Süveyş Kanalı'ndan geçerek Hindistan'daki Portekiz sömürgesi Gao'ya yollanacak. Gemi, Basra Körfezi'nden geçerken belirlenmiş bir yerde bir şileple buluşacak. Altın, dolar ve Venezuela Bolivarı karşılığında o şilebe nakledilecek. Para herkesin hissesine göre bölüşülecek ve Gao'dan kalkan özel uçakla İsviçre'ye gönderilecek. Zürih'te yirmi iki ayrı bankaya teslim edilerek kiralık kasalara yerleştirilecek. Bu kasaların anahtarları toplantıdan sonra üyelere dağıtılacaktır. O andan itibaren gereksiz ve uygunsuz bir biçimde para harcayıp dikkati çekmemek kaydıyla, paralar sahibi olan üyelerindir. (Blofeld'in sakin bakışları toplantı masasının çevresinde yüzleri tek tek süzdü.) Durum yeterince sizleri tatmin ediyor mu?

Üyeler temkinle başlarını salladı. 18 Numara Polonyalı Elektronik Uzmanı Kandinski çekinmeden:

— Benim uzmanlık alanım değil, dedi, fakat bu işle ilgilenen devletlerin donanmalarından birinin Mercurial Gemisi'ni açık denizde durdurup altına el koyması olasılığı yok mu? Çünkü bu altının Sicilya'da saklanmayacağını tahmin edip hava ve deniz nöbetçileriyle her yeri kontrol etmeleri ve hangi gemiyle çıkacağını öğrenmeleri mümkün.

Blofeld bu soruyu sabırla yanıtladı.

— Söz konusu fidye İsviçre bankalarına yatırılmadan bomba geri verilmeyeceği için korkmaya gerek yok. Ayrıca açık denizlerde başka bir şebeke tarafından soyulma da söz konusu değildir. Çünkü Batılı devletler bu konuda tam bir ketumluk gösterecektir. Aksi halde en ufak haber paniğe yol açacaktır. Başka soru var mı?

Alman şubesinden Bruno Bayer sert bir sesle sordu:

— Zeta Bölgesi'nde bütün yönetimin 1 Numara'da olacağı anlaşılıyor. Kendisinin vekiliniz olarak bütün sorumluluğu elinde bulunduracağı doğru mu? Yani harekât sırasında başkomutan olarak mı çalışacak?

Blofeld "Ne kadar tipik bir soru" diye düşündü. Metin bir tonla:

— Bu konuyu Özel Yönetim Kurulu'na açıklamıştım. Bir kez daha yineliyorum. 1 Numara şu anda bile öldüğünde ya da iş göremez duruma geldiğinde sizlerin oy birliğiyle halefim seçilmiştir. 1 Numara SPECTRE' nin başkomutan yardımcısıdır. Ben harekât sırasında karargâhta kalacağım için başkomutan 1 Numara olacaktır. Onun vereceği emirlere tıpkı benimkiler gibi uyulacaktır. Umarım bu meselede anlaşmışızdır.

Blofeld'in dikkatli bakışları masanın çevresindekilerin yüzlerinde gezindi. Herkes başıyla onayladı.

— Öyleyse, dedi Blofeld, toplantımız sona ermiştir. 12 Numara'nın cesedinin gereğince yok edilmesi için

imha ekibimize talimat vereceğim. 18 Numara lütfen beni 20 megasikl üzerinden 1 Numara ile temasa geçirin. Fransız Posta İdaresi saat sekizden sonra o dalga uzunluğunu kullanmaz.

VII. BÖLÜM
"KEMERLERİNİZİ BAĞLAYINIZ"

James Bond üzerinde "Keçi sütünden yapılmıştır" yazılı karton kutunun dibinde kalan yoğurdu da ağzına attı. Bir Energen ekmeği alıp bıçağıyla kesti ve pekmeze batırdı. Shrublands'dan ayrılalı beri kendini hayatta hiçbir zaman olmadığı kadar diri ve sağlıklı hissediyordu. Enerjisi iki kat artmıştı. Genel Merkez'de çalışırken o dayanılmaz dosyalama işlerinden bile zevk almaya başlamıştı. Büyük bir hızla çalışıyordu. Öteki bölümler çift sıfır bölümünden acele olarak gelen dikkatle incelenmiş dosyalara önceleri şaşırmışlardı. Bond erkenden kalkıyor ve büroya gelip geç saatlere kadar çalışıyordu. Bu duruma sevimli özel sekreteri Bayan Loelia Ponsonby pek sinirlenmeye başlamıştı. Çünkü Bond'un ve kendisinin çalışma biçimi artık birbirlerine uymuyordu.

Bond'un yaşlı İskoç yardımcısı May kahvaltı tepsisini almaya geldi. Bond filtreli bir sigara yakmıştı. May ayakta oyalanıp duruyordu. Bir şeyler söylemek istediğinde böyle yapardı. Bond elindeki Times Gazetesi'nden başını kaldırıp sevimli yardımcısına baktı.

— Ne o May, bir şey mi var?

May'ın yaşlı yüzü kızardı.

— Evet var, dedi. (Dik dik Bond'un yüzüne baktı. Elinde yoğurt kartonu vardı.) Bunu söylemek bana düşmez, ama Bay Bond, düpedüz kendinizi zehirliyorsunuz.

Bond neşeyle:

— Biliyorum May, dedi. Çok haklısın. Ama bu şekilde sigarayı epey azalttım.

— Ben sigaralarınızdan söz etmiyorum. Şunları kastediyordum. (Eliyle tepsiyi gösterdi.) Şu çerçöpten. Bir erkeğin böyle ıvır zıvır şeylerle beslenmesi doğru değil. Sizi kaç kez buraya hastaneden sedyeyle getirdiler. Her seferinde trafik kazası geçirmiş dediler. Trafik kazası geçirenlerin orasında burasında delikler olmaz. Şeyinizde bile delik açılmıştı bir keresinde. Oh, öyle sırıtıp durmayın karşımda, hepsini gördüm. Aptal da değilim. Bu yaralar düpedüz kurşun yarasıydı. Sonra yurtdışına giderken yanınıza aldığınız tabancalar, bıçaklar filan. (May ellerini beline dayadı.) İsterseniz seni ilgilendirmez deyin, isterseniz beni geldiğim yere gönderin Bay Bond, ama içimdekileri söyleyeceğim. Böyle süprüntüler almaya devam eder de bir kez daha kavgaya girişirseniz kaybedersiniz. Sizi sedyeyle değil cenaze arabasıyla getirirler. İşte böyle.

Eskiden olsa Bond May'e çekip gitmesini, kafasını kızdırmamasını söylerdi. Ama bu kez onu büyük bir sabırla dinledi ve güleryüzle "canlı" ve "ölü" yiyecekler hakkında bir söylev çekti. Uzun uzun kızartmaların, pastaların ve bunun gibi şeylerin zararından söz etti. Sonunda dostça kaşlarını kaldırıp May'e baktı.

— Şimdi ne diyeceksin?

May yenik düşmüştü. Tepsiyi alıp sopa gibi dimdik yürüdü ve kapıda durup arkasına döndü.

— Ne diyeyim Bay Bond. Belki de haklısınız. Ama beni üzen şey eski James Bond'a benzeyen hiçbir yanınızın kalmamış olması.

Odadan çıktı, hızla kapıyı kapadı. Bond göğüs geçirerek gazetesini aldı. Haberleri okumaya devam etti.

Genel Merkez'e bağlı kırmızı telefon gürültüyle

çalmaya başladı. Bond gözlerini gazeteden kaldırmadan elini uzattı. Soğuk savaş gerilerde kaldığı için heyecanlı bir haber beklemiyordu. Herhalde o gün FN mavzeriyle yapacağı eğitim atışı iptal edilmişti, onu haber vereceklerdi.

— Bond konuşuyor, dedi.

Arayan personel şefiydi. Bond elindeki gazeteyi yere bıraktı, alıcıyı kulağına yaklaştırdı.

— Hemen gel James, M. istiyor.

— Bir iş mi çıktı?

— Evet. Çok acil bir iş ve son derece gizli. Önümüzdeki hafta randevuların varsa hepsini ertele. Bu gece yola çıkıyorsun. Bekliyorum.

Telefon kapandı. İngiltere'nin en bencil arabası Bond'unkiydi. Continental modeli bir Bentley. Kimbilir hangi zengin onu telefon direğinin çevresine dolayıvermişti. Bond arabanın parçalarını 3.000 sterline almış Rolls Royce fabrikasında saşisini düzelttirmiş ve motorunu tamir ettirmişti. Sonra Mulliners Firmasın'da arabanın dar spor karoseri kesilmiş ve yerine iki kişilik bir karoser konulmuştu. Tente bir düğmeye basınca açılıp kapanıyordu. Rengi mat denizci mavisi, döşemeler siyah deriydi. Kuş gibi uçuyordu. Bond onu şimdiye dek tanıdığı güzel kadınların hepsinden daha çok seviyordu.

Ama hiçbir arabanın kendisine egemen olmasına izin vermezdi. Arabasına "Lokomotif" adını takmıştı. Dostlarına "Seni gelir Lokomotif'le alırım" derdi. Her zaman hareket etmeye hazırdı. Bentley ayda yalnızca bir kez servise giriyordu. Lokomotif Bond'un evinin karşısında beklerdi, marşının her çeşit havada basar basmaz çalışması sonra da bozulmadan yol alması gerekiyordu.

Saat 9'da arabanın burnu Chelsca Meydanı'ndan King's Road'a dönerken çifte egzozlar uğulduyordu.

Yolların tıkanması için henüz erkendi. Acele olarak çağırıldıktan tam on dakika sonra Merkez'in asansörüyle en üst kata çıkıyordu.

Halı döşeli koridora adımını attığı anda gergin havayı sezmişti. Bu katta, M. nin bürosunun yanında İletişim Bölümü vardı. Kapalı koyu gri kapıların ardından sürekli çalışan teleksIerin sesleri geliyordu. Bütün Gizli Servis'e alarm verildiği anlaşılıyordu. Neler oluyordu burada?

Kurmay Başkanı Bayan Moneypenny'nin başına dikilmişti. M. nin sekreterine şifreli telsiz sinyallerini yazdırıp bazı talimatlar veriyordu.

— CIA. Washington. Özeldir. Duller için. Teleksle Üçlü Şifresiyle geçiniz. Mathis. Fransız İkinci Bürosu. Aynı şifre sistemiyle aynı biçimde. NATO İstihbarat Örgütü Şefi için F İstasyonuna. Özeldir. Bunu kurye ile M 15'in şefine, bir kopyasını da polis müdürüne gönderin. Hepsi özeldir. Ve şunlar da. (Kalın bir deste belgeyi verdi.) M. den bütün istasyon şeflerine özel olarak gönderilecek. Anlaşıldı mı? Bunları elinden geldiğince hızlı yap, göreyim seni. Arkası da gelecek. Bugün çok işimiz var.

Bayan Moneypenny neşeyle gülümsedi. Böyle karmakarışık günlere bayılırdı. Uzanıp bir düğmeye bastı.

— 007 geldi efendim, dedi.

Başını kaldırıp Bond'a baktı.

— Girebilirsiniz.

Personel şefi sırıttı ve:

— Kemerlerinizi bağlayın, dedi.

M. nin kapısındaki kırmızı ışık söndü ve Bond odaya girdi. İçerisi son derece sakindi. M. koltuğunu pencereye çevirmiş, dünya umurunda değilmiş gibi Londra'yı seyrediyordu. Bond'a şöyle bir bakarak:

— Oturun 007, dedi. Şunlara göz atın.

Bond'a birtakım fotokopiler uzattı.

— Zamanın var.

Piposunu aldı, tütün kavanozundan doldurmaya başladı. Bond en üstteki fotokopiyi aldı. Üzerinde parmak izlerini saptamak için özel olarak tozlandırılmış bir zarfın, ön ve arka kısımları görülüyordu.

— İstersen sigara içebilirsin, dedi M.

— Teşekkür ederim efendim, dedi Bond. Bırakmaya çalışıyorum.

M. alayla "hıh" dedi piposundan derin bir nefes çekti. Sonra koltuğuna biraz daha gömüldü. Dalgın gözlerle dışarıya bakmaya başladı.

Üzerinde "ÖZELDİR ve ÇOK ACELEDİR" yazılı zarf Başbakanlık, Downing Street No 10 Londra SWI, adresine yazılmıştı. Zarf 3 Haziran 8.30 Brighton damgasını taşıyordu. Bond mektubun gecenin karanlığında atılmış olabileceği ve ertesi gün yerine varabileceğini hesapladı. Adres oldukça güzel ve dolgun harfli bir daktilo ile yazılmıştı. Zarfın arkasında ise parmak izlerinden başka bir şey yoktu. Mektup mumla mühürlü de değildi. Mektupta şunlar yazılıydı:

Sayın Başkan,

Bu mektubu aldığınız zaman, hava kuvvetleri komutanı ile ilişki kurarsanız, 2 Haziran saat 10'dan beri iki atom bombası taşıyan bir İngiliz uçağının eğitim uçuşundan geri dönmediğini göreceksiniz. Uçak Boscombe Down'da bulunan 5 Numaralı RAF (Kraliyet Hava Kuvvetleri) Deneme Filosuna ait- o NBR rumuzu bir Villiers Vindicator'dur. Uçaktaki atom bombalarının numaraları ise MOS-bd-654. Mk. V. ve MOS-bd-655-Mk V.'dir.

Sözü geçen uçak bir NATO eğitim uçuşuna çıkmıştı. İçinde beş mürettebatı ve bir de gözlemci bulunuyordu. 14.000 metre yükseklikte saatte 1000 kilometre hızla on saat sürekli uçuş yapmasına yetecek kadar yakıtı vardı.

Bu uçak taşıdığı iki atom bombasıyla birlikte şu anda örgütümüzün elindedir. Mürettebat ve gözlemci ölmüştür. Ailelerine durumu bildirmeyi size bırakıyorum. Uçağın düşerek parçalanmış olduğunu söyleyerek gereken gizliliği korumak mümkündür.

Bu uçakla iki atom bombasının bulunduğu yeri öğrenmeniz ve geri alabilmeniz için 100.000.000 sterlin değerindeki altını bize teslim etmeniz gerekiyor. Doksan dokuz milyon dokuz yüz doksan dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz sterlini bile kabul etmiyoruz. Altının teslimi için gereken talimat ilişiktedir. Şartlarımızın ikincisi: Altının teslim edilmesi sırasında hiçbir müdahalede bulunulmayacağının ve bu örgütün ve üyelerinin hiçbir şekilde cezalandırılmayacağının kişisel olarak sizin ve Birleşik Amerika Cumhurbaşkanı'nın imzasıyla düzenlenen bir belgeyle taahhüt edilmesidir.

3 Haziran 1959 günü Greenwich saatiyle 17.00'den sonra yedi gün içinde yani 10 Haziran 1959 saat 17.00'ye dek şartlarımız kabul edilmediği takdirde olacak olanlar şunlardır: Derhal Batı ülkelerine ait 100.000.000 sterlin değerindeki bir bölge haritadan silinecektir. Bu uyarıdan sonraki 8 saat içinde şartlarımız yine kabul edilmediği takdirde dünyadaki büyük bir ülkenin başkenti ortadan kaldırılacak ve insan kaybı çok fazla olacaktır. Ayrıca dünya kamuoyuna şartlarımızın kabul edilmesi için verdiğimiz son 48 saati açıklamayacağız. Bu ise dünyanın tüm büyük kentlerinde paniğe yol açacaktır.

Sayın Başkan, bu size ilk ve son mektubumuzdur. Yanıtınızı her saat başında 14 megasikl üzerinden bekleyeceğiz.

SPECTRE
Karşı İstihbarat, Terör, İntikam
ve Haraç Özel Yönetim Kurulu.

James Bond mektubu baştan sona bir kez daha

okudu, sonra dikkatle masanın üzerine koydu. İkinci fotokopiyi, altının teslimat talimatını eline aldı. ‘‘Sicilya’da Etna Yanardağı’nın kuzeybatı yamaçları... Altın sandıklarının bulunması... Seyir telsiz sinyalleriyle ayarlanacak... Gece yarısı birde. İki yüz ellişer kiloluk sandıkların altı, otuz santim kalınlığında süngerle kaplanacak. Herbiri en az üç paraşütle atılacak. Uçakların tipleri ve uçuş programları teslimden en az 24 saat önce 16 megasikl üzerinden yapılacak yayınla bildirilecektir. Herhangi .bir anlaşmaya uymama durumunda 1 veya 2 numaralı atomik silah kullanılacaktır.’’

Her iki sayfanın altında bir not bulunuyordu: ‘‘Bu mektubun bir kopyası Birleşik Amerika Cumhurbaşkanı’na gönderilmiştir.’’

Bond fotokopiyi ötekilerin üstüne bıraktı. Elini arka cebindeki sigara tabakasına attı. Bir sigara çıkarıp yaktı, derin bir nefes çekti.

M. koltuğunu döndürdü. Şimdi yüz yüzeydiler.

— Evet, ne diyorsun?

Üç hafta önce pırıl pırıl olan gözleri şimdi kanlanmıştı. Şaşmamak gerek!

— Uçakla içindekiler gerçekten kayıpsa bu işin şakası yok, efendim. Niyetlerinin ciddi olduğunu sanıyorum. Bu gerçek bir tehdit mektubu, dedi Bond.

— Savaş Kabinesi de aynı görüşte. Ben de öyle. (Durakladı). Evet, uçak bombalarıyla birlikte kayıp ve bombaların üzerindeki stok numaraları da doğru.

VIII. BÖLÜM
"BÜYÜK PİRELERİN KÜÇÜK PİRELERİ VAR..."

— Elimizde başka ipucu var mı? dedi Bond.

— Öyle az ki, yok gibi bir şey. SPECTRE adını şimdiye dek duyan olmamış. Avrupa'da bağımsız olarak çalışan bir örgüt olduğunu biliyoruz. Kimi zaman onlardan bilgi aldık. Amerikalılar da aldılar. Mathis geçen yıl karşı tarafa kaçan Fransız Kimya Uzmanı Goltz'un büyük para karşılığında aynı örgüt tarafından öldürüldüğünü açıkladı. Ama bütün bu alışverişler sırasında hiç isim geçmedi. Örgütle bütün ilişkiler telsizle kurulmuş. 16 megasikl üzerinden. Şebeke Fransız İstihbaratı ile ilişkiye geçmiş. Mathis de belki bir sonuç verir diye şartları kabul edip parayı ödemiş. Fakat hiç kimse o işi yapanlarla, SPECTRE arasında bir bağ kuramıyor. Biz ve Amerikalılar onlarla ilişkiye geçtiğimizde, işi yapanlardan çok önerileriyle ilgilendiğimiz için herhangi bir bilgi edinemedik. Eğer bu aynı grupsa çok ciddi bir örgütle karşı karşıyayız demektir. Durumu başbakana bildirdim. Mektupta yazılı olduğu gibi uçakla bombalar kayıp ve ayrıntıların hepsi en ince noktasına kadar doğru. (M. kalın bir dosyayı alıp sayfalarını çevirdi.) Vindicator İrlanda' nın güneyinde bir NATO eğitim üssünde kayboldu. Uçak altı saatlik bir uçuşa çıkmıştı. Boscombe Down'dan sekizde havalanmış, ikide dönmesi beklenirken dönmemiş.Uçakta RAF'a mensup 5 mürettebatla bir gözlemci bulunuyordu. Giuseppe Petacchi İtalyanların NATO emrine verdiği ve İtalyan Hava Kuvvetleri'ne

mensup bir filo şefiydi. Geçmişini araştırıyoruz. NATO'nun gözde pilotlarından. Yine de... (M. sayfayı çevirdi.) ... her zamanki gibi radarlarla izleniyordu. Yaklaşık 14.000 metre yükseklikte İrlanda'nın batısına gelene dek uçmuş, sonra 10.000 metreye inmiş ve Transatlantik uçuşu sırasında kaybolmuş. Komutanlık uçakla ilişki kurmak istemiş, fakat yanıt alamamış. Bunun üzerine Vindicator'un bir yolcu uçağıyla çarpıştığı sanılmış. Fakat havayollarının hiçbirinden böyle bir haber bildirilmemiş. (M. masanın üzerinden Bond'a baktı.) İşte hepsi bu. Uçak ortadan kayboldu.

— Amerikan Erken Haberalma Bürosu'nun radarları da yakalayamamış mı uçağı?

— O konu araştırılıyor. Elimizdeki tek ipucu oradan geliyor. Boston'daki radar istasyonu bir uçağın Atlantik'de önce Idlewilde Havaalanı'na doğru uçtuğunu ve sonra güneye döndüğünü saptamış. Ama bu bölgede hava trafiği çok yoğun olduğu için istasyondaki uzmanlar uçağı ekranda gördüklerinde bir BOAC veya Trans-Canada uçağı sanmışlar.

— Duruma bakılırsa adamlar bütün hazırlıklarını çok büyük bir titizlikle tasarlamışlar ve uçağı yoğun hava trafiğine sokup, izini kaybettirmişler. Uçak Atlantik'in ortalarında kuzeye dönerek Rusya'ya gitmiş olabilir mi?

— Evet. Veya güneye doğru yoluna devam etmiş olabilir. Atlantik kıyılarının radar menzili dışında kalan bir hava şeridi vardır. Uçağın aynı yoldan geri dönüp sürekli kullanılan üç havayolundan Avrupa'ya da inmesi daha akla yakın. İşin kötüsü şu anda dünyanın bilmediğimiz herhangi bir yerinde durması. Mesele bu.

— Ama bu çok büyük bir uçak. İniş için özel pistlere ihtiyacı var. Sonra o büyüklükteki bir uçağı saklamak da kolay değil.

— Kesinlikle öyle. Bunların hepsi açık. RAF dün

gece yarısına dek uçağın inebileceği tüm havaalanlarını kontrol ettirdi. Hiçbir sonuç yok. Hava kuvvetleri istihbaratı uçağın ya Büyük Sahra'ya ya başka bir çöle ya da sığ sulara zorunlu iniş yapabileceğini söylüyor.

— Böyle bir zorunlu inişte bombalar patlamaz mı?

— Hayır. Tetik tertibatları açılmadıkça bombaların patlamasına imkân yok. 1958'de Amerika'da bir B-47'den kazayla düşen A bombasının tetik tertibatı yalnızca TNT'yi ateşlemişti, bombanın içindeki plutonyumu değil.

— Peki SPECTRE bu bombaları nasıl patlatacak?

M. ellerini iki yana açtı.

— Savaş Kabinesi'nin olağanüstü bir toplantısında uzun uzun açıklanmıştı. Ben hiç anlamadım, ama görünüşte atom bombası öteki bombalara benzermiş. Çalışma sistemi şöyle: Baş kısmı TNT ile dolu. Plutonyum ise kuyrukta. İkisi arasında bir delik var. Fünye bir fiş gibi o deliğe sokulup vidalanıyor. Bomba bir yere çarptığı zaman TNT fünyeyi ateşliyor, fünye de plutonyumu.

— Öyleyse patlatmak için bombayı atmaları yetiyor.

— Değil aslında. Bombadan anlayan iyi bir fizikçi gerekiyor. Yapacağı iş TNT'yi patlatan ateşleyiciyi çıkarıp yerine zaman ayarlı bir ateşleyiciyi koymak olacak. Bomba öyle çok büyük bir şey değil. Çok ağır tabii, ama golf çantasının iki katı büyüklüğünde. Onu büyük bir otomobilin arkasına koyup arabayı kentin göbeğinde bir parka bırakmak yeter. İki saatlik ayarla arabayı kullanan oradan 160 kilometre kadar uzaklaşır ve etki alanının dışına çıkar.

Bond paketine el atıp bir sigara daha çıkardı. İnanılmayacak gibiydi ama gerçekti. Kendi Gizli Servisi ile tüm istihbarat servislerinin korktuğu başına gelecekti. Elinde ağır bir valiz ya da büyük bir golf çantasıyla kente giren trençkotlu, kimsenin umursama-

dığı ufak tefek bir adam dünyanın altını üstüne getirecekti. Bu olay atom bombalarıyla girişilen ilk şantaj olayıydı. SPECTRE durdurulmazsa, söylenti her yere yayılacak ve çok geçmeden elinin altında bir laboratuvarı ve teknik olanakları olan her cani bilimadamı insanlığı tehdit edebilecekti. Bu çeteyi zamanında durdurmayı başaramazlarsa cezasını ağır bir biçimde ödeyeceklerdi. Bond bunları M. ye söyledi.

— İşte durum bu, dedi M. Ne tarafından bakarsan berbat. Bu işte en ufak bir yanlış yapılırsa ne bizim başbakanımız ne de Amerika Cumhurbaşkanı hayatta kalır. İstedikleri parayı ödesek de son derecede büyük bir kargaşa çıkacak. Adamları ve uçağı, verdikleri süre içinde bulup durdurmak için ne mümkünse yapmalıyız. Başbakan ve Amerika Cumhurbaşkanı da aynı görüşü paylaşıyorlar. Dünyanın her tarafındaki ajanlarını bu iş için görevlendirdiler. Harekâta Yıldırım Operasyonu adı verildi. Tüm uçaklar, gemiler, denizaltılar soruşturmayı yapanların emrine verildi. Ne istersek vermeye hazırlar. Kabine bu harekât için özel bir kurmay heyeti oluşturdu. Olayla ilgili en küçük bilgi heyete bildirilecek. Amerikalılar da aynı şeyi yaptı. Fakat mutlaka bir yerlerden sızma olacaktır. Bunu önlemeye imkân yok. Halka uçağın bombalarla kaybolduğu yavaş yavaş duyurulacak. Yalnız bu mektup gizli tutulacak. Soruşturma, parmak izleri, Brighton ve öteki hususlar FBI, İnterpol, Scotland Yard tarafından yürütülecek. Soruşturmayla ilgili pek az not tutulacak. Bütün bunlardan başka uçağın aranması için çok önemli bir casusluk soruşturması yürütülecek. Uçak mürettebatıyla ilgili araştırmayı M 15 yapacak. Bize gelince, her yerde CIA ile işbirliği içinde olacağız. CIA Şefi Allen Dulles bütün adamlarını bu işle görevlendirdi. Ben de öyle. Tüm istasyonlara genel alarm verdim.

Bond bir sigara daha yaktı. Bu bir saat içinde içtiği

üçüncü sigaraydı. Heyecanını yenmeye çalışarak:

— Benim görevim nedir? diye sordu.

M. sanki onu ilk kez görüyormuş gibi kuşkulu bir şekilde baktı. Koltuğunu döndürdü. Donuk bakışlarla dışarıyı izlemeye koyuldu. Sonra tabii bir sesle konuşmaya başladı.

— Bütün bunları sana anlatarak başbakana verdiğim sözü bozdum, 007. Bunun tek nedeni var: Aklıma bir fikir geldi. Daha doğrusu bir sezgi. Böyle bir olasılığın olup olmadığını "güvenilir birinin" araştırmasını istiyorum. Bana öyle geliyor ki, tek ipucu, zayıf bir ihtimal de olsa, uçağın Atlantik üzerinde Doğu- Batı havayolundan ayrılıp güneye, Bermuda ve Bahama'ya doğru dönmesidir. Hiç kimsenin ilgisini çekmediği halde ben bunu önemli bir ipucu sayıyorum. Sonra Batı Atlantik'in haritalarını epey inceledim ve kendimi SPECTRE'in, daha doğrusu çok zeki biri olduğu anlaşılan şefinin yerine koyarak düşünmeye çalıştım. Ve bazı sonuçlara vardım. En kötü ihtimal gerçekleştiği zaman 1 ve 2 numaralı bombaların hedefinin Avrupa'dan çok Amerika olduğuna karar verdim. Çünkü, bir defa Amerika'da bomba konusu üzerinde daha çok duruluyor. Bu nedenle 1. bomba kullanıldıktan sonra Amerikalılarla daha kolay pazarlık yapabilirler. Değeri, istenilen parayı bulan tesisler Amerika'da daha çok. Ve sonuncusu, gönderilen mektubun üslubundan, tertibin büyüklüğünden, kâğıdın Hollanda yapımı olmasından SPECTRE'in Avrupa Örgütü olduğu anlaşılıyor. Bu varsayımlara dayanarak uçağın Amerikan topraklarına ya da kıyıya inemeyeceğini düşündüm. Çünkü, kıyıdaki radarlar, çok iyi çalışır. O bölgede uygun bir iniş yeri aradım ve... (M. durdu ve Bond'a baktı.) ... Çetenin bu işe en uygun yer olarak Bahama Adaları'nı seçmiş olabileceğine karar verdim. Bahamalar takımadadır. Çoğunda oturulmaz bile.

Bahama Adaları'nda sadece basit bir radar vardır o kadar. Güneyde Küba, Jamaika gibi mektuptaki tehdide hedef olacak değerinde bir yer yok. Kuzeyinde Bermuda bulunuyor. Ama, Bahamaların en yakın adası Amerikan sahillerinden 200 mil ötededir, hızlı bir motorla altı, yedi saat çeker.

Bond şefinin sözünü kesti.

— Bu tahmininiz doğruysa efendim, SPECTRE mektubunu neden başbakan yerine Amerika Cumhurbaşkanı'na yolladı?

— Daha iyi gizlenmek ve şimdi yaptığımız gibi bize bütün dünyayı aratmak için. Mektubu alır almaz parayı ödemeye razı olacağımızı tasarlamışlardır. Koşullarını kabul etmezsek 1. bombanın atılması çete için pek hoş olmayacak. Çünkü bu yerlerini biraz belli eder. İstedikleri parayı alıp ortadan kaybolmak isteyeceklerdir. Biz de kozumuzu bu olasılığa dayanarak oynamalıyız. Önümüzdeki altı buçuk gün içinde onları 1. bombayı kullanmaya zorlamalıyım. Ancak o zaman yerleri hakkında bir şeyler öğrenebiliriz. Çok zayıf bir olasılık tabii. Ama bütün ümidim bu tahminlerimle (M. koltuğunu yine masaya döndürdü.) sana olan güvenimden kaynaklanıyor. (Sert sert baktı.) Bir sözün var mı? Yoksa, hemen başlasan iyi edersin.Şu andan sonra gece yarısına dek New York'a kalkacak tüm uçaklarda sana yer ayırtıldı. Sonra BOAC ile yoluna devam edeceksin. Sana Kraliyet uçaklarından birini ayırırdım, ama oraya gürültülü biçimde gitmeni istemiyorum. Adada mülk almak isteyen zengin bir gençsin. Böylece her tarafı gezebilirsin. Anlaşıldı mı?

— Pekâlâ, efendim. (Bond ayağa kalktı.) Daha ilginç bir işi tercih ederdim... Mesela demirperde gerisinde devriye görevini. Bu iş ufak bir örgütün üstlenemeyeceği kadar büyük bence. Rus tertibine benziyor. Tecrübe uçuşlarımızla bombalarımızı ele geçirdiler. Şimdi de bizi

SPECTRE numarasıyla kandırmaya çalışıyorlar. SMERSH dağıtılmamış olsaydı, bu işte onun parmağı var derdim. Eğer bu ihtimal doğruysa Doğu İstasyonlarımız bir şeyler yakalayabilir. Başka emriniz var mı, efendim? Bahama başkenti Nassau'da kiminle birlikte çalışacağım?

— Vali geleceğini biliyor. Polis teşkilatı çok iyidir. CIA da bir adamını yolladı sanırım. Giderken yanına üç X'li şifre makinesini al. En ufak delil kırıntısını bile bilmek istiyorum. Haberlerini doğrudan bana yollayacaksın, anlaşıldı mı?

— Anlaşıldı, efendim.

Bond kapıya yürüdü ve dışarı çıktı. Konuşulacak bir şey kalmamıştı.

*

**

Bond omuzundaki pahalı bir kamerayı andıran şifre makinesiyle Genel Merkez'den çıktığında bej rengi Volkswagen'de bekleyen adam gömleğinin altındaki yanığı kaşımayı bıraktı. Kolunun altındaki 45'liği belki onuncu kez kılıfında gevşetti, arabayı çalıştırıp vitese taktı. Bond'un yol kenarında park edilmiş arabasından yirmi beş metre gerideydi. Bu büyük binanın ne olduğunu bilmiyordu. Bond'un adresini Shrublands' daki resepsiyon memurundan almış, Brighton Hastanesi'nden çıkar çıkmaz peşine takılmıştı. Arabayı başka bir isimle kiralamıştı. Kafasına koyduğu işi yapar yapmaz doğru Londra Havaalanı'na gidecek ve ilk uçakla yurtdışına çıkacaktı. Kont Lippe acımasız, inatçı ve kindar biriydi. Bu iş onun için basit bir meseleydi. Karşısına çıkan nice tehlikeli adamı saf dışı bırakmayı başarmıştı. SPECTRE' in bu işten haberi olsa bile karşı çıkacaklarını sanmıyordu. Kont Lippe onunla kozunu paylaşmadan dünyada rahat edemezdi.

Bond arabasına biniyordu. Kapıyı hızla kapamıştı.

Kont Lippe onun motoru çalıştırmasını bekledi, sonra hareket etti.

Yolun karşı tarafında, yüz metre kadar geride bekleyen biri daha vardı: SPECTRE No: 6. Büyük yarışçı gözlüğünü taktı, Triumph motosikletinin marşına bastı ve hızla yola fırladı. Arabaların arasından kıvrılarak Volkswagen'e yetişti ve on metre arkasından izlemeye başladı. Ajan G'nin Bentley'i neden izlediğini, hatta Bentley'in kime ait olduğunu bile bilmiyordu. Görevi Volkswagen'in sürücüsünü öldürmekti. Elini omuzunda asılı çantasına attı. Bombayı oradan alıp attıktan sonra nasıl kaçacağını hesaplamak için çevreyi gözetlemeye başladı.

Ajan G de aşağı yukarı aynı biçimde bir plan tasarlıyordu. Önündeki arabalar iyice azalmıştı. Ayağını gaza bastı, sol eliyle direksiyonu kullanırken sağ eliyle Colt'u aldı. Bentley'e dokunacak kadar yaklaşmıştı. Şimdi onunla aynı sıradaydı. Ajan G çevreyi bakışlarıyla taradı ve tabancasını kaldırdı.

Bond her şeyden habersizdi, ama Volkswagen'in motorunun sesini duyunca başını yana çevirdi. Hedef küçülünce ilk kurşundan kurtuldu. İçgüdüsel olarak var gücüyle frene basmıştı. O anda gazlamış olsaydı ikinci kurşunu yerdi. Çenesi klakson düğmesine vurdu. Acıdan neredeyse bayılacaktı. Aynı anda bir patlama oldu ve kurşunla parçalanmış ön camın parçaları yağmur gibi üstüne yağdı. Bentley durmuştu. Etraftan bağırışlar, korku çığlıkları geliyordu. Bond başını sallayarak kendine gelmeye çalıştı. Doğruldu ve önünde devrilmiş olan Volkswagen'i gördü. Yanıyordu. Olay yerinde insanlar birikmeye başlamıştı. Bond kendini toplayıp arabadan çıktı.

— Geri çekilin, benzin deposu patlayacak! diye bağırdı.

Bunu söylediği anda boğuk bir patlama duyuldu ve

Volkswagen'den simsiyah bir duman bulutu yükseldi. Arkasından alevler çıkmaya başladı. Uzaktan siren sesleri geliyordu. Bond kalabalığın içinden süzülerek geçti, hızlı adımlarla düşünceli düşünceli Genel Merkez'e doğru yürüdü.

Olayın soruşturması nedeniyle Bond New York'a kalkan ilk iki uçağı kaçırdı. Polis yangını söndürüp cesedi morga gönderdikten sonra ortada sadece adamın pabuçlarıyla, tabanca seri numarası ve bazı kumaş izleri kalmıştı. Arabayı kiraya verenler gözlüklü, Johnston adına ehliyeti olan birinden başka bir şey hatırlamıyorlardı. Motosikleti kullanan adamı ise pek çok kişi görmüştü, ama motorun arka plakası yoktu. Çantasından çıkardığı el bombasını Volkswagen'in içine atmıştı. Orta yapılı olduğu söyleniyordu. Başka bir şey bilen yoktu.

Bond'un da soruşturmaya yardımı dokunmadı. Arabanın tavanı çok basıktı. Bir an için bir el ve tabanca pırıltısını görür gibi olmuştu, o kadar.

M. Bond'u bir kez daha görmüş ve gözde ajanına olayı unutmasını söylemişti. Herhalde geçmiş olaylardan birinin intikamını almak istemişlerdi. Polis er geç suçluyu bulurdu. Şimdi önemli olan Yıldırım Operasyonu idi. Bir an önce harekete geçmeliydi.

Bond ikinci kez binadan çıktığında yağmur başlamıştı. Arkadaki araba tamircilerinden biri elinden geleni yapmış, cam kırıklarını toplamıştı. Bond ön camı olmayan arabayla eve geldiğinde sırılsıklam olmuştu. Arabanın sigortası için şirkete telefon etti. Sonra banyo yaptı ve koyu mavi keten elbiselerini giydi. Eşyalarını valize, balıkadam takımlarını da bir torbaya yerleştirdi ve mutfağa gitti.

May bozuk çalıyordu. Tam bir söylev çekecekti, Bond ona engel olmak için elini kaldırdı.

— Sakın bana bir şey söylemeye kalkışma, May.

Haklıymışsın. Havuç suyuyla bu işler yürümez. Bir saate kadar yola çıkmam gerekiyor, onun için karnımı şöyle iyice bir doyurmalıyım. Haydi bana şu ünlü sütlü yumurtadan yap. Dört yumurtalı olsun. Varsa dört dilim de füme salam koy içine. Kızarmış ekmeğin üstüne tereyağ sür ve bir fincan kahve ver. Koyu olsun. İçki tepsisini de içeri getir.

May Bond'a baktı, rahatlamıştı. Ama yüzünün rengi atmıştı.

— Ne oldu ki, Bay James?

Bond yüzündeki ifadeyi görünce bir kahkaha attı.

— Hiçbir şey olduğu yok, May. Yalnız düşündüm ki, hayat çok kısa. Öteki dünyaya gittiğimizde kalori hesabı yapmak için bol bol zamanımız olacak.

— Günah, günah, diyerek başını salladı May.

Bond silah ve kurşunlarının durumunu gözden geçirmeye başladı.

IX. BÖLÜM

CENAZELERE MERASİM

SPECTRE yönünden Omega Planı tam Blofeld'in istediği biçimde gelişmiş, 1. evreden 3. evreye dek olan şeyler dakik ve hatasız tamamlanmıştı.

Guiseppe Petacchi'i bu işi, daha doğrusu örgüt Guiseppe Petacchi'yi iyi seçmişti. Petacchi daha on sekizinde Adriyatik'te denizaltılara karşı savaş filosundaki Focke-Wulf 200'de çalışmıştı. Alman uçaklarını kullanmak için kendisine yetki verilen çok az İtalyandan biriydi. Petacchi çok geçmeden geleceğinin nerde olduğunu anlamış ve normal bir devriye uçuşunda tabancasını çektiği gibi heksogen yüklü uçağın pilotuyla seyir subayını enselerinden birer kurşunla öldürmüştü. Sonra kumanda yerine geçerek uçaksavar ateşinden kurtulmak için çok alçaktan uçmuş ve Bari Limanı'na gelmişti. Teslim olduğunu göstermek için beyaz gömleğini çıkarıp uçağın kapısında sallamış ve RAF'ın bir motoru gelip kendisini almıştı. Bu başarısından ötürü İngilizler ve Amerikalılar ona madalyalar takmıştı. Ayrıca uçaktaki Almanların basınçlı mayınını kendilerine teslim ettiği için 10.000 sterlin vermişlerdi. İstihbarat mensupları tarafından sorguya çekilirken oldukça renkli bir öykü anlatarak İtalyan Ordusu'na katıldığı günlerden beri tek başına kahramanlık yapmak istediğini belirtmişti. Savaş sona erdiğinde İtalya'nın en yiğit direniş kahramanlarından olmuştu. O günden sonra rahat bir şekilde yaşamaya başlamıştı. Önceleri İtalyan Havayolları'nda kaptan pilotluk yapmış, sonra

İtalyan Hava Kuvvetlerine albay rütbesiyle katılmıştı. Çok geçmeden NATO emrine verilmiş ve sonunda İleri Vurucu Kuvvet Filosu'na seçilen altı İtalyandan biri olmuştu. Arzuladığı şeylere (altın sigara tabakası, Rolex saat, şık elbiseler, güzel kızlar...) sahip olmuştu. Artık NATO'nun öncü filosundan birinde rol almaya hiç de hevesli değildi. Şimdi Milano sergisinde görüp beğendiği 3.500 GT Masserati'ye sahip olmak istiyordu. Aynı zamanda NATO'nun soluk yeşil koridorlarından uzaklaşmayı, yepyeni bir isimle yeni dünyalara gitmeyi arzuluyordu. Ama bütün bunlar için yeni pasaportla, çok paraya ve bir "örgüte" ihtiyaç vardı.

Aradığı örgüt çok geçmeden Petacchi'yi bulmuştu bile, SPECTRE'in 4 Numaralı üyesi Fonda adında bir İtalyan diye kendisini tanıtıp Paris'in gece kulüplerinde dolaşarak NATO personeli arasında o tipte birini arıyordu. Yemi hazırlayıp balığın önüne sürmek bir ayını aldığı halde Petacchi'nin gösterdiği tutku ve hırs 4 Numara'yı epey şaşırtmıştı. Herhangi bir ihanet olasılığını araştırma sırasında biraz süre kaybetmişti, ama sonunda harekete geçmek için bir engel olmadığı anlaşılmış ve öneri planı yapılarak Yönetim Kurulu'na sunulmuştu. Petacchi Vindicator uçuşlarına talip olacak ve bir uçuş sırasında uçağı kaçıracaktı. Ona uçağın silahlarını güya dünyaya göstermek isteyen Kübalı bir devrimci grup tarafından kaçırılmak istendiği söylenmişti. Petacchi de bu masala inanmış gözükmüştü. Aslında uçağı kimin ne için kaçırdığı onu ilgilendirmiyordu. Onu ilgilendiren işin karşılığında alacağı 1 milyon dolar para, istediği isme ve milliyete çıkarılmış pasaport, iş bittikten sonra kendisinin Rio de Janeiro'ya götürülmesi sözüydü. Nihayet 2 Haziran gecesi saat sekize doğru Vindicator pistten havalanmıştı.

Uçağın geniş pilot kabininde iki sivil yolcu koltuğu vardı. Petacchi koltuğunda bir saat kadar hiç

konuşmadan oturmuş, kadranı ve aracın gerisinde çalışan beş havacının çalışmalarını dikkatle gözlemişti. Uçağı kullanma sırası kendine geldiğinde beşini de temizleyecekti. Otomatik pilotu ayarladıktan sonra hiç uyumadan 32 bin kademde Transatlantik Havayolu' nda dönerken Kuzey-Güney doğrultusunda Bahamalar'a yollanacaktı.

Petacchi belki onuncu kez Rolex saatine baktı. Tamam! Vakit gelmişti. Yanındaki oksijen maskesini kontrol etti. Cebinden küçük kırmızı kapaklı silindir biçimde bir şey çıkardı. Valfı açması için kaç kez çevirmesi gerektiğini bir kez daha düşündü. Sonra onu yine cebine koydu, kalkıp pilot kabinine girdi.

— Selam Seppy. Uçuş zevkli mi? Pilot İtalyandan hoşlanırdı.

— Tabii tabii, dedi.

Petacchi ona bazı sorular sordu ve otomatik pilotun ayarlandığı levhayı kontrol etti. Uçuş hızını, kaç kilometrede uçtuklarını ve rotayı öğrendi. Daha beş saatlik yolları vardı. Petacchi'nin sağ eli cebine gitti. Silindiri açarak valfı buldu. Sonra onu tam üç kez çevirdi. Elini cebinden çıkarıp arkasına yavaşça götürdü. Küçük kutuyu oradaki haritaların arasına soktu. Sonra gerinip esnedi.

— Bir şekerleme yapmanın zamanı geldi, dedi.

Havacı argosunda şekerleme anlamlı bir sözcüktü.

Öteki güldü.

— İtalyancada şekerlemeye ne denir? Zizzo mu?

Petacchi sırıttı. Pilot kabininin arkasındaki bölmeye geçip koltuğuna oturdu. Oksijen maskesini yüzüne kapadı, düğmeyi yüzde yüz oksijen verecek şekilde çevirdi ve çevreyi izlemeye başladı.

Gazın etkisini en çok beş dakikada göstereceğini söylemişlerdi. Gerçekten iki dakika sonra yardımcı pilot birdenbire gırtlağını tuttu ve korkunç hırıltılarla

soluyarak yere yığıldı. Telsiz operatörü kulaklıklarını bırakıp ileri doğru yürümek istedi, fakat daha ikinci adımda yığılıp kaldı. Öteki üç kişi de soluk almak için çırpınmaya başladı. Diğer yardımcı pilot ve uçuş mühendisi ellerini birbirlerinin yüzlerine geçirdiler ve sırtüstü devrildiler. Pilot başını mikrofona doğru kaldırmak istedi ve anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Yavaşça ayağa kalkarak yuvalarından fırlamış gözleriyle Petacchi'ye baktı. Sonra kütük gibi yerdeki yardımcı pilotun cesedinin üstüne yığıldı.

Petacchi saatine baktı. Her şey tam dört dakikada olmuş bitmişti. Onlara bir dakika daha verdi. Beş dakika dolunca cebinden lastik eldivenlerini çıkarıp giydi, oksijen maskesinin borusunu arkasından çekerek baş tarafa gitti. Harita rafına uzandı ve siyanür kutusunun valfını kapattı. Zehirli gazın dışarı atılması için kabin basıncını ayarladı. Sonra tekrar koltuğuna gidip oturdu, on beş dakikanın dolmasını beklemeye başladı.

Uçağın içindeki zehirli gazın on beş dakikada temizleneceğini söylemişlerdi, fakat son anda bir on dakika daha beklemeye karar verdi. Beklerken bir yandan oksijen maskesini çıkarmadan ön tarafa gitti ve cesetleri ağır ağır çekerek uçağın iç tarafına sürükledi. Pantolon cebinden ufak bir tüp çıkardı, kapağını açıp içindeki kristal parçalarını yere saçtı. Dizlerinin üstüne çökerek kristalleri izlemeye başladı. Renklerinin değişmediğini görünce ağır ağır oksijen maskesini sıyırdı, hafifçe havayı kokladı. Hiçbir koku yoktu. Ama yine de uçağın yönetimini alıp rotayı değiştirene dek maskeyi yüzünden çıkarmadı.

Dev uçak gecenin karanlığında sessizce yol alıyordu. Petacchi otomatik pilotu ve yakıt tanklarını kontrol etti. Durumdan mennun bir şekilde pilot koltuğuna gömüldü, uyuya kalmasın diye bir benzedrin hapı yuttu.

Sonra gelecek hakkında tatlı hayaller kurmaya başladı. Yere düşen kulaklıklardan birden sesler gelmeye başladı. Tabii. Boscombe kontrol kulesi Vindicator ile telsiz irtibatı kurmaya çalışıyordu. Her yarım saatte bir tekrarlanan telsiz çağrılarının üçüncüsünü de atlatmıştı.

Kulaklıktaki sesler kesildi. Petacchi yerinden kalktı. Bir süre ekranı izledi. Ekran altında uçan uçakları ışık halinde gösteriyordu. Sivil uçakların, radarlarıyla kendisini görmeleri imkânsızdı. Erken Haberalma hattını aşana dek onu farkedemezlerdi. Erken Haberalma ise uçağı radar ekranlarında görünce bunun hava kanalından kaymış ticari bir jet uçağı olduğunu sanacaktı.

Petacchi yine pilot koltuğuna döndü. Kadranları dikkatle inceledi. Uçağa egemen olup olmadığı anlamak için jete havada hafifçe bir yalpa yaptırdı. Arkada, iç bölümde yerde yatan cesetler uçağın hareketiyle kıpırdandı. Her şey mükemmeldi. Şahane bir sessiz otomobili sürmek gibi bir şeydi bu. Petacchi bir an satın alacağı Masserati'yi düşündü. Rengi koyu mavi olmalıydı.

Petacchi birden daldığı hayallerden sıyrıldı. Saatine göz attı. Vindicator rotadan çıkalı dört saat geçmişti. Saatte 1000 km. hızla gidiyordu. Amerika kıyıları artık radar ekranlarında belirmiş olmalıydı. Kalkıp baktı. Evet, işte 800 km. uzakta Amerika kıyılarını gösteren çizgi oradaydı. Tam rota üstündeydi ve çok geçmeden Doğu-Batı havayolundan ayrılıp güneye dönmesi gerekiyordu.

Petacchi koltuğuna döndü. Bir benzedrin hapı daha çiğnedi, sonra haritasına baktı. Tam sırasıydı!.. Elini uçağın lövyesine attı. Kontrol araçlarına sert bir şekilde birer tur yaptırdı, uçağı tekrar düzeltti ve dikkatle yeni rotasına yerleştirdi. Otomatik pilotu yeniden ayarladı. Şimdi güneye doğru uçuyordu. Üç

saatlik yolu kalmıştı. İniş meselesini düşününce endişelenmeye başlamıştı.

Petacchi küçük not defterini çıkarıp kendisine verilen direktifi okudu:İskele tarafından Büyük Bahama'nın ışıklarını izleyiniz. 1 numaralı yattan seyir sinyallerini almak için hazır olunuz ve alır almaz fazla yakıtınızı atınız. Yolculuğun son çeyrek saatinde 300 metreye dek alçalınız. Hava flaplarıyla hızınızı kesiniz, daha da alçalınız. Kırmızı yanıp sönen fenerin işaretini bekleyiniz ve inişe hazır olunuz. Kanat flaplarını ancak hızınız saatte 140 mile düştüğü zaman indireceksiniz. O bölgede denizin derinliği on dört metredir. Uçak su yüzüne indikten sonra tehlike kapısından çıkmak için epey zamanınız olacak. Uçaktan hemen 1 numaralı yata götürüleceksiniz. Ertesi sabah 8.30'da Bahama Havayolları ile Miami'ye hareket edeceksiniz. Miami'den Real Havayolları ile devam edeceksiniz. 1 Numara parayı size 100 dolarlık banknotlar halinde ödeyecek. Ayrıca Firma Müdürü Enrico Valli adına hazırlanmış bir pasaport alacaksınız.

Petacchi yerini, rotasını ve uçağın hızını yeniden gözden geçirdi. Yalnızca bir saatlik yolu kalmıştı. Dolunay ufuktan yükseliyordu. Yakıtı kontrol etti. 2000 galon daha vardı. Oysa ona 500'ü yeterdi. Yedek yakıt tanklarını boşaltmak için valfın düğmesini açtı. Aniden 1000 galon yakıt kaybetti. Uçak hafifleyince ağır ağır yükselmeye başladı. Petacchi Vindicator'u yine 10.500 metreye çıkardı. Şimdi yirmi dakikalık bir yolu kalmıştı. Ardından uzun bir iniş başlayacaktı.

Bulutları delerek indi, birkaç saniye kör bir uçuş yaptı. Sonra çok aşağıda ışıklar gözüne çarptı. Denizde hiç dalga yoktu. Pilot kumanda telsizinin düğmesini çevirerek 67. kanalı açtı. 1 Numara'nın seyir sinyalini bu kanaldan alacaktı. Önce sinyali yakalayamayınca paniğe kapılır gibi oldu. Sonra çizgi-çizgi-nokta sesini

duydu. Zayıf, ama netti. İnişe geçmenin zamanı gelmişti. Hava flaplarını açtı, dört jeti de yavaşlattı. Kocaman uçak yavaş yavaş alçalmaya başladı. Petacchi gözünü gümüş gibi parlayan denizden ayıramıyordu. Uçağı denize paralel olarak uçurmaya başladı.

Şimdi telsiz sinyalleri çok gür ve berrak geliyordu. İşte yanıp sönen kırmızı feneri görmüştü. Sekiz kilometre ilerdeydi. Petacchi uçağın burnunu milim milim denize doğru indirmeye başladı. Saniyeler sayılıydı artık. İniş kolay olacaktı. Yüz yetmiş metre, yüz otuz metre, yüz... yetmiş.. İşte açık renkli yat oradaydı. Şu anda tam fenerin üstündeydi. Acaba çarpacak mıydı ona? Kim aldırır! İndir burnunu aşağıya! Hemen motorları sustur. Uçağın karnı sarsıldı. Kaldır burnu havaya! Çatırrr! Havaya sıçrayış, sonra... Uçak karınüstü yine denize çarptı...

Petacchi sıkmaktan uyuşmuş parmaklarını uçağın lövye ve kontrol kollarından güçlükle ayırdı. Pencereden ufak dalgalara ve köpüklere uyuşuk gözlerle baktı. Becermişti! Giuseppe Petacchi bu işin de üstesinden gelmişti!.. Şimdi sıra alkıştaydı. Ödülünü alacaktı!..

Uçak yavaş yavaş denizin üzerine yerleşiyor, sulara gömülen jet motorlarından buhar çıkıyordu. Arka yarılmış, kuyruk kopmuştu. Petacchi kalktı, arkaya yürüdü. Sular ayaklarının altında anaforlar yaparak yükseliyordu. Petacchi tehlike kapısının tokmak üstündeki pleksiglası parçaladı. Tokmağı hırsla aşağıya indirdi. Kapı dışarı doğru açılıp düştü. Petacchi dışarı çıktı ve kanadın üstünde yürümeye başladı.

Büyük motor, dalgaları yararak uçağa yanaşıyordu. Motorda altı kişi vardı. Petacchi mutlu bir şekilde el sallayıp seslendi. Motordakilerden biri karşılık vermek üzere elini kaldırdı. Ay ışığında görülen yüzleri

sakindi, kendisine merakla bakıyorlardı. Petacchi bir an düşündü. Bu adamlar son derece ciddi, işini bilen kişilerdi. Kendisi de ciddi bir ifadeyle motordakilere baktı.

Motor kanada yaklaştı. Kanat şimdi tamamiyle sulara gömülmüştü. Motordakilerden biri kanat üstüne çıktı, ona doğru yürüdü. Dik bakışlı, kısa boylu, tıknaz biriydi.

— İyi akşamlar, iyi akşamlar, dedi Petacchi. Size bu uçağı sapasağlam teslim ediyorum. (Bu şakayı çok önce düşünüp tasarlamıştı.) Rica ederim onu teslim aldığınıza dair şuraya bir imza atın, bakayım. (Elini uzattı.)

Motordan gelen adam elini kuvvetle kavradı, ayaklarını açıp gerdi, sonra hızla onu kendine çekti ve Petacchi'nin başı geriye gitti. Adamın elinde beliren ince uzun Sicilya hançeri parlayarak damağından beynine dalarken gözleri son kez dolunayı gördü. Sonra beynini bir acı sardı.

Katil bıçağı bir an gömüldüğü yerde tuttu. Sonra cesedi ağır ağır kanadın üstüne uzattı, bıçağı çekti. Hançeri deniz suyunda dikkatle yıkayıp kanını temizledi, Petacchi'nin sırtına sildi, kınına yerleştirdi. Cesedi kanat boyunca sürükledi, tehlike kapısından içeri itti.

Katil dizlerine dek sulara gömülerek kanattan yürüdü, motora atladı, sağ elinin başparmağıyla bir işaret yaptı. Adamların dördü de su ciğerlerini sırtlarına geçirmiş olarak kendilerini suya bıraktı. Motoru çalıştıran makinist teknenin yan tarafından çok büyük bir sualtı projektörü sarkıttı. Belirli derinliğe inince, makinist ışığı yaktı. Sonra motoru hızlandırdı, vitese taktı, geri geri basmaya başladı,uzaklaştıkça kabloyu da sarıyordu. Yirmi metre uzakta batan uçağın yaptığı anaforun dışına çıkınca durdu. Cebinden Camel sigarası çıkardı. Katile bir sigara ikram etti. Katil sigarayı aldı,

dikkatle ortadan ikiye böldü, yarısını kulağının arkasına koydu, ötekini de yaktı.

Katil zaaflarına hakim olmayı çok iyi bilen bir adamdı.

X. BÖLÜM

"DİSCO VOLANTE"

Yatın güvertesinde bulunan 1 Numara dürbününü indirdi, beyaz ceketinin cebinden bir Charvet mendili çıkardı, alnını yavaşça sildi ve cebine koydu. Harekât çok iyi gidiyordu. Saatine baktı. Henüz onu çeyrek geçiyordu. Uçak en çok yarım saat gecikmişti, ama beklemek hiç de hoş değildi. Her şeye rağmen iniş kusursuz olmuştu. Vargas, İtalyan pilotun-neydi adamın ismi?- İşini çok çabuk bitirmişti. Şimdi on beş dakikalık bir gecikmeyle işe devam ediyorlardı. Sualtı ekibi bombaları uçaktan çıkarmak için oksijen kaynağını kullanmak zorunda kalmazsa, bu bir çeyreklik gecikme de kapatılacaktı. Önlerinde sekiz saatlik bir gece daha vardı. Soğukkanlılık, yönetim ve işbilirlik. Bu üçü gerekliydi başarı için. 1 Numara güverteden kaptan köşküne geçti, telsiz odasına girdi. Nassan kontrol kulesinden haber var mıydı? Kule alçak uçuşla gelen bir uçak saptamış mıydı? Hayır mı?

— Öyleyse havaalanı kulesini dinlemeyi sürdürün ve bana 2 Numara'yı bulun lütfen. Biraz çabuk olun. On beş dakikada ilişkiyi kurun.

1 Numara sigara yaktı ve telsizi izlemeye başladı. Operatör düğmeleri çeviriyor, dinliyor, dünyanın dört bir yanından gelen ses dalgaları arasında dolaşıyordu. Birden durdu, aldığı sinyali dinledi, kadran düğmesini ayarladı. Başparmağını yukarı kaldırarak "tamam" işareti verdi. 1 Numara mikrofonun ufak tel kafesine yaklaştı.

— 1 Numara konuşuyor.

— 2 Numara dinliyor. (Ses boğuktu, ama Blofeld'e ait olduğu anlaşılıyordu. 1 Numara bu sesi babasının sesinden bile iyi tanırdı.)

— Başardık. Onu çeyrek geçe. Bundan sonraki evre on kırk beşte. Devam ediyoruz. Tamam.

— Teşekkür ederim, kesin.

Karşılıklı konuşma sadece kırk beş saniye sürmüştü. O dalga uzunluğunda bu kadar kısa bir sürede kimsenin araya girip dinlemesine imkân yoktu.

1 Numara yatın büyük salonundan geçerek ambara indi. B Ekibi'nden dört adam oturmuş sigara içiyordu. 1 Numara:

— Her şey iyi gidiyor, dedi. Motorla kızak ne durumda?

— Açıkta kumların üzerinde, dedi adamlardan biri. Daha kolay olacak işimiz.

— Doğru, dedi 1 Numara, kiriş ağırlığı çekecek mi?

— İki mislini de çeker.

— İyi, rahatınıza bakın. Epey zamanımız var.

1 Numara Emilio Largo yukarı çıkıp kaptan köşküne geçti. İrikıyım, yakışıklı, kırk yaşlarında, atlet yapılı bir Romalıydı. Saat gibi çalışan bir beyni vardı. Evli olmaması, çelik gibi sinirleri ve Himmler gibi acımasız oluşu ona büyük avantaj sağlıyordu. SPECTRE için ideal adamdı. Nassaulu bu zengin hovarda Omega Planı Başkomutanlığı için de biçilmiş kaftandı.

Mürettebattan biri kapıyı vurup içeri girdi.

— Sinyal verildi. Motorla kızak hareket etti.

— Teşekkür ederim.

Ne olursa olsun soğukkanlı olmayı bilirdi Largo. Kaptan köşkünden ılık geceye çıktı.

Biraz ilerde, denizin altında küçük denizaltının ışığı görünüyordu. Ardında da denizaltı kızağı vardı. Ağır cisimleri çekmek için kullanılırdı. İki atom bombasının

gemiye getirilişini izliyordu. Largo. Çok geçmeden kaptan Largo'nun yanına geldi.

— Ambar kapağı kapatıldı, su boşaltıldı, demir alabilir miyiz? diye sordu.

— Ekipler durumdan memnun mu?

— Öyle diyorlar, en ufak bir aksama olmamış.

— Hepsine birer viski verin. Sonra dinlensinler. Bir saate kadar yine denizaltına inecekler. Kotze'ye söyleyin, gelsin beni görsün. Beş dakikaya kadar harekete hazır olun.

— Okey.

Fizikçi Kotze'nin gözleri ay ışığında pırıl pırıldı. Hafifçe titriyordu. Largo neşeyle:

— Evet, dostum, oyuncaklarınızdan memnun musunuz? Oyuncakçı mağazası size istediklerinizi göndermiş mi?

Kotze'nin dudakları titredi. Neredeyse ağlayacaktı.

— Müthiş bir şey! dedi. Size dünyada anlatamam. Böyle bir silahı hayal edemezdim. Ne kadar da basit bir mekanizması var, ama o denli de emin bir silah. Bunları bir çocuk bile kullanabilir. Bütün işim tıpaları çıkarıp yerine zaman ayarlı olanını koymaktan ibaret. Kontak fişlerini de bulduk. Zamanı gelince onları yerleştirmek çok kolay olacak. Tabii gizlenirken onlar aynı yerde tutulacak. Sugeçirmez plastik torbalar da eşsiz!

— Peki herhangi bir radyasyon tehlikesi var mı?

— Şimdilik hayır. Her şey kurşun sandıklar içinde. Hiçbir sorun söz konusu değil. Gidip işi bitireyim.

Uzun boylu, zayıf adam uzaklaşırken Largo arkasından baktı. Garip adamlardı şu bilginler. Kaptan köşküne doğru yürüdü. Kaptan dümen başında oturuyordu. Largo:

— Peki, kalkalım, dedi.

Kaptan hemen önündeki düğmelere uzanıp birkaçını

çevirdi. Yat ağır ağır harekete başladı. Yirmi mil, kırk mil... Yat şimdi durgun suların üstünde uçar gibi gidiyordu. Yatın omurgası, geniş ve uçları yukarı dönük dev kızakların üstünde denizden 1 metre kadar yükselmişti. Böyle denizin yüzeyinde kayıp gitmek çok hoş bir şey diye düşündü Largo.

DİSCO VOLANTE (Uçan Daire) adındaki bu yat SPECTRE'in parasıyla Largo için yapılmıştı, kızaklı bir gemiydi. Nassau Limanı'ndan iyice uzaklaştığı zaman ışıkların bazılarını söndürdüler.

Largo kalktı, harita masasına eğildi. Tam rotanın üzerindeydiler. Elli mil kalmıştı. Bir saate kadar orada olacaklardı. Kaptana yatı aynı rotada tutmasını söyledi.

Küçük Köpek Adası iki tenis kortu kadar bir yerdi. Ölü mercanlarla kaplıydı. Disco adaya hızla yaklaştı, sonra yavaşlayarak kıçını sulara indirdi, kayalığın on, on beş metre açığında durdu. Demir sessizce yedi kulaca indi ve kaldı. Yatın altındaki ambarda Largo ve dört kişilik sualtı ekibi çıkış kaportasının açılmasını beklemeye başladılar. Beşi de su ciğerleri takmıştı. Largo'nun elinde bir denizaltı fenerinden başka bir şey yoktu. Gri plastik kılıf içinde kocaman iki cismin yanında duruyorlardı.

Su içeri girdi ve beşi de yavaşça aşağıya indi. Largo elindeki feneri önce yakmadı. Köpekbalıkları görüp gelebilir, adamlarından biri paniğe kapılabilirdi.

Aralarına alıp tuttukları büyük cisimlerle dört adam arkada, Largo önde denizin içinde yüzüyorlardı.

Ufak adanın kıyılarının altını dalgalar zamanla aşındırıp alabildiğine oymuştu. Mercanlarla kaplı kayalıkların ortasında kocaman bir yarık vardı. Largo oraya doğru yüzdü. Yanına vardığında el fenerini yaktı. Burası zifiri karanlıktı.

Largo siyah paletlerini aşağıya indirdi. Basacak bir yer buldu. Sonra onlara fenerin ışığıyla işaret verdi.

Denizaltı mağarası topu topu üç metre derinliğindeydi. Largo'nun adamları daha önce mağaranın içindeki su seviyesinin üstünde, kayalıklarda çekiçlerle iki atom silahı için yer yapmışlardı. Bombalar oraya yerleştirildikten sonra kösele kayışlarla sımsıkı bağlanacaktı. İki ekip silahları yerlerine yerleştirirken Largo onları izledi. Bu iş tamamdı.

Beş adam yüzerek gemiye döndüler, su altındaki kaportadan gemiye girdiler. Geminin motorları uğuldamaya başladı.

Largo su ciğerinin maskesini çıkardı. Beline bir havlu dolayarak telsiz kabinine gitti. Saat biri çeyrek geçiyordu.

— 1 Numara konuşuyor.

— 2 Numara dinliyor.

— 3. Evre tamamlandı. Başarılı. Kapatıyorum.

— Memnun oldum.

Largo kulaklığı çıkardı. "Ben de memnun oldum" dedi içinden. Hedefe doğru giden yolun dörtte üçünü aşmışlardı. Artık onları sadece şeytan durdurabilirdi.

Geminin salonuna geçti. En sevdiği içkiden kendine kocaman bir duble hazırladı. Bu frape nane likörüydü. Üstüne bir kiraz koyardı. İçkisini sonuna dek yudumlayarak içti. Sonra yukarıya, kaptan köşküne çıktı.

XI. BÖLÜM
DOMİNO

Safir mavisi spor MG'yi süren genç kız Parlamento Caddesi'nden yıldırım gibi geçti. Kavşağa geldiğinde sağa şöyle bir baktı. Sonra faytonun yanından hızla geçti. At öfkeyle başını geriye attı. Arabacı kocaman Bermuda çanını çaldı. Kız bronzlaşmış elini arabacıya neşeyle salladı. Nassau'nun ünlü tütün dükkânı Barış Çubuğu'nun önünde durdu.

Genç kız MG'nin kapısını açmaya gerek duymadan bacaklarından önce birini sonra ötekini atıp arabadan indi. Bu arada fayton yanına gelmişti.

— Bayan, bizim kemik torbasının bıyıklarını neredeyse uçuruyordunuz, dedi arabacı.

Kız ellerini beline dayadı.

— Bir kere kemik torbası o değil, sensin. Sizi böyle caddelerde başıboş bırakacakları yerde, ikinizi de çayıra salsalar çok daha iyi olurdu.

Asırlık zenci ağzını açtı, ama sonra bir şey söylememeye karar verdi.

— Okey... bayan, okey, dedi.

Arkasına baktığında kız dükkâna girip kaybolmuştu bile. İçinden de "Nefis bir kız" diye geçirdi.

James Bond bu sahneyi yirmi metre öteden izlemişti. Kız hakkında arabacıyla aynı şeyi düşünüyordu. Üstelik onun kim olduğunu da biliyordu. Adımlarını sıklaştırdı ve tütün dükkânının o huzur verici serinliğine girdi.

Kız tezgâhın önünde durmuş tezgâhtarlardan biriyle tartışıyordu.

— Fakat size Senior Service marka tütün istemiyorum, dedim. Bana öyle kötü bir sigara verin ki, içince bir daha içmek istemeyeyim. İnsanlara sigarayı bıraktıracak kadar berbat bir sigaranız yok mu?

Bond kıza sert bir sesle:

— Sigarayı azaltmak istiyorsanız iki markadan birini seçmelisiniz, dedi.

Kız ona tersler gibi baktı.

— Siz kim oluyorsunuz?

— Adım Bond, James Bond. Sigara bırakmada dünyanın bir numaralı uzmanıyım. Çünkü sık sık denerim. Şansınız varmış ki, karşınıza çıktım.

Kız onu yukardan aşağıya süzdü. Bu adamı daha önce Nassau'da görmemişti. Bir seksen boyunda, otuz beş yaşlarındaydı. Esmer, acımasız ama güzel bir yüzü, kendisine alayla bakan parlak mavi gözleri vardı. Koyu mavi, tek düğmeli, ince takım elbisenin içine krem rengi ipek bir gömlek giymişti. Boynuna siyah örgü ipek kravat takmıştı. Heyecan verin bir çehresi ve otoritesi vardı.

Kız oyunu sürdürmeye karar verdi. Ama pek kolay olmayacaktı bu adam için. Soğuk bir sesle:

— Pekâlâ, söyleyin, dedi.

— Sigarayı bırakmanın tek yolu birden kesmek ve bir daha içmemektir. Eğer bundan çok emin değilseniz ve azaltmayı düşünüyorsanız bu daha zordur. Sürekli sigarayı düşünmekten başka bir şey yapamazsınız. Sigarayı bırakmanın bir başka yolu da ya çok hafif ya da çok sert sigara içmektir.Size en uygunu hafifolanıdır.

Bond tezgâhtara döndü.

— Bir karton Dukes, lütfen.

On paketlik kartonu alıp kıza uzattı.

—Bunları bir deneyin. Faust'un komplimanlarıyla.

— Oh, fakat olmaz. Yani...

Bond kartonun ve kendi aldığı Chesterfield'in

parasını ödemişti bile. Kızı izleyerek dışarı çıktı. Sıcak korkunçtu. Çizgili tentenin altında durdular.

— Sigarayla birlikte içkiyi de bırakmayı düşünmüyorsunuzdur umarım, dedi Bond.

Kız ona kuşkuyla baktı.

— Pek birdenbire oldu, Bay... Şey... Bond. Neyse pekâlâ. Ama kentin dışında bir yerde içelim. Buraları çok sıcak.

Bond kızın hızla caddenin iki tarafına göz attığını farketti.

— Rıhtım'ı biliyor musunuz? Fena bir yer değildir. Gelin sizi götüreyim. Metallere dokunmayın. Sonra elleriniz su toplar.

Arabanın beyaz deri döşemesinden çıkan sıcaklık Bond'un pantolonunu geçip bacaklarını yakıyordu. Genç kızı izleyebilmek için yanlamasına oturmuştu. Hasır şapkasının etrafına dolanmış açık mavi kurdelenin ön tarafında altınla "MY DİSCO VOLANTE" yazılıydı. Çizgili ipek gömleği, pilili krem rengi eteği, geyik derisi sandaleti, çantası ve kemeriyle çok şıktı. Bond bu sabah göçmen kartlarını incelerken ona rastlamıştı.

Adı Dominetta Vitali idi. İtalyandı. Yirmi dokuz yaşındaydı ve Bahamalar'a geldiği gün doldurduğu göçmen bürosunun formuna mesleğini "Artist" diye yazmıştı. Nassau'ya altı ay önce Disco ile gelmişti. Herkes onun yatın sahibi Largo'nun metresi olduğunu biliyordu. Bağımsız, kişilik sahibi ve otoriter bir kızdı bu. Lüks ve zenginlikten hoşlanıyor olmalı, diye düşündü Bond.

Çok iyi araba kullanıyordu gözünü yoldan ve dikiz aynasından ayırmıyordu. Bond ile konuşmuyor, varlığının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Neşeli ve dünyayı umursamayan bir yüz ifadesine sahipti. Koyu ela gözlerinde zaman zaman altın pırıltılar beliriyordu.

Cildi pürüzsüzdü. Hasır şapka altındaki dağınık, Brigitte Bardot biçimi saçları ve yanaklarında derin, fakat kadife gibi bir gamzesi vardı.

MG Doğu Yolu'na döndü, sahil yoluna girdi. Biraz ilerde, sol tarafta kumluk bir yol göründü. Kız oraya saptı ve arabayı pembe beyaz boyalı ahşap bir yalının önündeki tropik ağaçların altına park etti. Sonra içeri girip terasa geçtiler. Denizbademi ağaçlarının gölgesinde denize bakan serin bir masa seçtiler. Bond içkileri ısmarladı. Kız bir iskemle çekip sandaletlerini fırlattı ve ayaklarını uzattı.

— Nassau'ya ne zaman geldiniz? diye sordu.

— Bu sabah geldim. New York'tan. Mülk arıyorum. Bu mevsimde mülk almak en iyisi herhalde. Ada milyonerlerle doluyken buradan bir şey satın almayı düşünmek bile çılgınlık. Ama şimdi gittiklerine göre fiyatlarda biraz düşme olur. Siz ne kadar zamandır buralardasınız?

— Altı ay kadar oluyor. Bir yatla geldim. Disco Volante ile. Belki görmüşsünüzdür onu.

— Şu uzun, üstünde çizgileri olanı mı? Demek sizin o yat? Çok güzel bir dizaynı var.

— Akrabalarımdan birine ait. (Gözleri Bond'un yüzünü taradı.)

— Yatta mı kalıyorsunuz?

— Oh, hayır. Sahilde bir köşkümüz var. Daha doğrusu yeni kiraladık. Palmyra denilen bir yer. Yatın demirlediği yerin karşısında. Bir İngilizce ait. Galiba satmak istiyormuş orasını.

— Tam aradığım gibi bir yer.

— Eh, biz de bir haftaya kadar gidiyoruz.

— Öyle mi? (Bond genç kızın gözlerinin içine baktı.) Üzüldüm buna.

— Flört edecekseniz, bu kadar açık olmayın. (Kız aniden güldü. Canı sıkılmış gibiydi.) Yani, demek

istedim ki, yanlış ifade ettim galiba... Ama altı aydır böyle sözleri şu kafasız zengin moruklardan, ihtiyar keçilerden dinleyip duruyorum. Onları susturmak için kabalık etmekten başka çare bulamadım. Aslında kibirli değilim.

Yine güldü. Giderek daha içten oluyordu.

— Öğle yemeğinde haşlanmış sebze falan mı yiyorlar?

— Evet, üstüne de havuç suyuyla erik suyu içiyorlar.

Gülüştüler.

— Evli misiniz? diye sordu kız.

— Hayır. (Bond gülümseyerek genç kızın gözlerinin içine baktı.) Ya siz? dedi.

— Hayır.

İçkiler geldi. Kız kendi içkisini parmağıyla karıştırdı. Sonra yarısını bir solukta içti. Dukes sigara paketinden bir sigara çıkardı. Önce kokladı, sonra Bond'un çakmağıyla yaktı.

— Fena değil, dedi. Hiç değilse dumanı dumana benziyor.

Bond artık bu saçma sapan konuşmalara son vermenin zamanı geldiğini düşündü.

— Nasıl oluyor da bu kadar güzel İngilizce konuşuyorsunuz? Herhalde İtalyan asıllısınız.

— Evet, İtalyanım, fakat beni öğrenim için İngiltere'ye gönderdiler. Sonra Londra'da konservatuvarda dramatik sanatlar üstüne eğitim gördüm. Ardından annemle babam birlikte bir tren kazasında öldü. Onun üzerine hayatımı kazanmak üzere İtalya'ya döndüm.

— Peki ya şu yatı olan akrabanız? (Bunu sorarken Bond denize doğru baktı.) O akrabanız ilgilenmedi mi sizinle?

— Hayır. (Cevap kısa ve kabaydı.)

— Doğrusu, pek akraba da sayılmaz. Yakın arkadaş

denebilir. Bir muhafız demek daha doğru.

— Ah, evet.

— Bizi yatta ziyaret etmelisiniz. (Genç kız biraz daha açıklama gereğini duydu.) İsmi Largo'dur. Emilio Largo. Belki de işitmişsinizdir. Bir define nedeniyle burada.

— Öyle mi? Herhalde çok hoş bir şey olmalı. Tabii, kendisiyle tanışmaktan zevk duyacağım. Nedir bu define öyküsü böyle? Gerçek mi?

— Tanrı bilir. Bu konuda çok ketum. Defineye ait bir harita olduğu belli. Ama onu görmeme izin vermediler. Sonra o yatla define aramaya gittiğinde, benim karaya çıkmam gerekiyor. Bir sürü adam para yatırmış bu işe. Sanırım hazırlıklar tamammış. Bütün ortaklar da geldi adaya.

— Ne biçim insanlar bu hissedarlar?

— Hepsi de akıllı insanlara benziyor? Çok sıkıcı ve zenginler. Define avcılığında bile son derece ciddiler. Largo'nun yanından bir dakika olsun ayrılmıyor, sürekli planlar yapıyorlar. Hiç denize girip, güneşlenmiyorlar. Sanki yanmaktan çekiniyorlar. Hiçbiri bugüne dek tropiklere gelmemiş sanırım. Tipik işadamı grubu işte. Largo bu gece Gazino'da onların şerefine bir davet veriyor.

— Peki siz bütün gün ne yapıyorsunuz?

— Gezip tozuyorum, işte. Güneşleniyorum. Su ciğerlerini takıp denizaltında dolaşmaktan hoşlanıyorum. Dalarken yatın mürettebatından birini de alıyorum yanıma. Hepsi de çok iyi dalgıçlar.

— Ben de iyi dalardım önceleri. Dalgıç takımlarımı yanımda getirdim. Bir gün fırsat olursa bana mercan kayalıklarını gösterir misiniz?

Kız dikkatle kol saatine baktı.

— Tabii, gösteririm. Benim gitme zamanım geldi artık. (Kalktı.) İçkiye teşekkür ederim. Korkarım, sizi

geri götüremeyeceğim. Garsona söylerseniz size bir taksi çağırır.

Sandaletlerini sürüyerek uzaklaştı. Bond arkasından onu izledi. Kız arabasına binip marşa bastı. Bond bir numara daha yapmaya karar verdi.

— Belki bu gece sizi Gazino'da görebilirim, Dominetta.

— Belki, dedi. (Arabasını vitese geçirdi, anlamlı olarak Bond'a baktı. Onu yine görmek istiyordu.) Ama lütfen bana Dominetta demeyin. Herkes Domino der.

Bond'un gözlerinin içine baktı, hafifçe güldü. Sonra gaza bastı.

XII. BÖLÜM
CIA'DAN GELEN ADAM

Taksi Bond'u adanın öteki ucundaki havaalanına götürüyordu.CIA'nın adamı 13.15'de Pan American ile gelecekti. Adamın adı F. Larkin idi. Londra'dan ayrılmadan önce istemiş olduğu son model telsizi o getirecekti. Bu aracın sayesinde dünyanın her yeriyle istedikleri anda ilişki kurabilirlerdi. Bir de sualtında ve karada radyoaktiviteyi saptayan en son model Geiger sayaçlarını getiriyordu. Bond'a göre CIA'nın en önemli özelliği kullandığı malzemenin üstün ve modern oluşuydu.

Kendisi de bir gün önce aynı havaalanına inmiş ve vali elinde çiçekle - ne büyük tedbirsizlik! - onu karşılamıştı. Bond'u Amerikan tarzı büyük bir otele götürüp odaya da "Müdüriyetin Saygılarıyla" yazılı kartla birlikte bir sepet dolusu egzotik meyve göndermişlerdi. Bir duş alıp ayaküstü bir şeyler atıştırdıktan sonra doğru Hükümet Konağı'na yollanmıştı. Orada dosyaları, göçmen formlarını incelemiş, yetkililere sorular sormuştu. Hepsi adaya şüpheli bir biçimde kimsenin gelmediğini ve bir uçağın inmesinin mümkün olmadığını söylüyordu.

— Ben bir grup arıyorum. On veya ondan daha fazla kişi olabilirler. Bunlar zamanlarının çoğunu bir arada geçiriyorlar. Büyük olasılıkla Avrupalılar. Ellerinin altında bir gemileri veya uçakları olabilir. Ya aylardan beri burada kalıyorlardır ya da birkaç gün önce gelmişlerdir.

Göçmen bürosu müdürü:

— Devlet bakanımız adaya gelip gidenlerin, kuşkulu kişilerin hareketleri ve faaliyetleri hakkında bir rapor istemişti, dedi. İnceledik. Hiçbirinde anormal durum görmedik. Buraya iş için gelenlerin hepsi saygıdeğer kişiler.

— Benim üstünde durmak istediğim de bu Bay Pitman, dedi Bond. Aradığım kimseler, kuşkusuz çevrelerinde saygı uyandırmak için ne gerekiyorsa yapıyorlardı. Al Capone tipinde bir gangster çetesi değil aradığımız. Bu kişilerin gerçekten çok önemli olduklarına inanıyoruz. Şimdi anlattıklarımı göz önüne alarak düşünün, adada böyle insanlar var mı?

Göçmen bürosu müdürü gülümsedi.

— Ha, bir de define avcılarımız var. Her yıl olduğu gibi bu yıl da geldiler.

Vali yardımcısı güldü.

— Çok rica ederim, Bay Pitman. Bay Bond'un bir grup define avcısıyla zaman yitireceğini hiç sanmıyorum.

Polis müdürünün düşünceli bir hali vardı.

— Dikkati çeken tek şey bir yatları ve özel uçakları olması. Bu hileli işe para yatıran tüm ortaklar son günlerde adaya geldi. Gülünç belki ama, Largo denilen kişi de Binbaşı Bond'un tanımladığı kişiye tıpatıp uyuyor. Altı aydır adamları da en ufak bir olay çıkarmadılar.

Bond bu ufacık ipucuna dört elle sarılmış, konu üzerinde iki saat sürekli bilgi almış ve Largo için herhangi bir dedikodu elde etmek umuduyla kente inmişti. Bu gezinti sırasında da Domino Vitali'yi tanıma fırsatını bulmuştu.

Şimdi ne olacaktı?

Taksi havaalanına varmıştı. Bond şoföre beklemesini söyledi ve tam Larkin'in uçağının havalanına indiği

anons edildiği zaman salona girdi. Gümrük işlemlerini beklerken bir dükkâna girip New York Times aldı. Vindicator'un kayboluşuna ait haberi okurken kulağının dibinde bir ses duydu.

— 007 mi? Ben 000.

Bond topukları üstünde döndü. Vay canına! Bu Felix Leiter'di.

CIA'dan eski arkadaşı, hayatının en heyecan dolu serüvenlerinde yanında olan Leiter sırıtarak sağ elindeki çelik kancayı Bond'un kolunun altına soktu.

— Sakin ol, arkadaş. Buradan bir çıkalım hele. Dick Tracy sana her şeyi anlatacak. Valizler ön kapıdan çıkarıldı bile. Gidelim.

— Sen ha, dedi Bond. Burada beni bulacağını biliyor muydun?

— Tabii. CIA her şeyi bilir.

Leiter epey yüklü bagajını Bond'un indiği taksiye yükle p şoföre otele götürmesini söyledi. Kenarda siyah bir Ford'un yanında duran adam yaklaştı.

— Bay Larkin ile mi görüşüyorum? Emrettiğiniz araba sizi bekliyor.

Leiter arabaya şöyle bir baktı.

— Fena değil. Tekerlekleri dönsün de yeter. Öyle ufak tefek spor arabalardan hoşlanmam. Buraya kendime bir arazi almak için geldim. Yoksa dağ yollarında araba yarışı yapmaya değil...

— New York ehliyetinizi görebilir miyim, efendim? Tamam. Öyleyse, lütfen şuraya bir imza atın. İyi tatiller efendim.

Arabaya bindiler. Bond direksiyona geçti. Havaalanını geride bırakınca Bond:

— Anlat bakalım, dedi. En son bıraktığımda bir ajansta çalışıyordun. Sonra ne oldu?

— Askere aldılar beni. Yani onun gibi bir şey. CIA için bir kez çalıştın mı adın otomatik olarak ajanlar

listesine geçiyor. Şefim Allen Dulles bu iş için alarm verip benimle birlikte yirmi kadar adama "elinizdeki işinizi yirmi dört saatte bırakın" diye emretti. Gören de savaş patladı sanır. Haberi ilk duyduğumda Rusya Amerika'ya saldırdı falan sandım. Sonra durumu anlattılar. İsmi N. midir M. midir ne karın ağrısıysa o şefinin seni buraya delikli demirinle yolladığını duyunca işin ilginç olacağını düşündüm. Ben de kovamı, küreğimi toplayıp geldim. Bu arada istediğin alet edavatı da getirdim. Öyküm bu. Şimdi sen anlat bakalım.

Bond M.nin bürosuna çağrıldığı anda itibaren bütün olup bitenleri Leiter'a anlattı. Volkswagen'in kendisini kurşunlamaya kalktığını söylerken Leiter sözünü kesti.

— Peki, sence bunun anlamı ne James? dedi. Bana kalırsa pek garip bir rastlantı bu.

Bond ciddi ciddi:

— Benim de bu işe pek aklım yatmadı, dedi.

Ardından Shrublands'daki kürü ve Kont Lippe olayını anlattı.

— Shrublands gerçekten hoş bir yer. Havuç suyu insana öyle iyi geliyor ki, şaşarsın.

— Nerede bu tımarhane, kuzum?

— Washington denilen yerde Brighton yakınlarında.

— Başbakana yollanan şantaj mektubu da Brighton'dan atılmıştı, değil mi?

— Çok uzak iki ihtimal bunlar.

— Anlatayım. Bizim çocuklardan biri şöyle bir akıl yürüttü. "Bir uçak gece çalınır ve geceleyin inişe geçirilirse bunu yapanlar mutlaka dolunaydan yararlanmayı düşünmüş olabilirler " dedi. Fakat uçak dolunayın beşinci günü kaçırıldı. Varsayalım ki, şantaj mektubunu senin diri diri fırına sürdüğün adam attı. Hastanede olduğu sırada mektubun postaya verilmesi gecikmiş olabilir. Şefi de bundan ötürü ona içerlemiştir. Evet mi?

— Öyle diyelim.

— Yine kendisine verilen işi yüzüne gözüne bulaştırdığı için herifin temizlenmesine karar vermiş olabilirler. Katil de onu tam seninle kozunu paylaşırken yakalamıştır. Bütün bunlar varsayım, tabii. Fakat mümkün de...

Bond hayranlıkla güldü.

— Kafayı çalıştırmak için ne alıyorsun? Bu harika bir resimli roman olurdu, ama gerçek hayatta böylesine raslanmıyor.

— Gerçek hayatta atom bombası da çalınmıyor. Ne var ki, çalındı işte. Çaptan düşüyorsun James.

— Buraya bak, Felix. Söylediklerini bu akşam M. ye geçeyim. Onlar da bu olasılığı araştırsınlar.

— Benim düşündüğümü de söyle. Uzun zamandır madalya koleksiyonum yoksullaştı da. Belki biri bir madalya sarkıtır.

Otele dönüp odalarının balkonunda önce buzlu martini, sonra da öğle yemeği ısmarladılar. Yemek çok kötü pişirilmişti. Felix çatalıyla bıçağını masaya attı.

— Bu en adi hamburgerden başka bir şey değil, dedi. Şu soğanlara bak, sözüm ona Fransız usulü. Halka bile kesilmemiş, oval bunlar.

Masanın üzerinden Bond'a baktı.

— Pekâlâ, Kartal. Şimdi ne yapıyoruz?

— Önce yemeklerimizi dışarda yemeye karar verelim. Sonra da doğru Disco Volante'ye gidelim. Polis Müdürlüğü'nün en üst katında bir, iki odayı bana ödünç verdiler. Bu gece telsizi oraya kurarız. Akşama Gazino'da parti var. İlk iş yatın radyoaktif ışınlarla kirlenmiş olup olmadığını araştırmak olacak. Şu Geiger sayacını monte eder misin?

— Ondan kolay ne var.

Leiter bagajlardan fotoğraf makinesine benzeyen deri kaplı bir kutu çıkardı.

— İşte bu. Yardım et bakayım.

Leiter kol saatini çıkarıp yerine ona benzer bir saat taktı. ''Fotoğraf makinesini'' omuzuna astı.

— Şimdi saatten çıkan şu telleri ceketimin içinden geçirip şu kutuya tak bakayım. Tamam, oldu. Artık hazırız. Bu saat radyoaktivitenin yoğunluğunu gösteriyor. Ben arada bir saatime bakacağım. Sinirli adamlar böyledir. Tamam mı? Bu makine özel olarak yapıldı. O bombaların yanına yaklaşırsak yelkovan dışarı fırlayacak gibi olur herhalde. Anlaşıldı mı? Haydi, şimdi kendimize bir motor kiralayalım da şu ''Okyanus Tazısı''na bir nezaket ziyaretine gidelim.

XIII. BÖLÜM
"ADIM EMİLİO LARGO"

Otelin motoru, zarif bir sürat teknesiydi. Limandan çıkıp bir süre batıya doğru yol aldılar. Eski Kale Burnu'nu dönünce mercan kayalıklarının açığında, pırıl pırıl beyaz ve mavi boyalı tekneyle karşılaştılar. Leiter hayretle bir ıslık çaldı.

— Şuraya bak! Bu mu küçük dediğiniz tekne! Bir tane de ben de olsa da banyomda yüzdürsem.

— İtalyan yapısı, dedi Bond. Omurganın altında kızakları var. Tekne hızlandığı zaman omurga suda yükseliyor, kızakları üstünde kaymaya başlıyor. O zaman uçuyor tabii.

Motorcu Bond'un sözünü kesti.

— Söylenene bakılırsa önümüzdeki günlerde define avına gidecekmiş. Bu işte hissesi olanların hepsi birkaç gün önce geldiler. Tekne geçenlerde denize açılıp bir gece yolculuğu yaptı. Exhuma tarafına, Watkins Adası yakınında demirlediği söyleniyor. Bu tekne şimdiye dek söylenenlerin tersine bir rota izliyor. Uskur sesleri kaybolana dek kaç kez dinlemişimdir. Doğu-güneydoğu rotasını tutuyor. (Motorcu yan taraftan denize tükürdü.) Bu işe yaptıkları masrafa bakılırsa büyük bir define peşindeler herhalde.

Bond rastgele:

— Son kez sefere çıktıkları gece hangisiydi dediniz? diye sordu.

— İki gece önce. Saat altı sularında demir alıp açıldı.

Güvertede temizlik yapan bir tayfa onları görünce

kaptan köprüsüne yürüdü. Sonra uzun boylu denizci gömleği giymiş biri güvertede belirdi. Dürbünle onlara bakmaya başladı. Adam tayfaya bir şeyler söyledi. Tayfa gelip sancak merdiveninin başında durdu. Bond'ların motoru yanaşınca elini ağzına götürüp seslendi:

— Lütfen ziyaretinizin sebebini bildirir misiniz? Randevunuz var mı?

— İsmim Bond, James Bond. New York'tan geliyorum. Yanımdaki avukatım Bay Larkin. Bay Largo'nun buradaki köşkü Palmyra için görüşmeye geldim.

— Bir dakika lütfen.

Tayfa gözden kayboldu. Sonra demin gördükleri uzun boylu, beyaz pantolonlu adam gözüktü. Bond polisin tarifinden adamı tanımıştı. Onlara neşeli bir sesle:

— Çıkın yukarı, çıkın yukarı, diye seslendi.

Bond ve Leiter merdivenden güverteye tırmandı.

Largo elini uzattı.

— Adım Emilio Largo. Bond mu dediniz? Ya sizinki?

— O da Bay Larkin. New York'tan avukatımdır. Aslen İngilizim, ama Amerika'da biraz mülküm var. (El sıkıştılar.) Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Largo. Fakat buraya Palmyra için konuşmaya geldim.

— Ha, evet, evet. (Zarif dişleri içten bir gülüşle ortaya çıktı.) Salonumuza buyrun beyler. Kıyafetim için özür dilerim. Ama artık resmiyeti bir tarafa bıraksak.

Alüminyum bir merdivenden birkaç basamak inerek kamaraya girdiler. Burası yerleri koyu kırmızı halı döşeli, rahat koltukları olan çok güzel geniş bir kamaraydı. Salonun ortasındaki uzun masanın üzeri harita ve kâğıtlarla doluydu.

— Lütfen oturun, baylar. Sigara almaz mısınız? Size

nasıl bir içki ikram edebilirim? Şöyle buzlu, ama fazla sert olmayan türden mi? Bir Planter puncu mesela? Cin tonik mi yoksa? O üstü açık motorda güneş hayli yakmış olmalı sizi. Bilseydim, kendi motorumu yollardım.

İkisi de yalnızca tonik istediler.

— Böyle habersiz geldiğimiz için özür dilerim, Bay Largo. Adaya henüz bu sabah geldik. En çok üç, beş günümüz var. Mesele şu: Buralardan mülk almak istiyorum.

— Ah, evet. Ne güzel bir düşünce. Altı aydır buradayım. Bana sorarsanız ömür boyu burada kalabilirim derim. Fakat fiyatlar öyle yüksek ki.

— Evet, avukatım da bir araştırma yapmış ve fiyatları görünce şaşırmış. Öyle değil mi, Bay Larkin?

— Evet öyle, Bay Largo. Burası Florida'dan bile beter. Doğrusu ben hiçbir müvekkilime bu fiyatlarla mülk almasını salık vermem.

— Haklısınız. (Largo'nun bu konuya fazla derinlemesine girmek istemediği anlaşılıyordu.) Palmyra'dan söz etmiştiniz, o konuda sizin için yapabileceğim bir şey var mı acaba? dedi.

— Sanırım bu köşkü siz kiralamışsınız, dedi Bond. Tam benim aradığım gibi bir yer. Dedikodulara bakılırsa siz de yakında buradan ayrılacakmışsınız. Size "acaba oraya gidip çevreyi bir görebilir miyiz?" diye soracaktım.

Largo'nun yüzü çok içten bir gülüşle aydınlandı. Ellerini iki yana açtı.

— Hay hay, dostum. Ne zaman isterseniz. Şimdi orada yeğenimle uşaklardan başka kimse bulunmaz. Bir telefon edip gidebilirsiniz. Gerçekten çok güzel bir yerdir.

— Misafirperverliğinize teşekkürler, Bay Largo. (Bond ayağa kalktı, Leiter da onu izledi.) İnsanın böyle

bir yatı olunca hiç karaya çıkmak istemez. Çok güzel bır tekne, fakat fazla yeriniz yok herhalde.

Erkeklerin hepsi sevdikleri şeye aşırı bağlıdırlar. Largo gururu incinmiş gibi:

— Hayır, hayır. Hiç de öyle değil, dedi. Görmek ister miydiniz, sizi gezdireyim.

Felix Leiter isteksiz gibiydi.

— Saat beşte Bay Harold Christie ile bir randevumuz var, unutmadınız değil mi Bay Bond?

— Bay Christie çok sevimli biridir. Birkaç dakika gecikirsek önemi yok sanırım.

— Gelin, dedi Largo. Beş dakikadan fazla sürmez. Bay Christie benim de dostumdur.

Bond, Leiter'ın sayacı rahat çalıştırması için:

— Lütfen siz önden gidin, Bay Largo,dedi. Başımızı nerede eğmemiz gerekeceğini söylersiniz hiç değilse.

Largo önlerine düştü. Gemiyi baştan sona dolaştılar.

— Peki, ambarları yok mu teknenin?

— Var,erzakları depolamak için.Bir de yakıt depoları tabii.

— Teknede telsiz telefon olduğunu söylediniz. Telsizler çok hoşuma gider benim, bir bakabilir miyim?

Largo gayet nazik şekilde:

— İzin verirseniz, telsiz dairesini başka zaman göstereyim, dedi. Şu anda sürekli hava raporlarını dinliyorlar. Bunlar çok önemli bizim için.

— Tabii. Şu define arama işi ilginç olmalı.

— Öyle. Size daha çok bilgi verebilmek isterdim, ama ne yazık ki ağzımı sıkı tutmalıyım. Durumu anlıyorsunuz umarım, dedi Largo.

— Evet tabii. Ortaklarınızı düşünmeniz gerek. Ben de onlardan biri olmak isterdim.

— Ne yazık ki, bir fazla kişiye dahi yer yok. Gemi yükünü almış durumda. Ama siz ve Bay Larkin önümüzdeki günlerde gelirseniz bir tura çıkarız. (Largo

elini uzattı.) Bay Larkin sürekli saatine bakıp durdu. Kaygılı bir hali var. Bay Christie'yi daha fazla bekletmeyelim. Sizinle tanışmak çok zevkliydi, Bay Bond. Sizinle de Bay Larkin.

Bond merdivenlerden inerken el salladı. Motorun kıç tarafına oturdular.

— Tamamen negatif, dedi Leiter. Araç hiçbir tepki göstermedi. Yalnızca makine ve telsiz odasına yakın yerde hafif bir reaksiyon göründü. Bu da normaldir. Sen ne düşünüyorsun?

— Tıpkı senin gibi... Tamamen normal. Adam tipine uygun davranıyor. Mürettebat'da öyleydi. Yalnız iki küçük şey dikkatimi çekti. Görünürde ambara inen merdiven veya kapı yoktu. Erzak depolarına nasıl girip çıkıyorlar? Sonra ortaklardan bir tekini bile görmememiz tuhaf. Öğle uykusuna yattılar desek, hepside yatmadı ya bunların? Bir şey daha var! Largo sigara içmiyor, ayrıca hiç sigara dumanı da yoktu. Bu da garip. Gemide kırka yakın adam var, içlerinde bir tek sigara içen yok. Bunun bir disiplin işi olduğunu düşünüyorum. Gerçek gangsterler sigara içmez, içki de. Bize göstermedikleri ambar olmasa teknede her şey normal, derim. Şimdi farzedelim ki, bütün gördüklerimiz birer paravandı. O zaman durumu bir kez daha gözden geçirelim. Önce ortakların hepsi tekneye 3 Haziran günü birlikte gelmişler. Aynı gece Disco denize açılmış ve ancak sabaha karşı dönmüş. Diyelim ki, tekne kaybolan uçakla buralarda buluştu ve bombaları alıp demirlediği yere kumların içine gizledi. Bütün bunlar varsayım tabii.

— Tam ikinci sınıf bir macera filmi, dedi James. Fakat bütün anlattıklarında epey ipucu var. Yine de tahminlerini bu akşamki raporuma koymaktansa, tabancamı şakağına dayamayı yeğlerim. Pekâlâ, şimdi ne yapacağız?

— Sen telsiz aletlerini kurarken ben gidip yakıt aldıkları yere bir bakacağım. Ondan sonra şu Domino denilen kıza telefon eder kendimizi köşke davet ettiririz. Sonra da Gazino'ya gideriz. Bana yardım etmesi için müdürlükten bir adam alacağım. Su ciğerlerinizi takıp teknenin altını sayaçla kontrol edeceğim.

— Kovboylar kralı yine sahnede, dedi Leiter. Fakat sakın denizkirpilerine basayım deme.

Otele döndüklerinde resmi bir haberci Bond'a bir mektup verdi. Üzerinde ''Valiye, özeldir.'' kaydı taşıyan tele bir de ''BOND'a'' sözcüğü yazılmıştı. Telin metni şöyleydi.

1107 TELİNDE VERDİĞİN İSİMLER İÇİN HİÇBİR KAYIT YOK. STOP. YILDIRIM HAREKATI İÇİN BÜTÜN İSTASYONLARDAN GELEN RAPORLAR NEGATİF. STOP. SENDE BİR ŞEY VAR MI? STOP.

Telin altında ''PRİSM'' imzası vardı. Bu M. teli görmüş demekti.

Leiter de onu okudu.

— Gördün mü? Çıkmaz bir yoldayız. Bari Ananas Barı'nda buluşup karşılıklı birer sek martini içelim. Ben Washington'a kart gönderip iki güzel kız yollamalarını isteyeceğim.

XIV. BÖLÜM
EKŞİ MARTİNİLER

Fakat çok geçmeden Bond'un o akşam içi hazırladığı programın ilk yarısı suya düştü. Domino Vitali telefonda evin o gece gezmeleri için müsait olmadığını söyledi. Koruyucusu ve bazı dostları karaya çıkıyorlardı. Evet bu gece Gazino'da buluşmaları mümkündü. Disco demir alıp hareket edecek ve Gazino açıklarında demirleyecekti. Fakat Bond'u nasıl tanıyacaktı? Bir kez gördüğü insanları çok zor hatırlardı.

Bond güldü. Kendisi onu o çok güzel mavi gözlerinden tanıyacaktı. O gözleri unutmaya imkân yoktu. Bond bu sözleri üzerine karşıdan gelen neşeli ve istek dolu gülüşü duyarken alıcıyı yerine koymuştu. Aniden genç kızı yeniden görmek için müthiş bir arzu uyanmıştı içinde.

Geminin limana demirlemesi iyi olacaktı. Teftişi daha kolaydı. Ama Largo yatı oradan oraya gezdirdiğine göre bombalar tahmin ettiği yerde değildi.

Bond masanın başına geçti, araştırmalarının o ana dek bir sonuç vermediğine dair bir rapor yazdı. Acaba ufacık ipuçlarından söz etse miydi? Hayır. Artık soru telgrafları gelmeye başlardı ardından. Şifre makinesinin içinde olduğu çantasını açtı. Metni şifreledi, tekrar kontrol etti, sonra Polis Müdürlüğü'ne gitti. Leiter telsizin başına oturmuş, ter döküyordu. Bond kısa telini çabucak çekti. Sonra Polis Müdürü Harling'in odasına girdi.

Harling Bond'a sigara uzattı. Bir tane de kendisi alıp

yaktı.

— Bir şeyler bulabildiniz mi?

Bond Largo ile ilgili bilgileri aktardı. Disco'nun ne kadar yakıt aldığını ve yakıt tanklarının teknenin içinde nerede olduğunu öğrenmek istediğini söyledi. Polis müdürü hemen telefonu eline alıp liman karakolunu aradı. Gereken bilgiyi istedi. Biraz sonra telefon çaldı. Polis müdürü dinleyip not aldı ve Bond'a döndü.

— En çok iki ton yakıt alıyormuş. Şu anda da o kadar yakıtı varmış. Bu yakıtı 2 Haziran günü öğleden sonra almış. Bütün yakıt, yağ ve su tankları geminin ortasında, tam makine dairesinin önünde. İstediklerin bunlar mıydı?

Largo'nun, teknenin dengesini sağlamak için yatay tanklar kullandığı yolundaki sözleri bu durumda tamamen anlamsız hale geliyordu. Öyleyse Largo'nun gemide saklamak istediği bir şeyler vardı. Bond bu kez kararını vermişti. Şimdi asıl yatın omurgasını, alt kısmını görmek istiyordu. Acaba dip kısmında denize açılan bir dalış kapağı var mıydı?

Bond polis müdürüne aklından geçenleri üstü kapalı iletti. Kendisine bu gece için güvenilir bir dalgıç adamını ve bir su ciğeri vermesini istedi. Müdür karşı çıkacak oldu, ama Bond ısrar etti.

— Pekâlâ, öyleyse. İstediğiniz şeylerden bizde bol bol var. Santos'u emrinize vereceğim. Mükemmel bir balıkadamdır. Düzenlenen bütün yüzme yarışlarında birinci gelir.

Bond yine otele döndüğünde bir duş aldı. Bir duble viski yuvarladı ve kendini yatağa attı. Olup bitenler sinirlerini yıpratmıştı. Ancak deliksiz bir uykuyla kafasını dinlendirilebilirdi. Ve farkına varmadan uyuyuverdi. Düşünde Domino'nun parlak bir köpekbalığı tarafından kovalandığını gördü, sonra o canavar birdenbire biçim değiştirerek Largo oldu. Largo dönüp

kendisine uzandı. Tam omuzlarını kavrıyordu ki, bir gong çaldı.

Bond uyuşmuş elini ahizeye uzattı, Leiter idi, kendisini martini içmeye çağırıyordu. Dokuz olmuştu saat. Ne halt ediyordu Bond orada hâlâ? Yoksa pantolonunu çekmek için yardıma mı ihtiyacı vardı?

Ananas Salonu'nun duvarları bambu kaplamaydı. Bond bir köşedeki masada bekleyen Leiter'ın yanına gitti. İkisi de beyaz smokin ceket giymişlerdi. Leiter iki sek martini ısmarladı.

— Şimdi seyret, dedi.

İçkileri geldi. Leiter garsonu çağırıp barmeni göndermesini söyledi. Barmen gelince:

— Ben size iki martini söyledim, ekşi zeytin değil, dedi. Şimdi iyi bir adam ol ve bize doğru dürüst iki martini yap bakalım. Tamam mı? Öyleyse yine dostuz.

Barmenin rengi sarardı.

— Tabii efendim, diyerek bardakları aldı.

Biraz sonra içkiler geldi. Harikaydı. Leiter sakinleşti. Birer martini daha söyledi.

— Haydi, şimdi başka şeylere kızalım, dedi ve güldü. Dinle James, ben bu harekât faydasız demiyorum. Ama doğrusunu söylemek gerekirse o Geiger oyuncağımla adamcağızın yatında dolaşırken kendimi aptal devriye polislerine benzettim. Yani demek istiyorum ki, ortalıkta savaş varken böyle araçlarla oynamak normal, ama her yerde barış varken böyle şeylerle uğraşmak son derecede çocukça geliyor bana.

Bond kuşkuyla:

— Ne demek istediğini anlıyorum Felix, dedi. Belki biz İngiltere'de kendimizi sizin Amerika'da hissettiğinizden daha emniyette hissetmediğimiz için. Savaş bizim için bitmedi gibi bir şey. Bu işi gereğinden fazla ciddiye aldığımı söylemeliyim. Fakat buralarda şüpheli birtakım işlerin döndüğü de kesin. O yakıt meselesini

araştırdım. Largo bize yalan söylemiş. (Bond müdürden öğrendiği şeyleri Leiter'a aktardı.) İçimde bu gece bu kuşkumun bir temeli olup olmadığını anlamam gerekiyormuş gibi duygu var. Önümüzde yalnızca yetmiş saatimiz kaldı, farkında mısın? Yarın küçük bir uçak bulur, bu alanı havadan tararız. O uçak öyle kocamandı ki, deniz altında gizlenmesi imkânsız. Sen pilot broveni hâlâ taşıyor musun?

— Tabii, tabii. (Leiter omuz silkti.) Seninle gelirim. Bir şeyler bulursak, belki bu akşam aldığım mesaj bana öyle saçma görünmez.

— Neydi o mesaj, diye sordu Bond.

— Bana kalırsa bu olup bitenler daha çok Pentagon'daki silah budalası kafasız heriflerin işleri. Dünyanın her tarafından onca birliği alarm halinde tutmak ne büyük yakıt ve insan gücü israfına sebep oluyor, biliyor musun? Yalnızca hazır kuvvet olarak benim emrime verilenleri sıralayayım da, otur ağla. (Leiter sert ve alaycı bir kahkahayla güldü.) Yarım filo Süper Sabre tipi savaş bombardıman uçağı ve... (Leiter başparmağıyla Bond'un kolunu dürttü.) Ve dostum Manta... Manta anlıyor musun? En iyi tip Atom denizaltımız.

Bond onun bu çıkışına gülerek karşılık verdi. Leiter biraz daha sakinleşerek devam etti.

— Ama dinle beni, bu iş hiç de göründüğü gibi değil. Bu Sabre uçaklarının hepsi demir gibi bombalar taşıyor. Sürekli harekete hazır durumda bekliyorlar. Manta da şimdi bu yörede bir çeşit eğitim turunda bulunuyor. Yakında Güney Kutbunun altından geçmeye hazırlanıyor. Fakat sorun bu değil. Sorun şu: Milyonlarca dolarlık malzeme ve o kadar kişi, Royal Bahamian Oteli'nin 201 numaralı odasında ense yapan Teğmen Leiter'ın emrine verilmiş durumda bekliyorlar. Emrettiğim anda hepsi harekete geçebilir. Hiç de fena değil!

Bond omuz silkti.

— Bana öyle geliyor ki, sizin başkan bu işi Nassau'ya yolladığı adamına kıyasla daha ciddiye alıyor. Yine de bütün silahlarımızın ateşe hazır beklemesinden kimseye zarar gelmez hani. Sırası gelmişken sorayım. Şantaj mektubunda sözü edilen iki hedef hakkında sizinkiler ne düşünüyorlar? Bizim burada Büyük Bahama'nın doğusunda ortak bir roket üssümüzden başka bir şeyimiz yok. Oradaki malzeme ve tesislerin değeri 1.000.000.000. sterlin eder. Öteki olasılık Pensacola'daki deniz üssü olan Cape Canaveral olabilir. Patırtı bu bölgede kopacaksa 2 numaralı hedefin Miami olması mümkün. Anlayamadığım şey şu: Bu adamlar o bombaları ellerine geçirdilerse, onları hedefe nasıl götürüp nasıl patlatacaklar?

— Bir denizaltı görebilir bu işi. Bombayı bir torpido yerinden atmak yeter. Veya basit bir yelkenli tekneden bile atılabilir istenirse. Bu silahları patlatmak çocuk oyuncağı gibi bir şey.

Bond rasgele konuştu.

— Ama yine de bu işi bilen bir uzmanları olması gerek ellerinin altında. Amerikan sahillerindeki hedeflere dek sokulmak Disco için çok kolay. Disco bombayı geceleyin Büyük Bahama'daki üslerin yakınına bir yere denizaltına yerleştirebilir ve geri dönüp Palmyra önüne demirleyebilir. (Gülümsedi.) Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bütün olasılıklar da birbirini tutuyor.

— Yok daha neler, dedi Leiter. Tansiyonumun yükselmesini istiyorsan bundan daha iyi bir neden bulmalısın. Hem artık şuradan çıkalım da ayaküstü bir salamlı yumurta atıştıralım. Bize vergisinin dışında yirmi dolara patlar, ama Manta herhalde bu kadarını düğmesinin her dönüşünde harcıyor. Sonra da Gazino'ya gidip Largo'nun yanında Bay Fuchs mu, yoksa Sinyor Pontecorvo mu oturuyor bakalım?

XV. BÖLÜM

KARTONDAN KAHRAMAN

Nassau Gazinosu Britanya topraklarında yasal olarak işletilen tek kumarhaneydi. Gazino her yıl kumarhaneler işleten Kanadalı bir şebekeye kiralanıyordu ve bir mevsimlik kârının 100.000 dolar kadar olduğu tahmin ediliyordu. Yalnızca 21 ve şimendifer* oynanıyordu burada.

Largo şimendifer oynuyordu. Önünde yüz dolarlık fişlerden bir yığın duruyordu. Biner dolarlıklardan da yarım düzine kadar vardı. Domino Vitali onun hemen gerisine oturmuş, sigaranın birini söndürüp birini yakıyor ve oyunu izliyordu. Bond uzaktan oyunu seyretmeye başladı. Largo çok yüksek oynuyor, sık sık banko diyor, sürekli kazanıyordu. Ama hareketleri son derece zarifti. Çevresindekilerin kendisiyle şakalaşmalarına ve alkışlamalarına bakılırsa Largo kumarhanenin gözdelerinden biriydi. Denizci yakalı siyah bir elbise giyen ve boynunda ince bir zincire asılı kocaman bir pırlanta taşıyan Domino'nun sinirli ve canı sıkılmış bir hali vardı. Largo'nun sağ tarafındaki kadın üç kez banko deyip üçünde de kaybedince kalktı, masayı terk etti. Bond hemen boşalan yere oturdu.

Sekiz yüz dolarlık bir bankoydu. Bond bütün parasının yalnızca 1000 dolar olduğunu üzülerek anımsadı. Ama, Largo'nun şansı herkesi sinirlendirirken onu daha da korkusuz yapmıştı. Şansını mutlaka

(*) Bakara türü bir oyun

deneyecekti. Bond:

— Banko, dedi.

— Ah, sevgili dostum Bay Bond. (Largo elini uzattı.) Masamıza büyük para geliyor demek. Belki şu bankoyu pas geçsem daha iyi olacak. İngilizler şimendiferi çalıştırmayı çok iyi bilirler. Ama yine de... (Tatlı tatlı gülümsedi Largo.) ... Bu oyunda kaybedeceksem Bay Bond'a yenilmek isterim.

Kutudan bir kart çekip Bond'a sürdü, kendine de bir tane aldı. Sonra ikincileri çekti. Bond ilk kâğıdını aldı. Parmağının ucuyla çevirip masanın üstüne açtı. Dokuzlu. Karo dokuzlusu. Yan gözle Largo'ya baktı.

— Oyun iyi başlayacak anlaşılan, dedi. İkinci kâğıdımı da açacağım.

Parmağının ucuyla onu da fiskeledi. Kâğıt havada döndü. Müthiş bir onluydu bu, maça onlusu.

Largo bir kahkaha attı. Kupa sekizlisi ve kupa papazı. Bir puanla kıl payı kaybetmişti. Largo gür bir kahkaha attı. Masadakilere dönüp:

— Birisinin ikinci olması gerekiyordu, dedi. Söylememiş miydim İngilizler şu kutudan istedikleri kartı çekebilir, diye.

Krupiye fişleri tırnağıyla Bond'un önüne sürdü. Bond onlardan ufak bir tepecik yaptı. Sonra Largo'nun önündekileri göstererek:

— İtalyanlar da öyle. Öğleden sonra buluştuğumuzda size birlikte çalışmayı önermiştim.

Largo mutlu bir şekilde güldü.

— Pekâlâ, bir kez daha deneyelim bakalım. Kazandıklarınızın hepsini koyun, ben de sağınızda oturan Bay Snow ile birlikte banko diyeceğim. Kabul mü Bay Snow?

Bond'un hatırladığına göre ortaklardan biri olan Avrupalı, sert bakışlı Bay Snow kabul etti. Bond kazandığı sekiz yüz dolarlık fişi öne sürdü, iki adam da

ona karşı dört yüzer dolar koydu. Bond yine kazandı. Hem de yine bir sayı farkla.

Largo üzgün üzgün başını salladı.

— Bu pek hayra alamet değil. Bay Snow, oyunu yalnız sürdürmek zorundasınız. Teslim bayrağını çekiyorum.

Largo zoraki gülümsüyordu. Bay Snow oyuna devam etti ve masaya 1600 dolar sürdü. Bond bankoyu pas geçmek ve ondan sonraki elde de başkasına bırakmak ilginç olacak diye düşündü. Sürdüğü fişleri geri çekti.

— La main passe, dedi.

Masadan mırıltılar yükseldi.

Largo dramatik bir edayla:

— Bunu bana yapmayın! dedi. Sakın bundan sonraki bankonun el değiştireceğini söylemeyin. Yoksa tabancamı çekip kendimi vururum. Pekâlâ, pekâlâ. Bay Bond'un bankosunu alıyorum.

Masaya 1600 dolarlık fiş attı.

Bond kendi sesinin bankò dediğini işitti. Largo dönüp Bond'a baktı. Yüzünde hâlâ zoraki gülümsemesi vardı. Gözlerini kısıp Bond'un yüzünü inceledi. Sakin bir sesle:

— Ama beni avlıyorsunuz sevgili dostum, dedi. Peşimi bırakmıyorsunuz. Nedir bu? Kan davası mı?

Bond söyleyeceği sözcüğün onda bir tepki yapıp yapmayacağını hesaplayarak:

— Buraya gelirken bir spectre* gördüm, dedi.

Sözcüğü kullanırken bir ima yaptığını belli etmemiş, normal bir ses tonuyla söylemişti.

Largo'nun yüzündeki gülüş, tokat yemiş gibi siliniverdi. Sonra yine yerine geldi, ama şimdi bütün yüzü gerilmişti. Sert bakışlarla Bond'u süzüyordu.

(*) Hayalet

Diliyle dudaklarını yaladı.

— Gerçekten mi? Ne demek istiyorsunuz?

Bond neşeyle:

— Yenilginin hayaletini yani. Şansınızın döndüğünü hissetmiştim. Belki de yanılıyordum.

Eliyle kartları gösterdi.

— Göreceğiz, dedi.

Masadakiler susmuştu. Oyuncular ve izleyenler iki adamın arasında esen sinirli havayı hissetmişlerdi. Az önce şakalaşan bu iki adamın arasında birdenbire bir fırtına kopmuştu. İngiliz eldivenini indirmişti. Acaba bir kız için miydi bütün bunlar? Belki de.

Gür bir kahkaha attı Largo.

— Ahha! Dostum benim kâğıtlarımı tütsülemek istiyor. Bizde o tütsüleri bambaşka bir şey yaparak bozarlar.

Bir elini kaldırdı. İşaret parmağı ve küçük parmağı dışında hepsini kapadı, sonra düşmanına saldıran bir yılan gibi birden elini Bond'un yüzüne uzatıp çekti. İzleyenler bunu bir gösteri sanmışlardı, ama Bond bu eski Mafya işaretinin kötüye alamet olduğunu biliyordu.

Yine de tatlı tatlı güldü.

— Şimdi gerçekten beni büyüledin mi? Fakat kâğıtlara ne etkisi olur bunun? Gelin bakalım, sizin hayalet' inize karşı benim hayaletim.

Largo'nun yüzünde yine o kuşkulu bakış belirdi. Neden bu adam ikinci kez aynı sözcüğü kullanmıştı?

— Pekâlâ, dostum. Üç raundluk bir maç bu. Şimdi üçüncüsü başlıyor.

Sağ elinin iki parmağıyla kutudan çabucak dört kâğıt çekti. Masaya sessizlik çökmüştü. Bond iki kartını avucuna gizledi. Toplam beşdi. Bir maça onlusu, birde kupanın beşlisi. Beş, tehlikeli bir sayıydı. Bond kâğıtları ters çevrilmiş olarak masaya koydu. Sonra elinde altılı,

hatta yedili varmış gibi kendinden emin bir ifadeyle:

— Kart istemez, teşekkürler, dedi.

Bond'un yüzünden anlam çıkarmaya çalışan Largo, kâğıtlarını açtı, suratını ekşiterek masanın ortasına fırlattı. Onun da elinde bir beşli vardı. Şimdi ne yapacaktı? Çekecek miydi? Çekmeyecek miydi? Bond' un yüzüne bir kez daha dikkatle baktı ve çekti... Maça dokuzlusuydu. Şimdi Bond'un beşine karşı, bir dördü vardı.

Bond umursamadan kartlarını açtı.

— Sanırım siz destedeki şeytanın gözünü yok ettiniz, bendekini değil.

Masada bir kaynaşma oldu.

— Ama İtalyan beşlisiyle yetinseydi...

— Dünyada çekmem beşli geldiğinde...

— Kötü şans...

— Yo, kötü oyun!..

Largo gülümsemek için çok çaba harcıyordu. Sıkılı yumrukları ağır ağır açıldı. Derin bir soluk aldı, sonra elini Bond'a uzattı. Bond elini sıktı.

— Bu gece bütün kazandıklarımı aldınız, dedi. Habuki yeğenimi içki içirmeye, dansa götürmeye söz vermiştim.

Domino'ya döndü.

— Şekerim, Bay Bond'u tanıdığını sanmıyorum. Kendisiyle yalnızca telefonda konuştun. Bu gece benim tüm planlarımı altüst etti. Kendine eşlik edecek başka birini bulman gerekiyor, korkarım.

Bond genç kıza:

— Nasılsınız? diye sordu. Bu sabah tütüncüde karşılaşmamış mıydık?

Kız gözlerini kısarak ona baktı. Kayıtsızca:

— Evet, dedi. Belki de. Belleğim öyle zayıf ki, yüzler hatırlamam.

— Eh, dedi Bond. Size bir içki ikram edebilir miyim?

Benim bu masada işim bitti. Böyle gelen şans fazla sürmez.

Kız kalktı.

— Yapacak başka işiniz yoksa kabul, dedi.

Sonra Largo'ya döndü.

— Bay Bond'u buradan uzaklaştırırsam belki şansın döner. Ben yemek salonundayım. Canım havyar ve şampanya istiyor. Kaybettiklerini geri almaya bakacağım.

Largo güldü. Keyfi yerine gelmişti.

— Görüyorsunuz, Bay Bond. Yağmurdan kaçarken doluya tutuldunuz. Dominetta'nın eline düşen kurtulamaz. Sonra görüşürüz sevgili dostum.

— Bu oyun için teşekkürler, dedi Bond. Üç kişilik şampanya ve havyar ısmarlayacağım. Hayaletimi de ödüllendirmem gerek.

Bond kalkıp kızın arkasından yemek salonuna yürüdü.

Domino salonun en uzak köşesindeki bir masayı seçti. Bond onun arkasından yürürken hafifçe topalladığını farketti. Ona Fransızların dediği gibi "courtisane de margue" adını takmaya hazırlanırken, cinsel çekiciliğinin ve buyurgan halinin altındaki küçük bir kız şirinliğiyle aksayarak yürüyüşünden çok hoşlanmıştı.

Şampanya ve havyar geldiğinde Bond genç kadına neden aksayarak yürüdüğünü sordu.

— Yoksa bugün yüzerken ayağınızı mı incittiniz?

Kız ciddileşti.

— Hayır. Bir ayağım iki buçuk santim kısadır. Hoşunuza gitmedi mi?

— Hayır, aksine çok hoş. Size çocuksu bir hava veriyor.

— Aslında kartlaşmış bir kapatma olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi?

— Kendinize o gözle mi bakıyorsunuz?

— Açık değil mi? Hem sonra Nassau'daki herkes böyle düşünüyor.

— Kimse bana böyle bir şey söylemedi. Hem, başkalarının fikirlerinden bana ne? Hakkınızda kişisel olarak neler düşündüğümü bilmek ister misiniz?

Domino gülümsedi.

— Her kadın kendisinden söz edilmesinden hoşlanır. Konuşun, ama doğruyu söyleyin yoksa sizi dinlemekten vazgeçerim.

— Kanımca görünmeye ve giyinmeye çalıştığınızdan daha gençsiniz. İyi bir aile terbiyesi ve eğitim gördüğünüz anlaşılıyor. Kırmızı halılar üstünde yaşarken bir gün birdenbire onlar ayaklarınızın altından çekilivermiş. Kendinizi sokakta bulmuşsunuz. Onun üzerine toparlanıp kırmızı halılara dönmek için çalışmışsınız. Bunu yaparken herhalde epey acımasızca hareket ettiniz. Başka çare de yoktu. Sanırım o harika vücudunuzu kullandınız. Bu önemli bir avantajdı. Ama tüm duygularınızı da öldürmek zorunda kaldınız, fakat hepsinin yok olduğuna inanmıyorum. Şimdi tüm istediklerinize kavuştunuz. (Bond genç kadının eline dokundu.) Belki de bu yaşamdan bıktınız bile. (Güldü.) Ama böyle ciddi konuları bırakalım artık. Siz son derecede güzel, seksi, bağımsız, ukala ve acımasız bir kadınsınız.

Kadın düşünceli düşünceli ona baktı.

— Bunların çoğunu size ben söylemiştim. İtalyan kadınları hakkında bir şeyler biliyorsunuz. Ama neden acımasız olduğumu anlatmadınız?

— Kumar oynarken biri çıkıp da beni Largo'nun yenildiği gibi yenerse ve yanımda oyunu izleyen sevgilim cesaret vermek veya yatıştırmak için hiçbir şey söylemezse, o kadın acımasızdır.

Domino sabırsızlanmıştı.

— Kaç kez onun oyununu izlemiş ve kazanarak çevreye gösteriş yaptığını görmüşümdür. Sizin kazanmanızı istiyordum. Ben hiç rol yapamam. Biraz önce konuşurken benim bir özelliğimden söz etmediniz. Dürüstlüğümden. Sapına kadar sever, sapına kadar nefret ederim ben. Ve Emilio'ya karşı iki duyguyu da taşıyorum. Bir zamanlar sevişirdik, şimdi ise iki iyi arkadaşız. Muhafızım değil o benim. Onun metresiyim. Altın kafese kapatılmış bir kuşum yani. Bu kafesten ve onunla yaşamaktan bıktım usandım. (Kendini savunur gibi Bond'a baktı.) Evet, belki zalimce, fakat insanca bir şey bu. Bir insanın bedenini satın alabilirsiniz, ama kalbini ve ruhunu alamazsınız. Emilio bunu biliyor, yine de kadınları kullanmak istiyor, sevmeyi değil. Böyle binlerce kadın geçmiş elinden. Gerçekçidir. İkimizin de neler istediğini biliyor. Ama bu pazarlığı sürdürmek gitgide güçleşiyor benim için.

Domino birden durdu.

— Biraz daha şampanya verin, dedi. Bu aptalca konuşma susattı beni. Bir paket de Players alalım. (Güldü.) Ama ilanlarındaki gibi olsun. Sadece dumanı içime çekmekten bıktım. Kahramanımı da istiyorum.

Bond yanlarından geçen kızdan sigara aldı. Sonra:

— Nedir bu kahraman hikâyesi? diye sordu.

Kız tamamen değişmişti. Yüzünün hatları da yumuşamıştı. Eğlenceli bir sesle:.

— Ah bilmiyorsunuz, dedi. Benim tek gerçek aşkım ve rüyalarımın erkeği Players paketinin üstündeki bahriyelidir...

Bond'a biraz daha yaklaştı paketi uzattı.

— Bu adam benim tanıdığım ilk erkekti. Önceleri şu arkasındaki yelkenlide çalışırdı. Orada çetin günler geçirdi. Ama dayandı. Sarı saçlı ve oldukça yakışıklı bir gençti. (Kıkır kıkır güldü.) Hatta namusunu korumak için zaman zaman dövüşmek zorunda kaldı.

Onun kaşarlanmış tayfa arasında hamağında yatarken epey güçlük çekmiştir herhalde. Ama çok kararlı bir erkek olduğu şu başının zarif biçiminden belli. (Durakladı. Bir kadeh şampanyayı içti. Gamzeleri yanaklarında derinleşmişti, şimdi.) Dinliyor musunuz beni? Sıkılmadınız ya kahramanımın öyküsünü dinlemekten?

— Hayır, yalnızca onu kıskanıyorum. Devam edin.

— Bu şekilde bütün dünyayı dolaştı. Hindistan'a, Çin'e, Japonya'ya, Amerika'ya gitti. Birçok kızla sevişti, sayısız kavgaya karıştı. Evine ve annesine düzenli mektup yolladı. Sonra ilk buharlı gemiler icad edildi ve onu bir savaş gemisine atadılar. Şu sağdaki gemi o işte. Artık önemli bir denizciydi. Para biriktiriyor ve devamlı meyhanelerde dolaşmıyordu. Önemli bir insan havasına bürünmüştü artık. Bir halının üstüne renkli nakışla ve iğneyle kendi resmini yapmaya kalkıştı. Donanmadan ayrıldı ve Bristol'de bir meyhane satın aldı. Bir gün silindir şapkalı bir adam ve çocuğu meyhaneye geldi. Bu John Player ile oğluydu. Halıya hayran olmuşlardı. Yüz sterlin teklif ettiler. Kahraman itiraz etmedi. Bu resimle çıkardıkları sigara çok beğenildi.

— Muhakkak. Bay Player de çok anlayışlı biriymiş.

Kız o hayal dünyasından yavaş yavaş geri dönüyordu. Sesi değişmişti.

— Neyse öykümü dinlediğiniz için teşekkür ederim. Biliyorum bir peri masalı bu. Ama çocuklar da böyle budaladır. Yastıklarının altında bir şeyler gizlemeye bayılırlar. Paramparça bir bebek, küçük bir oyuncak veya buna benzer bir şeyler. Çocuklar hep aynıdır, bilirim. Ağabeyim de böyleydi. Dadısının verdiği madeni maskotu hep yanında taşır, uğur getirdiğini söylerdi. Bir gün kaybolunca kızılca kıyamet koptu. (Omuzunu silkti. Sonra alaycı bir ifadeyle devam etti.)

Ama üzülmesine hiç de gerek yoktu. Savaşı iyi bitirdi. Hayatta da başarı kazandı. Ona tapardım, hâlâ da öyle. Kızlar serseri ruhlu erkekleri sever. Öyle başarı kazandı ki, benim için de bir şeyler yapabilirdi, ama yapamadı. ''Her insan hayatta kendi savaşını kendisi kazanmalı'' derdi. Dedem de bir zamanlar öyle çok para kazanmış ki, Petacchi'ler içinde en güzel mezar taşı onunkiymiş.

Bond'un kılı bile kıpırdamadı. Sigarasını ağzına götürdü, derin bir nefes çekti, dumanı havaya savurdu.

— Soyadınız Petacchi demek?

— Evet. Vitali artistliğe özendiğimde aldığım isimdir. Öteki ismimi hiç kimse bilmez.

— Peki ağabeyinize ne oldu? İsmi neydi onun?

— Giuseppe. Çok iyi bir havacı oldu. Son duyduğumda Paris'te önemli bir işe atanmıştı. Belki artık uslanır. Hayatta ondan başka kimsem yok. Beni anlıyorsunuz, değil mi?

Bond sigarasını kül tablasına bastırarak söndürdü. Sonra hesabı istedi.

— Evet, dedi. Anlıyorum.

XVI. BÖLÜM
CEHENNEMDE YÜZÜŞ

Polis iskelesinin altındaki karanlık sular paslı demir ayaklara çarpıyordu. Santos tek tüplü su ciğerini bir hamlede kaldırdı ve Bond'un sırtına yükledi. Bond da Leiter'ın sualtı Geiger aracının kayışları takılmasın diye düzeltti. Lastik memeyi dişlerinin arasına kıstırdı, havayı ayarlayana dek valfı çevirdi. Sonra musluğu kapatıp memeyi ağzından çıkardı. Bir gece kulübünden geceye şen nağmeler yayılıyordu.

Santos iriyarı bir zenciydi. Üzerinde yalnızca bir şort vardı. Bond:

— Gecenin bu saatinde denizde nelerle karşılaşabilirim? Büyük balıklar falan var mı? diye sordu.

Santos sırıttı.

— Alışılmış liman balıkları, efendim. Belki birkaç barrakuda, belki de bir köpekbalığı. Ama denize atılan çöplerle beslendikleri için tembelleşmişler... Size bir şey yapmazlar. Tabii ki, bir yerinizi sıyırırsanız da kan akarsa o başka. Dipteki istakozları, pavuryaları, arada bir de ahtapotları yerler. Dip balçık çamurdur, ama su berraktır. Bu ay ışığında Disco'nun ışıkları size yardımcı olur, yolunuzu kolay bulursunuz. Disco'ya deniz altından on beş dakikada yüzersiniz. On ikide oradasınız. Fakat çok tuhaf, bir saattir tekneyi gözlüyorum, bir tek adam güverteye çıkmadı. Hafif bir rüzgâr var. Bu da sizin çıkardığınız su kabarcıklarını gizler.

— Pekâlâ, gidelim öyleyse. Yarım saat sonra

görüşürüz.

Bond belindeki bıçağı yokladı, su ciğerinin kayışlarını kontrol etti, memeyi dişlerinin arasına sıkıştırdı. Hava musluğunu açtı, kaz ayaklarını şap şap vurarak kumlukta yürüdü, suya girdi. Buğu yapmasın diye maskesine tükürdü ve cama sıvadı. Sonra denize sokarak yıkadı, ağır ağır yüzüne geçirdi. Gelen havaya kendini alıştıra alıştıra derine yürüdü ve sessizce suyun altında kayboldu. Elleri bedeninin iki yanına uzatarak rahat bir ayak hareketiyle yüzmeye başladı.

Çamurlu zemin kat kat derinleşiyordu. Bond on altı metreye inene dek dalmayı sürdürdü. Şimdi dibe varmıştı. Saatinin fosforlu kadranına baktı. Sinirlerini gevşetti, bacaklarını sakin bir ritmle çalıştırmaya başladı.

Düzenli ritmi çok geçmeden otomatik bir hale geldi. Ayı sağ omuzunun açığına alarak rotasını izlerken Domino'yu düşünüyordu. Demek, Domino uçağı kaçıran pilotun kızkardeşiydi. Belki Largo bile bunu bilmiyordu. Bundan çıkarılacak sonuç neydi? Rastlantı. Başka bir şey olamazdı. Domino'nun öyle masum bir hali vardı ki. Ama bu Vindicator'un kayboluşunun Largo ile ilişkili olduğuna dair küçük bir delildi. Ya Largo'nun "spectre" sözcüğüne gösterdiği tepki? Bu da belki İtalyanların batıl inançlarının kuvvetli oluşuna yorulabilirdi... Ya da tersine... Acaba bunları Merkez'e bildirmeli miydi? Yoksa beklemeli miydi?

Tehlikeye çok yakın olduğumuzda milyonlarca yıl öncesinden kalan bir içgüdüyle duyumlar farkına varmadan keskinleşir. Bond'un da zihni çok uzaklardaki birtakım şeylerle uğraşırken, hisleri çevredeki düşmanları arıyordu. Gizli bir siniri aniden bir sinyal verdi: Tehlike! Tehlike! Tehlike!

Bond'un bedeni gerildi, eli bıçağına gitti ve başı birden sağa döndü.

Büyük boy bir barakkuda yedi denizlerin en korkunç canavarıdır. Gümüşi çelikten yapılmışa benzeyen ok gibi uzun bedeni, çıngıraklı yılanınki gibi doksan derece açılan ağzı, yedi denizlerin en hızlı yüzen balıklarından biri olmasını sağlayan çok güçlü kuyruğuyla tam anlamıyla korkulu bir silahtı. Bond'a paralel olarak on metre ilerisinde ilerliyordu. Canavarın iki yanındaki enli yatay çizgiler bütün dirilikleriyle parlıyordu. Yalnızca avlanırken olurdu bu. Barrakuda gözlerini Bond'a dikmiş, meraksız bakışlarla gözetliyordu onu. Uzun ağzı bir buçuk santim kadar açılmıştı, okyanusların en keskin dişleri üzerine vuran ay ışığında parlıyordu. O dişler ki, ısırmaz, kaptığı gibi kocaman bir parça koparıp yutar ve avını parçalardı.

Bond'un korkudan midesine kramp girmeye başlamış, karnının derisi de gerilmişti. Yavaşça kol saatine göz attı. Disco'ya varmasına üç dakika kalmıştı. Aniden döndü ve bıçağını seri hareketlerle sağa sola savurarak büyük balığa hızla saldırdı. Dev barrakuda kuyruğunu tembel tembel sallayarak uzaklaştı, Bond tekrar döndü ve yüzmeye başladı. O da döndü ve önceki sakin yolculuğuna devam etti. Bond o canavar balık hakkında tüm bildiklerini anımsamaya çalıştı. İlk kural paniğe kapılmamak, korkmamaktı. Köpekler ve atlar gibi balıklar da korkuyu hissederlerdi. Sakin bir şekilde davranmalı ve bunu sürdürmeliydi. Telaşa kapılmamalı, şaşırmamalıydı. Denizde dağınıklık, düzensizlik, şaşkınlık kurbanın dizginleri elinden kaçırdığını ve saldırıya açık olduğunu gösterir. Onun için aynı ritmi korumak gerekir. Çırpınan bir balık herkesin avıdır. Bond, kendinden emin olduğunu gösteren düzenli hareketlerle yüzmeye devam ediyordu.

İleride yumuşacık deniz çimenleriyle kaplı bir çayır göründü. Akıntılar gür bir kürkün tüylerini andıran çimenleri tembel tembel dalgalandırıyordu. Bond'un

safrası kabarır gibi oldu. Yer yer dev futbol toplarını andıran siyah ölü süngerler görülüyordu. Bond'un siyah gölgesi çimenliğin üzerinden hantal bir yarasa gibi geçti. Onunkinin sağında da barrakudanın ince siyah mızrağı andıran gölgesi ilerliyordu.

Önlerinde yoğun bir balık sürüsü belirdi. Sürü keskin dönüşle ikiye ayrılıp iki düşmana geniş bir yol açtı. Bond balıkların arasından geçerken barrakudaya baktı. Canavar balıkların içinden, tavuk kümesine girerken bitişikteki tavşanlara bakmayan tilki gibi azimle ilerliyordu. Bond ise düzenli hareketleriyle balığa, kendisinin daha büyük, daha tehlikeli bir balık olduğunu, etinin beyazlığına bakıp da başına iş açmamasını ihtar ediyordu.

Disco'nun demiri dalgalanan çimenlerin üstünde bir başka düşman gibiydi. Bond onu izleyerek yükseldi, hedefe varmanın heyecanıyla barrakudayı unutmuştu.

Şimdi ayın su yüzündeki ışığını izleyerek yüzüyordu. Başını eğerek aşağıya baktı. Barrakudadan eser yoktu. Belki de çapayla zincir onu ürkütmüştü. Geminin uzun omurgası sis tabakaları ardında göründü, büyük bir Zeplin'i andırıyordu. Bond bir an bulunduğu yeri saptamak için sancak tarafındaki kızağına tutundu. Çevresine bakmayarak omurga boyunca ağır ağır uskurlara doğru yüzdü. Birden heyecanla soluğunu tuttu. İşte oradaydı! Kocaman bir kaportanın kenarı görünmüştü. Bond kapağın enini boyunu ölçtü. Çift kanatlı üç metrekare genişliğinde bir kaportaydı. Geiger aracının düğmesine bastı. Makineyi çelik kapılara yaklaştırdı. Kadranın ibresine baktı. Hafifçe titriyordu, ama Leiter bu kadarının her eşyada olduğunu söylemişti. Bond sayacı kapattı. Bu iş şimdilik burada biterdi. Geri dönme zamanı gelmişti.

Birden sol omuzuna sert bir şey çarptı ve madeni bir ses duydu. Bond kendini geriye itti, hemen altında bir su

tüfeğinin zıpkını parladı. Fırıldak gibi döndü Bond. Siyah balık elbiseli adam CO2 tüfeğinin namlusuna yeni bir zıpkın yerleştirmeye çalışıyordu. Bond hızla adama doğru yüzmeye başladı. Adam silahı ona doğrulttu. Bond yetişemeyeceğini anlamıştı. Aralarında altı kulaç vardı. Birden durdu, başını öne eğip bir cak-nayf dalışı yaptı. Sessiz gaz patlamasının sarsıntısını hissetti. Şimdi! Alttan adama doğru jet gibi yükselip elindeki bıçağı savurdu. Bıçak hedefine gömüldü. Sonra su tüfeğinin kabzası ensesine indi. Beyaz bir el hava borusuna uzandı. Bond elindeki bıçağı delice sağa sola savuruyordu. El, maskesini bıraktı. Ama şimdi de Bond hiçbir şey göremiyordu. Silahın kabzası tekrar başına indi. Çevresi simsiyah bir dumanla dolmuştu. Maskenin camına yapışan yoğun dumanı silmek için acıyla geri çekildi. Siyah duman adamdan, adamın karnından çıkıyordu. Ama silahın namlusu yine de ağır ağır kalkıyordu. Adamın kaz ayakları artık kımıldamaz olmuştu. Fakat ağır ağır batarak Bond'un yanına iniyordu. Bond'un ayakları kurşun gibi ağırlaşmıştı. Daha net düşünebilmek için başını salladı... Ama yarı şuursuz hareket ediyordu Birden silahın namlusunun önce başına, sonra gırtlağına, daha sonra da kalbine çevrildiğini farketti. Kendini korumak istermiş gibi elini göğsünün üstüne kapattı.

Sonra aniden adam arkadan şiddetli bir tekme yemiş gibi Bond'un üstüne fırladı. Kolları garip bir hareketle açıldı, silahı elinden fırladı ve ayaklarının altında gözden kayboldu. Adamın sırtından denizin içine yine simsiyah bir kan bulutu dağıldı. Bunu kendisine kimin yaptığını anlamak için başı yavaşça arkaya dönerken, elleri belirsiz bir şekilde teslim olur gibi havaya kalktı.

Bond şimdi adamın arkasında, birkaç metre geride, çenesinden siyah lastik parçaları sarkan barrakudayı gördü. İki, iki buçuk metre uzunluğunda gümüşi bir

torpil gibiydi, çenelerinin arasında ince bir kan sisi vardı.

Bu kez canavarın gözleri buz gibi bakışlarla Bond'a çevrildi, sonra ağır ağır batmakta olan adama doğru aşağıya indi. Dişlerinin arasındaki lastik parçalarından kurtulmak için korkunç bir şekilde ağzını açtı ve yutkundu. Tembel tembel bir tur attı, bütün bedeni hazla ürperdi, sonra bembeyaz bir şimşek ışığı gibi adama doğru ilerledi. Çenesi sonuna kadar açık bir şekilde adamın sağ omuzuna vurdu, fare yakalamış bir köpek gibi onu bir kere delice sarstı ve geri çekildi. Bond'un bu görünüşü karşısında midesi ağzına geldi. Yutkundu, sonra bir düşteymiş gibi yavaş yavaş yüzerek o manzaradan uzaklaşmaya başladı.

On, on beş metre açılmıştı ki, aniden sol açığında su yüzüne gümüş rengi, yumurtaya benzer bir şey düştü. Bond'a hiçbir şey ifade etmiyordu bu cisim, ama iki kulaç sonra midesine yediği şiddetli bir darbeyle su içinde iki kez döndü. Bu patlama aynı zamanda onun bilincini yerine getirmişti. Bir taraftan hızla yüzerken bir taraftan da dibe doğru yanlamasına inmeye başladı. Birbiri ardına birkaç darbe daha yedi. Ama el bombaları geminin yakınındaki kan birikintisinin içine atılıyor ve oradan uzaklaştıkça şok dalgalarının etkisi azalıyordu.

Sonunda denizin dibi göründü. O dostça dalgalanan çayır, siyah mantarları andıran ölü süngerler ve patlamalardan kaçan küçük balık sürüleri. Bond var gücüyle yüzüyordu şimdi. Tekneden hemen bir sandal indirecekler ve bir dalgıç daha suya dalacaktı. Şansı yardım ederse Bond'un gemiyi ziyarete geldiğine dair hiçbir iz bulamayacaklar, su altı nöbetçisinin bir köpekbalığı ya da barrakuda tarafından öldürülmüş olduğunu zannedeceklerdi.

Bond ağır akıntılarla sağa sola yatan deniz

çimenlerinin üstünden yüzmeye başlamıştı şimdi. Başı çok kötü ağrıyordu. Şansı yaver gitmişti de su, tüfeğin bütün gücüyle ensesine inmesine engel olmuştu, böylece bayılmaktan da kurtulmuştu. Nihayet deniz çayırının sonuna geldi. Kumlu, ay yüzeyine benzer alana vardığında nöbet geçirir gibi oldu. Biraz ilerideki vahşi bir hareket onu adeta büyülemişti. Dev bir barrakuda yanıbaşından geçiyordu. Delirmiş gibiydi. Dipten gidiyor, iki de bir dönüp korkunç dişleriyle kendi kuyruğuna saldırıyor, sonra cak-nayf duruşuyla bükülüyor, ağzını ardına kadar açıp kapıyordu. Bond balığın sarsak hareketlerle sisin içinde kayboluşunu izledi. Denizin bu eşsiz kralını, ne yaptığını bilmez hareketlerle görmek onu biraz üzmüştü. Patlamalardan biri sinir sistemini tahrip etmişti anlaşılan. Çok fazla yaşamazdı artık.

Şimdi çöplerin, eski tenekelerin, boş şişelerin bulunduğu yere gelmişti. Sonra da iskelenin demir ayaklarına... Bond basamak basamak kıyıya çıkan kumlara bastı. Sığlık sularda dizleri üstüne düştü. Sırtındaki su ciğerini sahile taşıyacak gücü bile kalmamıştı. Oraya yıkılıp kalmaya hazır bitkin bir hayvandan farkı yoktu.

XVII. BÖLÜM
KIRMIZI GÖZLÜ MEZARLIK

Bond elbiselerini giyerken devriye Santos'un sorularına yanıt vermedi. Santos geminin çevresinde patlamalar gördüğünü anlattı. Güverteye birçok adam fırlamış ve epey kargaşalık olmuştu teknede. Bond o olaylarla ilgili hiçbir şey bilmediğini söyledi. Yalnızca başını geminin yanına çarpmıştı. Çok aptalcaydı tabii. Görmek istediğini gördükten sonra yüzerek geri dönmüştü. Seferi başarılıydı. Yarın ilk işi polis müdürünü görmek olacaktı.

Oteline geldiğinde Leiter'ı aradı, sonra birlikte Ford'a binerek Polis Müdürlüğü'ne geldiler. Bond olan biteni anlattı. Artık Gizli Servis'e bir rapor yollaması gerekiyordu. Şimdi Londra'da sabahın sekiziydi ve kendisine verilmiş zamanın sona ermesine kırk saat kadar kalmıştı.

Leiter da kararını vermişti.

— Hemen yaz bildir bunu, dedi. Ben de raporun bir kopyasını CIA'ya yollayıp seninle aynı fikirde olduğumu belirteceğim. Dahası var, Manta'ya bir mesaj yollayıp Bahama sularına gelmesini bildireceğim.

Ondaki bu değişiklik Bond'u bayağı şaşırtmıştı.

— Dinle bak, sen gittikten sonra Gazino'ya girdim. Adamları incelemeye başladım. Hepsi de çok eğleniyormuş gibiydiler. Ama rol yaptıkları hemen belli oluyordu. Bütün yük Largo'nun sırtındaydı, şen şakrak gülüyor, çocukluklar yapıyordu. Hayatımda böyle bir çete görmedim, James. Hepsi de smokinler giymiş,

purolarını tellendirmiş, şampanyalar içiyorlardı. Ama adamların profesyonel gangsterlerde olan dikkatli ve bambaşka şeyler düşünen bakışları vardı. Yine de bu yüzler bir şey hatırlatmıyordu. Alnı çizgili, dazlak kafalı, ufak tefek adamı görünce işler değişti. Adam kazara oraya gelmiş gibiydi, kalın boğa çerçeveli gözlüklerinin ardından çevreye sinirli sinirli bakıyordu. Yüzü hiç de yabancı gelmemişti. Onu daha önce bir yerde mutlaka görmüştüm. Resepsiyona gittim. Güler yüzle, memurlardan birine eski bir sınıf arkadaşımı gördüğümü ama adını hatırlayamadığımı, bu yüzden yanına gidemediğimi söyledim. Acaba bana yardım edebilirler miydi? Bunun üzerine görevli benimle salona geldi, ona gizlice adamı gösterdim. Üye fişlerine bakarak adını buldu: Emil Traut. İsviçre pasaportu taşıyordu. Largo'nun yatında kalan hissedarlardan biri. (Leiter bir an durakladı.) Neyse, sanırım düğümü çözen İsviçre pasaportu oldu. Kotze'yi hatırlıyor musun? Doğu Alman bir fizikçiydi. Hani beş sene önce Batı'ya geçmiş, bütün bildiklerini de sayıp dökmüş ve kendisine verilen dolgun ödülü alıp ortadan kaybolmuştu. Bir süre sonra da İsviçre'de ortaya çıkmıştı. İşte, bu aynı adam. Birden her şeyi hatırladım. Dosyası elimden geçmişti. Bir tek fotoğrafı vardı orada. Peki Kotze gibi birinci sınıf bir fizikçinin ne işi vardı Disco Volante'de? Bu da kuşkularımızı güçlendiriyor, değil mi?

Polis Müdürlüğü'ne gelmişlerdi. Bond nöbetçi çavuşu bulup telsiz odalarına geçene dek Leiter'a yanıt vermedi. Odanın ortasında durup ona baktı.

— Olay aydınlanıyor Felix, dedi. Şimdi ne yapmalıyız?

— Bu gece topladığın delillerle hepsini tutuklatırdım. Hem de hiç duraksamadan.

— Hangi delillerle? Largo hemen avukatına başvurur ve beş dakika içinde hepsini salıvermek

zorunda kalırdık. ‘‘Traut mu? diyecekti Largo, biz define arıyoruz ve bir maden uzmanı olarak da onu getirdik yanımızda. Ruslar peşinde olduğu için takma isim kullanmış. Başka sorunuz? Evet, Disco’nun bir sualtı dalış bölmesi var. Buradan define aramak için yararlanıyoruz. Denizaltındaki nöbetçimiz mi? Tabii ki, gerekli. Altı aydır herkes ne bulduğumuzu merak ediyor. Biz bu işin profesyoneliyiz, baylar. Sırlarımızı korumamız gerek. Hem sonra Nassau’da mülk arayan şu zengin Bay Bond’un gece yarısı teknenin altında ne işi vardı acaba? Petacchi mi? Bu ismi hiç duymadım. Bayan Vitali’nin soyadıysa bu ne? Ben onu Vitali olarak tanıyordum.’’ diyecek.

Bond eliyle bir işaret yaptı.

— Şimdi anlıyor musun ne demek istediğimi?

Leiter’ın sabrı tükenmişti.

— Peki ne yapacağız öyleyse? Mayınla batıracak mıyız tekneyi?

— Hayır, yalnızca pusuya yatıp bekleyeceğiz. Manta’yı isteyeceğiz. Bu süre içinde gizlenip yatı göz hapsinde tutacağız. Largo planının kusursuz işlediğine inanıyor. Şimdi bombaları yükleyip otuz saat içinde 1 numaralı hedefe doğru harekete geçmesi yeterli. Bombalardan birini veya ikisini tekneye yüklemedikçe ya da sakladığı yere baskın yapmadıkça elimizden hiçbir şey gelmez. Yarın bize ayrılan keşif uçağıyla adanın etrafını ve denizi tarayacağız. Vindicator’u bu çevrede bir yerlerde ustalıkla batırıp gizlemişlerdir. Haydi, gel şimdi raporlarımızı yazıp üstüne de bir güzel uyku çekelim.

*

**

Altı saat sonra, sabahın en erken saatinde Vindsor Havaalanı’ndaydılar. İkisi de uçağa bindi, Leiter motorları çalıştırdı. Kuzey yönüne doğru havalanırlar-

ken Bond haritasını önüne açmıştı. Önce Büyük Bahama Adaları'nı aramaya karar vermişlerdi. Bin metreden uçuyorlardı.

— Buradan on beş metreye dek suyun içinde ne varsa görülüyor, dedi Bond. Herhalde başka uçakların pilotları görmesin diye Vindicator'u hava trafiğinin en az olduğu yerde batırdılar. Disco 3 Haziran gecesi limandan güneydoğu yönünde uzaklaştığına göre ters yön göstermek istediklerini düşünerek kuzey ve batı bölgelerini araştırmak en akıllıca iş olacak.

— Polis müdürüyle görüştün mü?

— Evet, işini bilen iki adamını birer gece dürbünüyle sürekli Disco'yu gözetlemekle görevlendirecek. Manta ne zaman burada olabilir dersin?

— Gece bastırınca sanırım.

Leiter'ın sesi huzursuzdu.

— Dün gece o denizaltıyı çağırdığımda mutlaka sarhoştum. Çok büyük patırtı koparıyoruz, James. Aman ne olacaksa olsun? İşte tam karşımızda Büyük Bahama gözüktü. Şu roket üssüne bir pike yapayım mı? Buradan uçuş yasaktır. Son andan sonra telsizden gelecek gürültüyü gör. Ne kıyamet kopacak.

Uzanıp telsizin düğmesini açtı. Çıtırtılar yükseldi. Sonra madeni bir ses duyuldu.

— N AKOİ, N AKOİ. Yasak bölgedesiniz. Bizi duyuyor musunuz? Derhal güneye rota değiştirin. Burası Büyük Bahama Roket Üssü. Açılın. Açılın.

— Kes be! dedi Leiter. Neyse fazla uzatmanın anlamı yok. (Birden uçağı yan yatırdı.) Ama ne demek istediğimi anlıyor musun? Şu aşağıda gördüğün hırdavat bir çeyrek milyar dolar etmezse, ben de adam değilim. Disco için ideal bir hedef. Nassau'ya topu topu yüz mil uzaklıkta. Şimdi gözlerini dört aç. Bimini Takımadaları'na gidiyoruz. O şamandıraları atlarsak kendimizi Miami'nin sahilinde buluveririz.

Bir çeyrek sonra kolyeye benzeyen küçücük takımadalar gözüktü. Kayalar belli belirsiz su yüzüne çıkmıştı. Burası uçağın deniz altına saklanması için ideal bir yer gibiydi. Deniz öyle berraktı ki, Bond parlak kumların üstündeki koyu renkli mercan kayalıklarını ve iri balıkları bile görebiliyordu. Uçak Kuzey Bimini'ye doğru yol aldı. Bu adada birkaç ev ve otel vardı. Güneyde Biminiler'den ayrılan Kedi Takımadaları'na doğru uçtular.

Leiter homurdandı:

— Boşuna zaman kaybediyoruz. Uçağı buralarda gizlemiş olsaydılar bu balıkçılar çoktan onu bulurdu.

Bond Leiter'a güney rotasından ayrılmamasını söyledi. Haritada otuz mil güneyde küçük adacıkları gösteren benekler vardı. Çok geçmeden koyu mavi sular yeşil sığlıklara dönüştü. Bir yerde turlar atan üç köpekbalığının üstünden geçtiler. Sonra hiçbir şey görünmez oldu. Altlarında cam gibi denizin altında pırıl pırıl parlayan kumlardan başka bir şey görünmüyordu.

Suların yine maviye döndüğü yere kadar her yeri dikkatle tarayarak uçtular.

Leiter canı sıkkın bir halde:

— Eh, bu iş buraya kadar, dedi. Elli mil ilerde Andros var. Çok kalabalıktır. Uçağın oraya inmesine imkân yok. (Saatine baktı.) 11.30. Şimdi ne olacak başımın belası? İki saatlik yakıtım kaldı.

Bond'un zihnini bir şey kurcalayıp duruyordu. Ufacık bir şey, küçücük bir soru işareti uyandırmıştı. Neydi acaba? Tabii, o köpekbalıkları su yüzünde neden tur atıp duruyorlardı acaba? Üç taneydiler. Mutlaka bir şey vardı onları kumluğa çeken. Bir leş falan.

Bond telaşla:

— Bir kez daha geri dönelim Leiter Şu kumlukta bir şey vardı...

Küçük uçak keskin bir dönüş yaptı. Felix uçağın hızını kesti, suyun on beş metre yukarısından uçmaya başladı. Bond kapıyı açıp başını uzattı, dürbününü ayarladı. Evet, işte köpekbalıkları oradaydı. İkisi yukarıda, biri de en dipte dolaşıyordu. Dipteki burnuyla bir şeyi dürtüyordu. Dişlerine geçirdiği şeyi çekiştirip duruyordu. En dipte ince dümdüz bir çizgi vardı.

— Çabuk bir kere daha dön! diye bağırdı Bond.

İkinci bir düz çizgi daha görmüştü. Heyecandan bitkin bir durumda kendini koltuğa bıraktı. Kapıyı kapattı.

— Şu köpekbalıklarının üstüne indir uçağı Felix. Sanırım uçağı bulduk, dedi.

Leiter Bond'a bakarak:

— Vay canına, dedi.

Kolu çekti, geriye döndü, uçağın burnunu denize doğru dikti. Uçak hafifçe sarsıldı ve kızakları üstüne denize indi. Leiter motorları durdurdu. Köpekbalıkları on metre ilerdeydi. Onlara hiç aldırmadılar. Evet! Dipte kayaları andıran lekeler boyaydı. Bir brandanın üstüne boyayla kocaman lekeler yapılmıştı. Şimdi Bond bu dev bezin kenarlarını çok net bir biçimde görebiliyordu.

Bond arkasına yaslandı. Leiter'a döndü. Başını salladı.

— Tamam, aradığımızı bulduk. Saklamak için üzerine büyük bir branda çekmişler. Baksana.

Leiter aşağıya bakarken Bond'un zihninden binbir düşünce geçiyordu. Polis müdürünü hemen telsizle bulup ona durumu bildirmeli miydi? Yoksa Londra'ya sinyal mi vermeliydi? Hayır, Disco'nun telsizcisi polis frekansını sürekli dinliyor olmalıydı. Onun için deniz dibine inip uçağı bir kez yakından görmeliydi. Bombalar orada mıydı? Sonra uçaktan bulduklarına ait bir delil alması gerekirdi. Peki, ya köpekbalıkları ne olacaktı? Birini öldürürse ona saldırmazlar mıydı?

Leiter koltuğuna kuruldu. Yüzü heyecandan parlıyordu.

— Vay canına, şu işe bak! (Bond'un sırtına bir şaplak attı.) Bulduk onu! Lanet olası uçağı bulduk! Ne dersin bu işe! Vay canına bulduk!

Bond Walther PPK tabancasını çıkarmıştı. İki köpekbalığının yanlarına tekrar yaklaşmasını bekledi. Balıklardan ilki daha kocamandı. Üç metre boyunda bir çekiçbalığı. Bond canavarın sırt yüzgecinin dibine nişan aldı. Dimdikti bu yüzgeç. Hemen altında belkemiği vardı. Nikel zırhlı mermiden başka hiçbir kurşun etkilemezdi bu hayvanı. Tetiği çekti. Kurşun sulara gömülürken bir ses çıkardı. Köpekbalığı oralı bile olmadı. Bond yine ateş etti. Balık birden suların üstüne fırladı, daldı. Kurşun mutlaka belkemiğine isabet etmişti. Korkunç ağız bir an sulardan çıktı. Orak biçiminde açıldı. Balık bir an sırtüstü döndü, midesi bembeyazdı. Sonra yine doğruldu. Ölmüştü ya da ölmek üzereydi.

Peşinden gelen köpekbalığı onun bütün hareketlerini gözlemişti. Temkinle yanaştı, çevresinde bir tur attı. Sonra açıldı. Kendini güvenlikte hissederek hızla ölmekte olan balığa doğru hamle yaptı, çekiçbalığının sağrısına bir tırpan attı. Dişlerini derisine geçerdi, ama çok sert olmalıydı çekiçbalığının derisi. Köpekbalığı kocaman başını bir köpek gibi silkeledi, bir ağız dolusu et kopardı, sonra kopardığını yutarak uzaklaştı. Denizin üzerine bir kan bulutu yayıldı. Diğer köpekbalığı da dipten yükselmişti. İki canavar delirmişcesine ölmüş çekiçbalığına saldırdı. Her seferinde ondan kocaman parçalar koparıyorlar, yuttuktan sonra da bir tur atıyorlardı.

Akıntıyla o korkunç ziyafet sofrası uçaktan uzaklaştı. Bond silahı Leiter'a geçirdi.

— Ben aşağı iniyorum. Belki işim uzun sürer.

Canavarlar dönecek olursa birini öldür.

Bond oturduğu yerde elbiselerini sıyırdı. Sonra su ciğerini taktı. Daracık yerde zor bir işti bu. Leiter öfkeyle:

— Seninle birlikte dalabilmek isterdim.

— Uçakta kalıp beklemelisin, dedi Bond. Şimdiden akıntıyla yüz metre uzaklaştık. Haydi, kardeşim sür onu eski yerine. Enkazda başka kimleri bulacağımı bilmiyorum. Çünkü beş gündür burada su altında yatıyor. Benden önce başka konuklar da gelmiş olabilir.

— Vindicator'un iç yapısını bilir misin? Bombaların nerede durduğunu, fünyelerin nerede saklandığını?

— Evet. Londra'dan ayrılmadan önce bir brifingde bilgi vermişlerdi. Neyse hoşça kal. Dönmezsem anneme savaşarak öldüğümü söyle.

Bond pilot yerinden çıkıp denize atladı. Şimdi uçağın çevresinde küçük balıkların kaynaştığını görebiliyordu. Bond dibe vardı ve köpekbalığının brandayı söktüğü köşeye gitti. Fenerini yaktı, eli bıçağında brandanın altına kaydı.

Bond böyle bir şey bekliyordu, ama suyun pis kokusuyla yine de geğirdi. Brandayla uçağın kanadı arasında deniz hayvanları bir cesedin üstüne üşüşmüş onu kemirmekle uğraşıyorlardı. Bond diz çöktü. Kendisini görünce dağılan pavuryalarla istakozların altından çıkan cesedin kemirilmiş bileklerinin birinden altın künye plakasını, ötekinden de altın kol saatini çıkardı. Bu arada cesedin çenesinin altındaki korkunç yara da gözünden kaçmadı. Bunu deniz hayvanları yapmış olamazdı. Fenerini altın künyenin üstüne çevirdi. Plakada "Giuseppe Petacchi. Künye No. 15932" yazılıydı. Bond bu iki kanıtı bileğine bağladı. Sonra tehlike kapısından uçağa girdi.

Cep fenerini nereye çevirse kırmızı gözler ve kaçışmalarla karşılaştı. Her taraf ahtapot doluydu.

Ufaktılar, ama belki yüz kadar vardılar. Uçağın içini tüyler ürperten korkunç bir görünüşe bürünmüşlerdi. Bond feneri tavana tuttuğunda daha da feci bir manzarayla karşılaştı. Uçak mürettebatından birinin cesedi hafif bir akıntıyla ikide bir tavana vuruyordu. Yarasalar gibi ona yapışmış ahtapotlar ise sular fışkırtarak uçağın içinde oraya buraya kaçışmaya başladılar.

Bond o korkunç karabasanı düşünmemeye çalıştı, araştırmasını sürdürdü.

Üzeri kırmızı çizgili siyanür tüpünü buldu. Cesetleri saydı, bomba yuvasının açılmış kaportasını gördü, bombaların uçaktan çıkarılıp alınmış olduklarını saptadı. Boş fünye yuvasına baktı. Belki başka bir yerdedir diye aramasını sürdürürken çıplak ayaklarına dolanan ahtapot kollarını on beş kez bıçağıyla kesmek zorunda kaldı. Artık sinirlerinin bu manzaraya dayanacak gücü kalmamıştı. Alması gereken çok şey vardı, ama almayacaktı. Uçağın içinde kaynaşan vıcık vıcık kırmızı gözlü mezarlığa bir saniye daha tahammül edemeyeceğini anlamıştı. Telaşla kapıya yüzdü. Tam çıkarken hava tüplerinden biri brandaya takıldı, kendini kurtarmak için tekrar brandanın altına çekilmesi gerekti. Sonra birdenbire o çok güzel duru suların içine çıktı, roket gibi suyun yüzüne yükseldi. Yedi metrede kulaklarındaki sancıyı duyarak durdu. Beklemesi gerektiğini anımsadı. Bir süre sonra su yüzüne fırlayıp uçağın kızaklarından birine tutundu. Sırtındaki araçlardan ve acılara bulaşmış radyasyon ve tehlikeli mikroplardan kurtulmak için takımlarının hepsini suya bıraktı.

Araç ağır ağır dönerek dibe doğru giderken Leiter'ın kendisine uzattığı ele doğru yüzdü.

XVIII. BÖLÜM
BİR KIZ NASIL YENİR?

Dönüşte, Bond Leiter'a Palmyra açıklarındaki Disco'ya bakmasını söyledi: Disco yerinde duruyordu. Bir tek farkı boş demirini atmış olmasıydı, bu da önemli değildi. Güvertede hiçbir hareket yoktu. Bond tekneyi hayranlıkla izlerken Leiter heyecanla:

— Hey, şu kumsala bak James, dedi. Suyun içinden çıkıp kumlukta kayıkhaneye doğru ilerlemiş bir araca ait izler görüyor musun? Ne olabilir bunlar?

Bond dürbününü ayarladı. Kumsaldaki palet izleri birbirine paraleldi. Kayıkhaneye denizden ağır, ama çok ağır bir şeyler taşınmıştı. Olamazdı bu! Dünyada olamazdı! Sinirli sinirli:

— Çabuk buradan gidelim Felix, dedi.

— O izlerin düşündüğümüz şeye ait olması imkânsız, dedi Bond. İzleri çarçabuk silerlerdi.

— İnsanoğlu yanlış yapar. O kayıkhaneye bir bakalım.

Windsor Havaalanı'na döndüklerinde saat bir olmuştu. Genel valinin yaveri onları bekliyordu. Bond'a kalın bir zarf verdi.

Gelen habere göre, yeni bilgi isteniyor ve ilişkiyi kesmemeleri emrediliyordu. Genel valinin lüks arabasına kurulmuş rüzgâr gibi giderlerken Leiter:

— Merak etmesinler, dedi. Şimdi öğrenecekler.

Manta ile ilişkiye o akşam saat beşte geçeceklerdi. Giuseppe Petacchi ve Largo hakkında bilgi veriliyor, Disco'nun satın alındığında bedelin İsviçre Frangı olarak

ödendiği belirtiliyordu. Tekneyi inşa eden firma sualtı bölmesini sonradan istek üzerine yaptıklarını doğrulamışlardı. Öteki "ortaklar" hakkında henüz hiçbir şey öğrenilememişti. Gerçekten SPECTRE diye bir örgüt varsa buna hep birlikte üye oldukları sanılıyordu. Kotze dört hafta önce bilinmeyen bir yere doğru İsviçre'den ayrılmıştı. Kendisinin en son fotoğrafları öğlene gelecek "Pan Amerikan" uçağındaydı. İngiliz Askeri Ataşesi Tuğgeneral Fairchild ile Amerika Genelkurmay Başkanları Komitesi Genel Sekreteri Amiral Carlson özel uçakla saat 19.00'da Nassau'ya geliyorlardı. Harekâtın bundan sonraki yönetimini ele alacaklardı. Bond'un ve Leiter'ın onlarla tam bir işbirliği yapmaları ve geliş saatine dek her saat başı Londra ile Washington'a telsiz bağlantısı kurup rapor vermeleri isteniyordu.

Leiter ile Bond sessizce birbirlerine baktılar. Sonunda Leiter:

— James, dedi. Bana sorarsan bu talimatin son bölümünü kulak arkası edip yalnızca baş kısmını kabul edelim. Zaten dört saattir hiçbir telsiz bağlantısı kurmadık. Günün geri kalan kısmını da telsiz odasında terleyerek geçirmeyi düşünmüyorum. Ne yapalım biliyor musun? Onlara son gelişmeleri haber vermemek sorumluluğunu ben üstüme alayım, yeni acil gelişmeler nedeniyle telsiz bağlantısına son vermek zorunda kaldığımızı bildireyim. Ondan sonra gidip satın almak bahanesiyle Palmyra'yı bir gözden geçirelim. Tamam mı? Saat beşte Manta ile buluşuruz. Hareket etmeye kalkışırsa Disco'nun önünü keseriz. Özel uçakla gelen omuzu kalabalıklar da yarın sabaha dek gidip valilik konağında bekleyiversinler. Asıl iş göreceğimiz gece bu gece. Tamam mı?

Bond düşündü. Hayatında verilen pek çok emiri dinlememiş, bildiğini yapmıştı, fakat bu kez İngiltere

Başbakanı ve Amerika Cumhurbaşkanı'nın emirlerine uymamış olacaktı. Ama kendisine bu görevi M. vermişti. Onu ne olursa olsun savunurdu.

— Okey Felix, dedi Bond. Manta'nın da yardımıyla bu işi kendimiz çözeriz. En önemlisi bombaların Disco'ya yükleneceği zamanı öğrenmektir. Bu iş için o masum Domino'nun başına dert açacağım, ama ne yapalım. Sen beni otele bırak. Dört buçuk sularında yine burada buluşuruz. Petacchi'nin künyesi şimdilik sende kalsın. Sonra görüşürüz.

Bond otelin girişini koşar adımlarla geçti. Resepsiyondan kendisine telefonla bırakılan bir mesajı verdiler. Asansörle yukarı çıkarken çabucak okudu. "Lütfen çabuk telefon edin, Domino."

Bond odasına çıkar çıkmaz önce kendisine sandviç ve burbon ısmarladı. Sonra polis müdürüne telefon etti. Disco ortalık ağarır ağarmaz yakıt rıhtımına yanaşmış ve depolarını doldurmuştu. Sonra tekrar yerine demirlemişti. Yarım saat önce tam bir buçukta deniz uçağı yattan denize indirilmiş, Largo ile bir kişi uçakla doğuya doğru havalanmışlardı. Polis müdürü derhal havaalanının kontrol kulesini arayıp uçağın radarla izlenmesini emretmişti. Fakat uçak çok alçaktan, denizden 100 metre yukardan uçtuğu için izini kaybetmişlerdi. Başka bir olay yoktu. Bond'da ne haberler vardı?

Bond henüz bir şey elde edemediğini söyledi. Gözcüler uçağın Disco'ya döndüğünü görünce kendisine haber verebilirler miydi? Çok önemliydi bu. Polis müdürü bu haberi telsiz odasında bulunan Leiter'a da iletebilir miydi? Ayrıca kendisine bir araba verebilirler miydi? Evet, bir Land Rover çok işine yarardı.

Sonra Bond Palmyra'dan Domino'yu aradı. Genç kız onun sesini duyunca heyecanlanmıştı.

— Öğleye kadar nerelerdeydin, James? (Bond'a ilk

kez ismiyle hitap ediyordu.) Öğleden sonra yüzmek için buluşalım. Bütün eşyalarımı toplayıp gece Disco'ya gitmem bildirildi. Emilio bu gece defineyi çıkarmak üzere hareket edecekmiş. Beni de birlikte götürmesi ne nezaket, değil mi? Ama bunu çok gizli tutuyorlar. Kimseye söyleme olur mu? Ne zaman döneceğimizi sorduğumda kesin bir yanıt vermedi. Miami'ye falan gideceğimizi söyledi. O zaman... (Durakladı.) Döndüğümüzde sen çoktan New York'da olacaksın. Seni o kadar az görebildim ki. Dün gece birden ayrıldın Gazino'dan. Neden?

— Birdenbire bir ağrı girdi başıma. Herhalde güneş çarpmış olmalı. Çok da yorgundum. Ama bugün yüzmek çok iyi gelecek. Nerede buluşacağız?

Genç kız buluşacakları yeri tarif etti. Palmyra'nın bir mil ötesinde bir plajdı burası. Hasır damlı bir kulübe vardı. Oralarda su ciğeriyle dalmak çok hoştu. Ne zaman gelebilirdi? Yarım saatte mi? Çok iyiydi. Mercan kayalıklarında iyi vakit geçireceklerdi.

Bond'un içkisiyle sandviçi geldi. Bir yandan sandviçini yiyor bir yandan da genç kızla buluşmasını düşünüyordu. Ama onun yaşamını nasıl altüst edeceği de bir türlü aklından çıkmıyordu. Gerçekten kötü olacaktı bu iş. Hem de onunla çok daha güzel saatler geçirmesi mümkünken...

Bond şortunu ve havlusunu aldı. Omuzuna da Geiger sayacını geçirdi. Sonra aynada kendine baktı. Herhangi bir turistten farksızdı. Cebindeki Petacchi'nin künyesini kontrol edip odadan çıktı, asansörle aşağı indi.

Land Rover ile öğle sıcağında plaja vardığında bir an önce denize girmekten başka bir şey düşünmüyordu. Plaj kulübesinin iki soyunma odası vardı. "Bayanlar" yazılı olanın içinde bir sürü kadın elbisesi ve beyaz geyik derisi bir çift sandalet vardı. Bond soyunup şortunu giydi. Pırıl pırıl parlayan kumluğa çıktığında görünür-

lerde kızdan eser yoktu. Sığlık sularda biraz yürüdü, sonra denizin üst kısmındaki kan gibi sıcak tabakadan serin derinliklere daldı. Soluğu kesilene dek kaldı. Tekrar su yüzüne çıktı. Hâlâ kızdan bir ses seda yoktu. On dakika sonra kıyıya döndü. Kumlara uzandı.

Birkaç dakika sonra bir sesle gözlerini açtı. Körfezin tam ortasından ince bir çizgi kıyıya yaklaşıyordu. Bond kızın sırtındaki su ciğerinin sarı hava tüpünü seçebildi. Kız sığlıklardan sahile dek sualtında yüzdü. Sonra birden ortaya çıktı. Dirseğine dayandı. Maskesini alnına itti. Sert bir sesle:

— Orada uykulu uykulu yatıp durma öyle, dedi. Gel de kurtar beni.

Bond ayağa kalktı, yanına gitti.

— Su ciğeriyle tek başına dalmamalısın. Ne oldu? Köpekbalıklarından biri seni öğle yemeği yapmaya mı kalkıştı?

— Aptal aptal şakalar yapma. Ayağıma deniz yumurtası dikenleri battı. Ne yap yap, çıkar çabuk. Önce şu su ciğerini al sırtımdan. Çok canım yanıyor.

Bond kendisine söyleneni yaptı. Sonra su ciğerini ağaç gölgeliklerinin altına götürdü. Şimdi kız sığ sularda oturmuş sağ ayağının topuğuna bakıyordu.

— Yalnız iki tanecik var, ama onları çıkarmak kolay olmayacak.

Bond gidip yanına diz çöktü. İki siyah nokta orta parmağının altındaydı. Kalkıp genç kıza elini uzattı.

— Gel, gölgeye gidelim. Bu dikenlerin çıkarılması epey sürer. Ayağını yere basma, ben seni taşırım.

Kız ona güldü.

— Benim kahramanım ha! Pekâlâ? Fakat, sakın düşüreyim deme beni.

Ona her iki kolunu da uzattı. Bond eğildi. Kucaklayıp kaldırdı kızı. Kızın kolları boynuna dolandı. Bir an suların içinde durup genç kızın yüzüne baktı. Işıl

ışıl gözleri evet der gibiydi. Bond başını eğip onun yarı aralık bekleyen dudaklarından hırsla öptü.

Yumuşacık dudaklar yavaş yavaş çekildi. Domino soluğu kesilmiş bir şekilde:

— İnsan ödülünden avans almaz, dedi.

— Avans almadım, ödünç aldım.

Kumsalı geçerek Domino'yu yumuşacık kumların üstüne bıraktı. Kız saçlarına kum bulaşmasın diye ellerini ensesinde kavuşturup bekledi.

Bikininin üst kısmındaki iki yumuşak çıkıntı Bond'a bakıyordu sanki. Bond kendini tutamayacağını hissetti.

— Yüzükoyun dön, dedi kabaca.

Genç kız döndü. Bond diz çöktü, onun sağ ayağını aldı. Kum topaklarını sildi. Parmaklarını geriye doğru kanırtarak dudaklarını dikenlerin kırık uçlarının göründüğü yere koydu. Ağzına gelen bir kertiği tükürdü.

— Canını biraz acıtmama razı olmazsan bu iş bütün gün sürer. Hazır mısın?

Genç kızın sırt adalelerinin acıya dayanmak için gerildiğini gördü.

— Evet, dedi Domino.

Bond dişlerini dikenin battığı yerin çevresindeki ete geçirdi, hafifçe ısırdı sonra hızla emdi. Avucunun içindeki ayak kurtulmak için çırpındı. Bond ara verdi ağzına gelen diken parçalarını tükürdü. Minicik deliğin başında iğne ucu gibi kan belirmişti. Bond onları yalayarak temizledi. Cildin altında siyahlık kalmamıştı artık.

— Hayatımda ilk kez bir kadını yiyorum, dedi Bond. Epey de lezzetliymiş.

Kız sabırsızlıkla kıvrandı, bir şey söylemedi.

Bond kızın canının ne kadar acımış olduğunu çok iyi biliyordu.

— Korkulacak bir şey yok artık Domino, dedi. Çok cesurmuşsun. Aferin. Son kez emiyorum.

Topuğunu teselli eder gibi öptü, sonra yine dişlerini geçirip emmeye başladı.Bir, iki dakika sonra dikenin son kırıntılarını da tükürdü. Kıza işinin bittiğini söyledi.

— Yalnız o deliklere kum kaçırmamalısın. Seni kucağımda kulübeye götüreyim. Sandaletlerini giyebilirsin.

Kız sırtüstü döndü. Siyah kirpikleri acıdan gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Domino gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Sonra başını kaldırıp ciddi bir ifadeyle ona baktı.

— Biliyor musun, beni hayatımda ağlatan ilk erkek sensin. (Kollarını ona uzattı.)

Bond eğildi, onu kucağına alıp kaldırdı. Bu kez dudaklarından öpmedi. Onu ''Baylar'' yazan kulübeye taşıdı. Gömleğiyle şortunu bir eliyle çıkardı ve yere serdi. Domino'yu yavaşça gömleğinin üstüne bıraktı. Bond onun tek düğmeli bikini üstünü çözerken kız kollarını boynundan çözmedi. Sonra Bond mayosunu çıkardı, bir ayak hareketiyle duvarın dibine fırlattı.

XIX. BÖLÜM
ÖPÜŞME BİTTİĞİNDE

Bond dirseğinin üzerine yaslandı, önündeki o güzel çehreye baktı. Gözlerin altında ve şakaklarda iri ter tanecikleri belirmişti. Boynundaki damar hızlı hızlı atıyordu. Domino'nun yüzündeki buyurgan ifade değişmiş, yerine yumuşacık, tatlı ve dalgın bir ifade gelmişti.

— Beni affet, dedi Bond. Bunu yapmamalıydım.

Kelimeler hoşuna gitmişti kızın. Yanaklarındaki gamzeleri derinleşti.

— İlk kez sevişen bir genç kız gibi konuştun, Bond. Şimdi de bebeğin olmasından korkuyorsun, değil mi?

Bond eğilip onu öptü. Önce ağzının iki kenarını, sonra da aralanan dudaklarını.

— Haydi gel, yüzelim, dedi. Ondan sonra seninle konuşacaklarım var.

Ayağa kalktı, kıza elini uzattı. Domino istemeye istemeye doğruldu ve ona yaslandı. Önce gülümsedi, sonra da Bond'u okşamaya başladı. Bond ona sarılarak:

— Yapma artık Domino, dedi. Gel, hem bu kez denize girmek için giyinmemize gerek yok. Kum ayaklarına batmaz. Seni kandırdım.

— Ben de denizden çıkarken seni kandırım,dedi kız. Dikenlerin de fazla acıttığı falan yoktu. İstesem onları kendim de çıkarabilirdim. Balıkçıların yaptığı gibi. Nasıl çıkarırlar bilir misin?

Bond güldü.

— Evet, bilirim. Şimdi denize.

Onu bir kez daha öptü, sonra geri çekildi. O anki halini hep hatırlamak için Domino'nun çıplak vücuduna baktı. Sonra birden döndü, koşarak denize girdi, balıklama derinlere daldı.

Kıyıya döndüğünde Domino denizden çıkmış giyiniyordu. Bond kabineden attığı laflara tek heceli kelimelerle cevap verdi. Sonunda genç kız ondaki değişikliğin farkına vardı.

— Neyin var kuzum senin, dedi. Bir şey mi oldu?

— Evet sevgilim. Dışarı çık, seninle konuşmam gerekiyor.

Bond biraz da duygusal davranarak demin uzanmış oldukları yerden başka bir yer seçti. Domino kulübeden çıkıp onun önünde durdu. Gözlerindeki ifadeyi anlamaya çalıştı. Bond bakışlarını kaçırdı. Kollarını dizlerine dolayarak oturdu, denize baktı. Domino da onun yanına çöktü.

— Beni incitecek şeyler söyleyeceksin, dedi. Sen de mi uzaklara gidiyorsun?

— Korkarım ki, vereceğim haber daha da kötü, dedi Bond. Söyleyeceğim şey seninle ilgili değil, ağabeyin hakkında.

Genç kızın bedeni kaskatı kesilmişti. Hafif, asabi bir sesle:

— Devam et, dedi. Söyle bana.

Bond cebinden künyeyi çıkardı ve sessizce genç kıza verdi.

Domino onu aldı. Tam olarak bakmadı bile.

— Demek öldü Giuseppe! Ne geldi başına?

— Çok berbat bir hikâye, hem de büyük bir iş. Largo da işin içinde. Çok büyük bir komplo. Buraya hükümetim tarafından bu iş için gönderildim. Doğrusunu söylemek gerekirse, polis sayılırım. Sana bunları anlatmamın tek nedeni var: Bana yardım edersen onbinlerce, belki de yüzbinlerce suçsuz insanı ölümden

kurtaracaksın. Anlatacaklarıma inanman için künyeyi gösterdim. Bunları hiç kimseye söylemeyeceğine güveniyorum.

— Demek onun için benimle seviştin! Yani benden istediklerini yapayım diye, öyle mi? Şimdi de ağabeyimin ölümünü öne sürüp bana şantaj yapıyorsun.

Bu sözcükler dişlerinin arasından tıslayarak çıkmıştı. Kahredici bir fısıltıyla devam etti:

— Senden nefret ediyorum! Nefret ediyorum!

Bond buz gibi bir sesle konuştu.

— Ağabeyin Largo tarafından veya onun verdiği emirle öldürüldü. Ama sen... (Bir an durdu.) Sen karşıma çıktın. Rastlantı eseri tanıştık. Seni seviyorum. İncitmeyi de hiç istemiyorum. Sana bunları söylememin tek nedeni bu. (Durakladı.) Sana anlatacaklarımı iyi dinle. Bana duyduğun nefreti unutmaya çalış. Bir saniye sonra, bizim bu işte bir anlam ifade etmediğimizi göreceksin. Dünya çapında bir olay bu.

Bond kızın yanıtını beklemeden ona hikâyeyi anlattı, ama Manta'yı atlayarak.

— Evet, peki ne yapılabilir?

Sesi çok sertti genç kızın.

— Bombaların Disco'ya ne zaman yüklendiklerini bilmemiz gerekiyor. Tek önemli şey bu. Avantajımız Largo'nun hiçbir şeyden şüphelenmemesi. O hâlâ planının tıkır tıkır yürüdüğüne inanıyor. Bunu anlıyorsun değil mi?

— Peki, bombaların yata yüklendiklerini nereden öğreneceksiniz?

— Bunu senin söylemen gerekiyor bize.

— Evet. (Kızın sesi donuk ve ilgisizdi.) Ama ben nereden bileceğim bunu? Hem sonra size nasıl haber vereceğim? Largo budala değildir. Kafası yalnız birini kendine metres tutmak istediğinde çalışmaz.

Bu sözü tükürür gibi söylemişti.

— Largo yata ne zaman dönmeni söyledi?

— Beşte. Motor gelip beni Palmyra'dan alacak.

Bond saatine baktı.

— Şimdi dört. Geiger yanımda. Kullanılması da çok kolay. Bombalar teknedeyse araç bunu sana gösterecek. İbre yükselirse kamaranın lumbozunda bir ışık yak, ya da yakıp söndür. Gemiyi sürekli gözleyen adamlarımız var. Sonra da Geiger'ı yok et. At denize gitsin.

Domino dudak büktü.

— Çok saçma bir plan bu? Macera romanlarındaki budalalıklardan farkı yok! Bombalar yattaysa güverteye çıkar, gözetçilere kendimi gösteririm. Bundan kimse kuşkulanmaz. Teknede yoksa kamaramda kalırım.

— Kabul. Nasıl istersen öyle olsun. Ama söyledikle- rini yapacaksın, değil mi?

— Tabii, tabii. Karşılaştığım anda Largo'yu öldürmez de kendimi tutabilirsem. Yalnız bir şartım var: Onu ele geçirince öldüreceksin.

Domino son derece ciddiydi.

— Bu mümkün olur mu, bilmiyorum. Yalnız gemide bulunanların hepsinin ömür boyu hepse mahkûm olacaklarını söyleyebilirim.

Domino bir süre düşündü.

— Evet. O kadar yeter bana. Şimdi şu makinenin nasıl çalıştığını göster.

Bond ona makinenin nasıl çalıştığını anlattı. Sonunda korkuyla beklediği soru geldi.

— Ama şimdi ne olacak? Seni bir daha ne zaman görebileceğim?

Domino'yu yata Geiger aracıyla göndermekle, onu büyük bir tehlikeye atıyordu. Bond kötü ihtimalleri düşünmemeye çalıştı.

— Bu iş biter bitmez, nerede olursan ol seni muhakkak bulacağım. Fakat tehlike içinde olacaksın. Bunu biliyorsun. Yine de bu işi yapmak istiyor musun?

Domino saatine baktı:

— Saat dört buçuk olmuş, dedi. Artık gitmeliyim. Benimle arabaya gelme. Beni bir kez öp ve burada kal. Bu iş için de hiç endişen olmasın. Halledeceğim, halledemezsem o adamın sırtına bir hançer saplarım. (Kollarını uzattı.) Gel.

Birkaç dakika sonra Bond, MG'nin motorunun çalıştığını duydu. Biraz sonra Land Rover'a atladı ve şehre doğru sürdü.

Disco'yu gözetleyen görevliler ıssız bir villanın garajındaydılar. Bond onlara yeni durumu kısaca özetledi. Telsizle polis müdürünü aradı. Ona da anlattı. Polis müdürü ona Leiter'ın iki mesajını geçti. Biri Palmyra ziyaretinin iyi sonuç vermediğini anlatıyordu. Kayıkhane masumdu. İkinci mesafe ise Manta'nın yirmi dakika içinde beklendiğiydi. Bond Leiter ile denizaltının geleceği Prens George Rıhtımı'nda buluşabilir miydi?

*

**

Liman ağzındaki geçitten dikkatle giren Manta'da denizaltılarda görülen zarif görünüşten eser yoktu.Küt, kalın ve çirkindi. Leiter onun deniz altında kırk milden fazla yaptığını söyledi.

— Başka neler biliyorsun bu tekneler hakkında?

— Bu atom denizaltısı George Washington Sınıfı. 4.000 tonluk. 100.000 mil yapabiliyor. 16 Polaris füzesi bulunuyor. Bunların 2.000 kilometrelik menzilleri var.

— Peki, bu denizaltıyla Disco'yu kovalayıp batırmak istersek ne kullanacağız?

— Manta'nın burun kısmında altı torpido tüpü var.

Muazzam denizaltı rıhtıma hafifçe vurarak yanaştı. Çımalar atıldı, karaya bir alüminyum iskele uzatıldı.

— Haydi bakalım, gidiyoruz, dedi Leiter.

XX. BÖLÜM
KARAR ZAMANI

Denizaltının içi inanılmayacak kadar ferahtı. Her taraf iki ton yeşil boyayla pırıl pırıl boyanmıştı.

"Kumandan P. Pedersen" yazılı kapıdan içeri girdiler. Kaptan kırk yaşlarındaydı. Alaylı bakışlıydı, çenesi ise sert hatlıydı. Bir masanın gerisinde oturmuş piposunu içiyordu. Kalktı el sıkıştılar. Nöbetçi subayına:

— Lütfen kahve söyleyin, Stanton, dedi.

Oturdu.

— Eh, baylar, hoş geldiniz. Binbaşı Bond, Kraliyet Donanması mensuplarından birinin gemimizi ziyaret etmesi bizim için bir şereftir.

Sonra Leiter'a baktı.

— Durum nedir? Nedir bu Yıldırım Harekâtı, bilgi verir misiniz?

Leiter tüm hikâyeyi anlatırken Bond çok hoşlandığı kaptanın sempatik yüzünü seyretti. Kumandan Pedersen arkasına yaslandı.

— Müthiş bir hikâye bu gerçekten. (Gülümsedi.) Hep böyle bir işin patlak vermesini beklerdim. Bu atomik silahlar çok tehlikeli şeylerdir. Şimdi ne yapacağız? Benim anladığıma göre, siz Largo'nun bombaları uçağa yüklemiş olarak buraya dönmesini bekliyorsunuz. Diyelim ki, bombalar yata yüklenmedi, kız da bize sinyal vermedi. O zaman ne yapacağız.

Bond sakin sesle yanıtladı.

— Disco'nun peşine düşüp onu çok yakından

izleyeceğiz. Şu andan, SPECTRE'in yirmi dört saat sonra sona eren zamanını son dakikasına kadar.

— Sırası gelmişken sorayım, kaptan. Harekete hazır mısınız? dedi Leiter.

Kaptan üzüntüyle başını salladı.

— Evet, beş dakika içinde yola çıkabiliriz, ama size kötü bir haberim var baylar. Disco'nun izini nasıl takip edeceğiz, bir türlü aklım almıyor.

— Nasıl olur tekneniz hızlı değil mi?

Kaptan Leiter'ın bu sözleri üzerine gülümsedi.

— Orası öyle. Açık denizde ve düz rota üstünde onun peşini bırakmayız, ama bu sular çok tehlikeli. Şu haritaya bakın bir kez. Çubuk sokularak bozulmuş bir karınca yuvasını andırıyor. Haritanın üstündeki sayılar derinlik ölçüleridir. Ve size şunu kesinlikle söyleyebilirimki, Disco derin su kanallarından birini izlemezse hapı yutarız. Uçakla dolaştınız, görmüşsünüzdür. Bütün bu bölge yüzbinlerce sığlık ve kayalıkla kaplıdır. Derinlik de üç ile on kulaç arasındadır. Ancak aklını oynatmış bir atom denizaltısı kumandanı bu sularda dolaşmaya kalkabilir. (Kaptan yine masasına döndü.) Hayır, baylar. Disco'yu bu iş için çok ustalıkla seçmiş bu adamlar. Sığlıktan giderse onu kesinlikle izleyemeyiz. Telsiz telefonla donanmayı arayıp emrinize verilmiş o bombardıman uçaklarının tekneyi izlemesini bildireyim mi?

İki adam birbirlerine baktılar.

— Disco seyrederken kesinlikle ışık yakmayacaktır, dedi Bond. Bu durumda uçakların gece takip etmesi imkânsızdır. Ne dersin, Felix?

Felix Leiter sol elini saman rengi karmakarışık saçlarının arasından geçirdi. Öfkeyle:

— Tanrı cezasını versin bu işin! dedi. Evet başka çaremiz yok gibi. Zaten Manta'yı bu işin içine sokmakla yeteri derecede budalalık yaptık. Artık bir filo uçaktan

ne çıkar? Evet aradığımız adamın Largo, aradığımız teknenin de Disco olduğunu biliyoruz. Şimdi kafa kafaya verip bir mesaj yazalım... CIA'ya ve senin şefine yollayalım. Nasıl bir başlığı olmalı?

— Amirallik Kanalıyla M. ye. Yıldırım Harekâtı'na dairdir.

Bond duvar saatine baktı.

— Altı. Şimdi Londra'da gece yarısı. Tam böyle bir mesaj almanın zamanıdır.

Tavandaki hoparlörden net bir ses geldi.

— Nöbetçi subayının kaptana mesajı. Binbaşı Bond'a acil bir mesaj getirmiş bir polis geldi.

Kaptan konuşma düğmesine bastı.

— Buraya getirin kendisini. Derhal harekete hazır olun.

Onlara bakarak gülümsedi. Bond'a:

— Neydi o kızın ismi? dedi Domino mu? Eh, Domino'nun müjdesini bekliyoruz artık.

Kapı açıldı. Polis memuru selam verip zarfı Bond'a uzattı. Bond şöyle bir gözattı, sonra sakin bir sesle okudu.

"UÇAK 17.30'DA DÖNDÜ YATA ALINDI DİSCO 17.55'TE TAM YOLLA HAREKET ETTİ: ROTASI KUZEYBATI STOP. KIZ TEKNEYE ÇIKTIKTAN SONRA SİNYALİ TEKRARLAMADI GÜVERTEYE DE ÇIKMADI."

Bond kaptandan boş bir telgraf kâğıdı alarak üzerine şunu yazdı: **MANTA KUZEYBATI PROVİDENÇE KANALINDAN DİSCO'YU TAKİBE GAYRET EDECEK STOP. DONANMA KANALIYLA FORT LAUDERDALE'DE BULUNAN SAVAŞ BOMBARDIMAN UÇAKLARININ FLORİDA SAHİLLERİNİN İKİ YÜZ MİL AÇIĞINA KADAR OLAN SAHADA DEVRİYE GEZMELERİ İSTENECEK STOP. MANTA WİNDSOR HAVAALANI KON-**

TROL KULESİYLE TEMASI MUHAFAZA EDECEK STOP. DURUMDAN DENİZ BAKANLIĞI İLE AMİRALLİK HABERDAR EDİLECEK STOP LÜTFEN DURUMU GELDİKLERİNDE VALİ İLE AMİRAL CARLSON'A VE TUĞGENERAL FAİRCHİLD'A BİLDİRİNİZ.

Bond mesajı imzalayıp kaptana geçirdi, onun arkasından da Leiter imzaladı. Bond mesajı bir zarfa koyarak onbaşıya verdi, onbaşı ustaca bir dönüş yaptı, sonra kalın potinlerini vura vura odadan çıktı.

Kapı kapanınca kaptan iç konuşma cihazından on mil süratle hareket için emirler verdi. Sonra düğmeyi bıraktı. Kaptan sakin sakin:

— Bu iş bu kadar, baylar. Şu kovaladığımız kızın bu kadar yabani olmamasını isterdim. Yine de sizin için onu izlemekten mutluluk duyacağım.

Bond polis müdüründen gelen mesajı düşünüyor, Domino için üzülüyordu. Durum iyi değildi. Bombayı uçağa yükleyip getirmedilerse Manta'nın işe girişmesi anlamsız olacaktı. Fakat bomba neredeydi? Uçakla yata getirilmişti de, Domino güverteye çıkıp işaret verme fırsatını mı bulamamıştı? Yoksa bombayı hedef bölgesine giderken yol üzerinde gizledikleri bir yerden mi alacaklardı?

Bond kararsızlık içinde bir tek gerçeği kabul etmek zorunda kaldı. Çılgınca bir kumara girmişlerdi. Domino neden sinyal vermemişti? Ne olmuştu ona?

XXI. BÖLÜM
ÇOK HAFİFÇE, ÇOK YAVAŞÇA

Disco ardında derin bir iz bırakarak uçan siyah torpilden farksızdı. Büyük kamarada sessizlik hakimdi. Loş kırmızı ışık uzun masanın çevresinde oturan yirmi adamın yüzlerini hafifçe aydınlatıyordu.

Yüzü terden parlayan Largo konuşmaya başladı. Sesi gergin ve boğuktu.

— Acil durum ilan ettiğimizi duyururum. 17 Numara yarım saat önce Bayan Vitali'yi kıçüstü güvertesinde bulmuş. Elindeki bir fotoğraf makinesiyle bir şeyler yapıyormuş. 17 Numara şüphelenmiş. Durumu bana bildirdi. Hemen aşağıya inip Bayan Vitali'yi odasına götürdüm. Fotoğraf makinesini zorla elinden aldım ve inceledim. (Largo durakladı.) Bu fotoğraf makinesi değildi. Bir Geiger aracıydı. Kadran ise tabii olarak 500 miliröntgenden fazla radyasyon gösteriyordu. Bayan Vitali'yi ayılınca sorguya çektim. Konuşmak istemedi. Sırası gelince onu bülbül gibi konuşturacağım. Sonra da tasfiye edilecek. Hareket zamanı gelmişti. Onu yeniden bayılttım ve ranzasına sıkı sıkıya bağladım. Sizi bu durumu bildirmek için topladım. Bu olayı 2 Numara'ya iletmiş bulunuyorum.

Largo sustu. Masada homurdanmalar oldu. 14 Numara, Almanlardan biri, dişlerinin arasından konuştu.

— Peki, 2 Numara ne söyledi, 1 Numara?

— Plana tasarlandığı biçimde devam etmemizi söyledi. Dünyanın her tarafında bizi arayan Geiger

sayaçlarının olduğunu da. Nassau'da bir polis belki de bütün gemilerde radyasyon araştırması yapılmasını emretti. Belki de Bayan Vitali'ye sayacı gemiye sokması için rüşvet verdiler. Telsiz operatörü olağanüstü bir durum olmadığını söylüyor. Durumumuzdan kuşkulansalardı Londra'ya, Washington'a telgraflar yağardı. Bu nedenle planımız kararlaştırdığımız gibi sürdürülecektir. Hedef bölgesinden iyice uzaklaştığımızda silahın kurşun kabını denize atacağız. Vitali'yi de içine koymuş olarak tabii.

14 Numara dayattı.

— Fakat önce bu kadından gerçeği öğreneceksiniz, değil mi? Kuşku altında olmamız iyi değil.

— Sorgu bu toplantının sonunda başlayacak. Benim kişisel kanım, dün buraya gelen Bond ve Larkin de bu işin içindeler. Larkin'in omuzunda bir fotoğraf makinesi vardı. Vitali'dekine benziyordu.

5 Numara kararlı bir tavırla başını salladı.

— Ben şahsen bu kızın çok esaslı bir şekilde sorgulanmasından yanayım. Bu soruşturmayı elektrik ceryanı kullanarak yapmak daha iyi olur. Ben bazı orijinal usullerini bilirim. Kimse dayanamaz onlara. Bu konuda yardımım olabilirse...

Largo nazikçe:

— Teşekkür ederim, dedi. Kendime göre yola getirme usullerim vardır. Ama kız direnirse mutlaka sizi çağırırım.

Largo masanın çevresindekilere baktı.

— Şimdi hızla son ayrıntıları gözden geçirelim. Vakit gece yarısı. Saat üçte ay doğacak ve sabaha dek iki saat ay ışığı olacak. Şafağın ilk aydınlığı beşte sökecek. Yani harekât için iki saatlik zamanımız var. Güneyden batıya ilerleyeceğiz. Hedef bölgesine doğru seyrederken füze üssünün radarı bizi tespit etse bile, rotasını şaşırmış bir yat olduğumuzu sanacaklardır. Tam saat üçte oraya

demirleyeceğiz, yüzücü ekibi bombayı yerine yerleştirmek için yarım mil yüzecek. Bu ekipte içinizden on beşiniz yer alacak ve ok düzeni içinde yüzeceksiniz. Sırtımda taşıyacağım mavi ışıklı fener sizin için işaret görevini yapacak. Herhangi biri kaybolursa hemen yata dönsün. Anlaşıldı mı? Yardımcı ekibin ilk görevi barrakudalarla köpekbalıklarına dikkat etmek olacaktır. Herhangi bir sorusu olan var mı?

Aylarca önce Paris'te, Omega Planı'nı oluştururken Blofeld Largo'yu SMERSH üyesi iki Rus için uyarmıştı: Dalavere ve komplo iliklerine işlemiştir, demişti. Şüphe ve güvensizlik yarattıkları anda hiç acımadan hareket etmeli. En özenle hazırlanmış planları bile şuya düşürebilir bu adamlar.

Şimdi 10 Numara, SMERSH üyesi Sterlik konuşmaya başlamıştı.

— Yoldaşlar, bu harekâtın mükemmel bir harekât olacağına eminim. 1 numaralı hedefi tahrip ettirdiğimiz anda Batı'nın bize istediklerimizi vereceğinden hiç kuşkum yok. Durum böyle olduğuna göre, bu muazzam parayı avucumuzun içinde sayabiliriz. Ama, olması ne kadar imkânsızsa da bir ihtimal geldi aklıma. (Largo elini ceketinin cebine attı, küçük 25'lik Colt'un emniyetini açtı.) Bunu söylemeyi görev bildim.

Toplantı masasına derin bir sessizlik çökmüştü. 10 Numara'nın sesinde bir isyan kokusu sezer gibi olmuşlardı. Largo sezdirmeden tabancayı cebinden çıkardı, baldırının hizasına indirdi.

— Çok yakında içimizden on beş kişi bu gemide beş üye ve altı mürettebat bırakarak denize inip hedefe gidecek, dedi 10 Numara. Bu yarım saatlik bir yüzüş olacak. (Sesinde kurnazca bir ton belirdi.) Burada yatta kalanların motoru çalıştırıp demir aldığı ve bizi denizin ortasında bıraktıkları taktirde ne olacağımızı düşünebiliyor musunuz? (Masanın çevresinde kıpırdan-

malar oldu.) Ve yoldaşlar, geri kalanlara düşecek servet payı ne kadar artacak tahmin edebilirsiniz. Bu arada dönüp 2 Numara'ya hepimizin köpekbalıkları tarafından parçalandığını da anlatabilirler.

— Peki ne öneriyorsunuz bu konuda, 10 Numara? diye sordu Largo.

10 Numara ilk kez sağına baktı. Largo'nun gözlerindeki ifadeyi göremiyordu. Onun kırmızı, siyah renklerden ve gölgelerden oluşan yüzüne baktı. Sesinde inatçı bir ton vardı.

Her milli gruptan birinin burada, gemide kalmasını öneriyorum.

Largo'nun sesi nazik ve heyecansızdı.

— Bu önerimize verilecek çok kısa ve basit bir yanıtım var, 10 Numara.

Kocaman elinin ucunda görünen madeni namlu parladı. Üç kurşun ard arda Rusun yüzüne öyle hızlı gömüldü ki, üç patlama birbirine karıştı. 10 Numara ellerini yukarı kaldırdı, masaya dayandı, sonra kütük gibi yere yıkıldı.

Largo masanın önce bir tarafındaki, sonra öteki tarafındaki yüzlere baktı ve:

— Toplantı sona ermiştir, dedi. Bütün üyeler lütfen kamaralarına dönüp teçhizatlarını gözden geçirsinler.

Largo yalnız kalınca kalktı, gerindi ve ağzını mağara gibi açıp esnedi. Sonra dönüp büfeye gitti. Çekmeceden bir kutu puro çıkardı. Kutudan bir puro aldı, yüzünü buruşturarak yaktı, sonra buz kovasıyla birlikte salondan çıkıp Domino Vitali'nin odasına yürüdü.

Kapıyı kapadı ve kilitledi. Tavandan aşağı sarkan kırmızı seyir fenerinin ışığında kız, kolları bacakları açılmış bir deniz yıldızı gibi yatıyordu. Largo buz kovasını ve purosunu büfenin üstüne koydu. Kız Largo'ya baktı.

— Şekerim, dedi Largo, senin bedeninden büyük

zevk aldım. Ama o makineyi yata getirme emrini kimden aldığını söylemezsen sana çok acı çektirmek zorunda kalacağım. Bu işi de şu iki basit araçla halledeceğim. (Puroyu havaya kaldırdı.) Bununla sıcak, buzlarla da soğuk uygulayacağım. Söyle bakalım, hangisini istersin?

Kızı kin dolu sesiyle:

— Ağabeyimi öldürdün, şimdi beni öldüreceksin! dedi. Haydi durma, zevkine bak! Sen zaten şimdiden yarı ölü sayılırsın. Tam öldüğünde ise ikimizden daha fazla acı çekeceksin!

Largo eğildi, işaretparmağını kanca gibi yaparak yakasına geçirdi. Acı bir kuvvetle aşağıya doğru yırttı. Kızın gömleği ve etekliği yırtılınca bedeni pırıl pırıl ortaya çıkmıştı. Largo büfeye gidip puroyla buz kovasını aldı, ranzanın kenarına yerleştirdi.

Sonra purodan bir nefes çekti, ucundaki külü silkti, kızın üstüne eğildi.

XXII. BÖLÜM
İZLEYİCİ

Manta'nın hücum merkezinde derin bir sessizlik vardı. Ekoölçeri kullanan adamın arkasında duran Kumandan Pedersen, Bond ile Leiter'a dönüp bir şeyler söyledi.İkisi de branda bezinden iskemlelerde derinlik ve hız ölçen araçların gerisinde oturuyorlardı. Kaptan Bond ile Leiter'ın yanına geldi. Keyifle gülümsedi:

— Otuz kulaçtayız ve önümüz açık, ta Büyük Bahama'ya dek. Güzel yol yapıyoruz. Bu tempoyla dört saatte yani ortalık ağarmadan Büyük Bahama'ya varırız. Bir şeyler atıştırsak ve biraz uyusak nasıl olur? Bir saat kadar radar ekranında bir şey göremeyiz. Çevremizdeki irili ufaklı adaların arasından çıktığımızda durum anlaşılacak. O zaman Disco'yu radar tespit edebilir ve hızla dalarız. Alarm zillerini duyacaksınız. Yine de uyumanıza bakın siz.

Kaptan merdivene yürüdü. Arkasından bir koridoru geçerek pastel krem ve yeşil renklerle boyanmış ışıl ışıl aydınlık bir yemek salonuna girdiler.

Masaya oturduklarında bir garson elinde yemek listesiyle geldi. Kaptan:

— Peynir üstünde pişirilmiş Virginia salamı istiyorum ben. Ayrıca elma tatlısı ve buzlu kahve.

Bond kızarmış çavdar ekmeği ve yumurta ısmarladı. Neşeli konuşmasından ötürü kaptana minnettardı, fakat hiç iştahı yoktu.İşindeki gerginlik ancak Disco'yu ekranda gördükleri ve peşine düştükleri anda geçecekti. Bu kaygıların içinde kız için duydukları da vardı.Kıza o

kadar şeyi söylemekle doğru mu yapmıştı? Yoksa Domino kendisine ihanet mi etmişti? Yakalanmış mıydı? Yaşıyor muydu?

Sonunda Bond dayanamadı.

— Beni affedin kaptan, dedi. Fakat sözünüzü keseceğim. Disco hakkındaki tahminlerimiz doğru çıkar da, onu Büyük Bahama açıklarında yakalarsak ne yapacağız?

Kaptanın gri gözlerinde kuşkulu bir bakış belirdi.

— İşin o kısmının planlamasını sizlere bırakıyorum. Donanma benden emrinize girmemi istemişti. Ben yalnızca sizin şoförünüzüm. Ne söylerseniz onu yaparım.

Yemekleri geldi. Bond bir süre yemeğiyle oyalandı, sonra tabağını itti. Bir sigara yaktı. Felix Leiter'a bakarak:

— Sen ne tasarladın bilmiyorum Felix, ama Disco Büyük Bahama'nın füze üssüne doğru yönelirse bence şöyle hareket etmemiz gerekiyor: Disco hedefe mümkün olduğu kadar yaklaşıp orada on kulaç derinlikte demirleyecektir. Sonra adamlar denize inip bombayı kıyıya yarım mil uzaklığa götürüp üç metre derinlikte bir yere yerleştirecek, zaman ayarlı fünyesini takıp, deli gibi bir hızla oradan uzaklaşacaklardır.

— Haklı olabilirsiniz binbaşım, dedi kaptan. Akla yakın. Peki, bu konuda benden ne istiyorsunuz?

Bond kaptanın gözünün içine baktı.

— Bu herifleri enselemek için kritik bir an var. Zamanından önce harekete geçersek Disco voltasını alıp kaçabilir. Onları yakalamak için tek fırsat adamların bombayla birlikte gemiden denize inip, hedef noktasına doğru açıldıkları zamandır. Onların denizaltı ekibini balıkadam ekibimizle haklayacağız.

Kaptan başını tabağına eğdi, sonra kaldırıp önce Leiter'a sonra Bond'a baktı.

— Bunlar epey akla yatkın şeyler binbaşım. Bizim filonun en usta on yüzücüsü bu teknededir, ayrıca oksijen cihazlarımız da çok. Fakat bir denizaltı savaşı için kullanılabilecek bıçaklardan başka silah yok. Onun için gönüllü olarak... (Durakladı.) Kim ekibin şefi olacak?

— Ben, dedi Bond. Denizde sualtına dalmaya meraklıyımdır. Üstelik hangi balıklara dikkat edilmesi gerektiğini de bilirim. Bu konularda adamlarınıza epey bilgi verebilirim.

Felix Leiter söze karıştı.

— Sakın beni de burada Virginia salamı yerken bırakıp gideceğini de sanma. Şuna takacak güzel bir kaz ayağı buldum. (El yerine taşıdığı kancayı gösterdi.)

Kaptan gülümsedi. Ayağa kalktı.

— Ben sizi kavganızla başbaşa bırakayım ve gidip hoparlörle adamlarımla biraz konuşayım. Anlaşılan siz uykuyu falan unuttunuz. (Eliyle selam vererek yemek salonundan çıktı.)

Leiter yalancıktan yüzünü buruşturdu.

— Şimdi işimize bakalım. Nasıl bir düzenle yüzeceğiz? O bıçaklardan bazılarını hançer haline getirebilir miyiz? Su altında bizimkileri onların adamlarından nasıl ayıracağız? Hem de yarı karanlıkta! Bu operasyonu başarıyla tamamlamalayız. Aptalca bir yanlış yaparak Pedersen'ın adamlarının ölmelerini istemem.

Denizaltının ses düzeninden kaptanın sesi duyuldu.

— Beni dinleyin şimdi. Kaptanınız konuşuyor. Bu harekât sırasında tehlikelerle karşılaşabiliriz. Bunların neler olduğunu size anlatmak isterim.

*

**

Nöbetçi subaylardan birinin ranzasında yatan Bond, alarm sesiyle uyandı. Dalış istasyonlarına! Dalış

istasyonlarına! emri veriliyordu. Ve aynı anda Bond'un ranzası hafifçe yana yattı. Bond acı acı gülümsedi. Ranzasından kayarak indi, hücum merkezine çıktı. Felix Leiter daha önce gelmişti. Kaptan onlara döndü. Yüzünün hatları gerilmişti.

— Tahminlerinizde haklıymışsınız baylar, dedi. Disco'yu yakaladık. Beş mil ilerimizde ve iki derece sancak tarafımızda, otuz mille gidiyor. Bütün ışıklarını da söndürmüş.

— Rotası ne? diye sordu Bond.

— Bizimki gibi. Büyük Bahama'nın Batı ucuna gidiyor. Şimdi daha derine dalıp hızımızı da artıracağız. Onu sonarla yakaladığımız için artık kaybetmeyiz. (Yanıbaşında duran beyazlar giymiş bir adama döndü.)

— Size Astsubay Fallon'u tanıtayım. Balıkadam ekibinin kumandanı odur. Tabii sizin ve Bay Leiter'ın emirleri altındadır. Teknedeki bütün iyi yüzücüler gönüllü oldu. Fallon aralarından dokuzunu seçti. Herhalde ekibinizle tanışmak, onlarla bu seferi, tanıma işaretlerini, silahları görüşüp konuşmak istersiniz. Tamam mı? Silahlarla nöbetçi çavuş ilgilenecek. (Gülümsedi.) Tayfalardan bir düzine sustalı çakı toplamış. Uçlarını zıpkın biçimine sokmuş, bileyi taşında iğne gibi inceltip sivriltmiş, sonra da hepsini süpürge sopalarına bağlamış. Eh sonra görüşürüz. Ne gerekiyorsa isteyin, versinler, dedi.

Birden ses düzeninden bir ses duyuldu:

— Yüzme ekibi çıkış kaportasına. Tekrar ediyorum, yüzme ekibi çıkış kaportasına. Teçhizat takın. Teçhizat takın. Kumandan Bond lütfen hücum merkezine gelin.

Motorların uğultusu hafifledi. Sonra çevreye bir sessizlik çöktü. Manta dibe otururken hafifçe sarsıldı.

XXIII. BÖLÜM

ÇIPLAK SAVAŞ

Bond çıkış kaportasından, basınçlı hava küresi içinde top gibi fırladı. Çok yukarılarda denizin yüzünde hafif bir meltemle hafif dalgalar oluşuyordu. Yanıbaşından hava balonları hızla yukarı çıktı, sonra Bond onların tavana çarpıp birer kocaman balon gibi patladıklarını gördü. Kulaklarında keskin bir acı duydu birden. Kulaklarını sualtı basıncına alıştırmak için kaz ayaklarını bütün gücüyle vurdu, su yüzünden üç metre aşağıda durabilmek için bütün gücünü kullandı. Manta'nın aşağıda, uzun simsiyah biçimiyle korkunç bir görünüşü vardı. Manta'nın çıkış kaportasında sanki Bond'a ateş edilmiş gibi büyük bir patlama oldu. Leiter siyah bir füze gibi gümüşi hava kabarcıkları içinde ona doğru fırladı. Bond kenara çekildi. Sonra ağır ağır yüzerek su yüzeyine çıktı. Gözlerini dikkatle hafif dalgaların üstüne çıkardı. Hâlâ ışıkları yanmayan Disco solda bir mil kadar bir uzaklıktaydı. Güvertede hiçbir hareket yoktu. Bir mil kuzeyde de beyaz kumlarla çevrili Büyük Bahama'nın uzun silueti görünüyordu. Bond bulunduğu yeri belirledi ve yeniden daldı. Üç metre aşağıda durup ekibin geri kalan üyelerini bekledi.

*

**

Kumandan Pedersen, Bond hücum merkezine geri döndüğünde soğukkanlı halini bırakmış, heyecanla:

— Vay canına! Tıpkı söylediğiniz gibi gelişiyor olaylar! demişti. On dakika önce durup demirlediler.

Sonarımız deniz altından garip sesler alıyor. Galiba ekipleri hazırlık yapıyor. Çocuklarla bir an önce harekete geçseniz, iyi edersiniz. Siz yola çıkınca bir aksilik olursa hemen Deniz Bakanlığı'na haber verip, üssü boşaltmalarını isteyeceğim. Ben de su yüzüne yedi metrede torpidoları kanallarına sürerek bekleyeceğim. Fallon'a bir işaret fişeği verdim. Durum aleyhimize dönünce o fişeği ateşleyecek, ben de görür görmez saldırıya geçeceğim. Önce 4 inçlik mermiyle Disco'nun bir, iki tarafını parçalayacağım, sonra silahlı ekibimle yata çıkacağım. Bombayı bulup tehlikesiz duruma getirene kadar gemiyi hallaç pamuğu gibi dağıtacağım.

Kaptan başını salladı. Sonra elini uzattı.

— Eh artık yola çıkın. Şansınız açık olsun. Çocuklarım Manta'yı utandırmazlar umarım.

*

**

Bond birinin omuzuna dokunduğunu duydu: Leiter idi. Sırıtarak başparmağıyla su yüzüne doğru bir işaret yapıyordu. Bond hemen arkasına göz attı. Adamlar beklerken elleri ve kaz ayaklarıyla ağır hareketler yaparak ok düzenine girmişlerdi. Bond başıyla ''tamam'' işareti verdi, sonra bir eli yanında, mızrağı da ötekinde ağır ağır yüzmeye başladı. Siyah elbiseli balıkadamlar arkasında üçerli gruplar oluşturdu ve harekete geçtiler.

Çok aşağılarda, en dipteki kumlar bile bembeyazdı, yer yer deniz çimlerinin olduğu kısımlar leke gibi görünüyordu. Bond işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için omuzunun üstünden geriye bir göz attı. Adamlarının hepsi ardındaydılar. Ah, ne olurdu düşmana bir sürpriz yapabilselerdi!

Yavaşladı, boş olan eliyle yavaşlamaları için arkadan gelenlere işaret etti. Dikkatle ileri doğru yüzdü. Dur işaret verdi. Kendine siper olarak seçtiği mercan

kayasının arkasına sığındı. Başını usulca kaldırdı. Önce Disco'dan tarafa baktı. Evet, hâlâ aynı yerdeydi, ayın altında şimdi daha da net görünüyordu. Bond yavaş yavaş bakışlarıyla denizi taradı. Hiçbir şey göremedi. Altı, yedi yüz metre ileride kumsal görünüyordu. O da ne? Yüz metre ileride büyük bir mercan kayalığının kenarında donuk pırıltılı maskesiyle bir kafa bir saniye su yüzüne çıkmış, çevreye çabucak bakıp tekrar dalmıştı.

Arkasında maskeleri donuk donuk parlayan adamları bir işaret bekliyorlardı. Bond başparmağıyla birçok kez işaret verdi. Sonra elindeki mızrağı hücüm durumuna getirdi, alçak mercanların üzerinden ileri atıldı.

Şimdi artık bütün mesele, ansızın yükseliveren mercanlar arasından dikkatle gitmekti. Balıklar yolunun üzerinden kaçışıyordu. Elli metre ilerde Bond adamlarına yelpaze biçimi açılmalarını işaret etti. Evet, işte ileride beyaz bir bedenin pırıltısı görülmüştü. Bir tane daha. Şurada da. Bond'un kolu hücum için ileri işareti verdi. Sonra mızrağını uzatarak önden gitti.

Bond'un ekibi yandan saldırmıştı. Bond bunun yanlış olduğunu hemen farketmişti. Çünkü SPECTRE ekibi hâlâ ileriye doğru gidiyordu, hızları da Bond'u şaşırtacak kadar fazlaydı. Sonunda, Bond düşmanlarının sırtında hızla dönen ufak pervaneleri görünce durumu anladı. Arkalarındaki su ciğerlerine bağlanmış basınçlı havayla çalışan ufak motorların uskurlarının ve kaz ayaklarının sayesinde iki misli bir hızla yüzebiliyorlardı. Sonra düşman hayli kalabalıktı da. Bond on ikiye kadar saydıktan sonra saymaktan vazgeçti. Çoğunun yanlarında CO2 tüfekleri vardı. Ayrıca bacaklarında yedek zıpkınlar taşıyorlardı.

Otuz metre kadar kalmıştı arada. Yirmi metre. Bond arkasına baktı. Adamlarından altısı bir kol uzaklıktay-

dı. Hâlâ öne doğru bakıyorlardı. Hızla kendilerine yaklaşan siyah lastik elbiseli komandoların farkına varmamışlardı. Bond önündeki ilk adamın üstüne atıldı. Adam kendini savunmaya vakit bulamamıştı. Bond mızrağını hızla gömdü adamın bedenine, sonra hınçla çekti. Adam elindeki silahı düşürdü ve iki büklüm oldu. Bond dört tarafa kaçışan çıplak vücutlu adamların ortasına daldı. Kaçışanların sırtındaki motorlar daha hızlı çalışmaya başlamıştı. Bond'un rasgele yaptığı bir atakla adamın maskesinin camı kırılmıştı, adam hızla su yüzüne çıkarken Bond'un yüzünü tekmeledi. Bir zıpkın Bond'un midesinin üzerindeki lastiği yırttı. Bond bir an karnında acı ve ıslaklık duydu. Kandan da olabilirdi bu, deniz suyundan da. Hızla kendine gelen diğer zıpkından kaçtı. Bir dipçik hızla kafasına indi, fakat su tüfeğin hızının büyük kısmını kesmişti. Bir an şaşaladı, ne olduğunu anlamak için bir mercana tutundu, dinlendi. Bu sırada siyahlı adamlar sel gibi önünden geçtiler, denizi kan bulutu doldurmuştu.

Savaş alanı şimdi biraz daha yana kaymıştı. Orada Bond dibe oturmuş kızağı gördü. Kızağa plastik kılıf içinde uzun çok kalın bir şey yüklüydü. Çevresinde bir grup adam vardı. Adamların içindeki en iriyarı olanı kuşkusuz Largo idi. Bond hemen mercan kayalıkları arasında kayboldu, dipteki kumlara dek indi. O anda durmak zorunda kaldı. Tıknaz yapılı biri gölgeler içine çekiliyordu. Adam silahını kaldırdı, dikkatle nişan aldı. Hedefi Leiter idi. Leiter'ın kaz ayağı elindeki kancadan düşmüştü. Largo'nun adamlarından biri gırtlağına sarılmış olduğu için Leiter kancasıyla adamın sırtını tırmalıyordu. Bond paletlerini hızla iki defa vurdu, iki metreden zıpkınını adama fırlattı. Tam tüfeğinin namlusundan gaz balonları fışkırdığı sırada mızrağın ucundaki bıçak adamın sırtına saplandı. Fırlayan zıpkın Leiter'ın açığından gitti, fakat adam birdenbire dönüp

boş silahını Bond'a çevirdi. Bond zıpkının su yüzüne doğru gittiğini görmüştü. Bir ragbi atılışıyla adamın bacaklarına daldı, hızla çekerek dengesini bozdu. Tam tüfeğinin namlusu şakağına inerken elini ümitsizcesine düşmanının maskesine uzattı, bir çekişte onu adamın yüzünden aldı. Yeterdi bu kadarı. Tuzlu suyla birden gözleri körleşen adam elleriyle etrafı yoklayarak su yüzeyine doğru yükseldi.

Biri kendisini dürttü. Leiter idi. Göğsündeki oksijen tüpünü kavramıştı. Maskenin içindeki yüzü çarpılmıştı. Yukarıya doğru hafifçe bir işaret yaptı. Bond onun ne demek istediğini anlamıştı. Leiter'ı belinden kavradığı gibi beş metre yukarıdaki su yüzüne çıkardı. Leiter ağzındaki kopmuş boruyu çekip attı, delicesine solumaya başladı.

Bond nöbeti geçene kadar Leiter'ı kollarının arasından bırakmadı, sonra onu sığlıktaki mercan kayalarının üstüne götürdü. Leiter kızarak kendisini bırakmasını söyledi. Bond ona el sallayarak yine daldı.

Bu kez Largo'yu arıyordu. Zaman zaman suda dövüşen gruplar görüyordu. Su yüzünde bir adamın altından geçti, Manta'dan kendi adamlarından biriydi bu, kendisine bakıyordu. Ama suların dalgalandırdığı saçlarının çevrelediği yüzünde maske yoktu, gencin ağzı ölümün dehşetiyle açılmıştı. Dipte savaştan kalan araçlardan iki tane CO2 zıpkınını aldı. Şimdi savaşın yapıldığı havuzun kenarındaydı. Kızak hâlâ deminki yerindeydi. Largo'nun iki adamı silahları ateşe hazır onu bekliyordu. Görünürlerde Largo'dan hiç eser yoktu.

Birdenbire Bond'un sağındaki sisli sulardan elektrikli denizaltı aracı ortaya çıktı. Largo aracın iskemlesinde ata biner gibi oturuyordu. Sağ eliyle aracı kullanırken soluyla da iki mızrak tutuyordu. Largo görününce kızağın başındaki iki adam silahlarını bırakıp kızağın

kavrama kolunu kaldırdılar. Largo yavaşladı, onlara doğru ağır ağır gitti. Adamlardan biri aracın dümenini kavradı. Kaçıyorlardı. Largo bombayı ya açığa çekip derin sulara bırakacak ya da kumlara gömecekti. Disco'da bulunduğu kesin olan ikinci bombayı da aynı şekilde atacaklardı.

Hâlâ kavrama koluyla uğraşıyordu adamlar. Largo kaygıyla geriye bakıp duruyordu. Bond mercan kayalığına dayanarak kendini top gibi Largo'nun üstüne attı.

Largo tam zamanında döndü, bir kolunu havaya kaldırarak Bond'un atağından kurtuldu. Bond Largo' ya bir kafa patlattı, bir yandan da hava tüpünü kapatmaya çalışıyordu. Largo şimşek gibi aracın vites kolunu geri çekti, birbirlerine sarılmış boğuşurlarken araç yukarı çıkmaya başladı.

İki adam can damarları olan memeleri sıkı sıkı ısırmış olarak birbirlerine rasgele saldırıyordu. Largo aracın üstündeydi. Bond ise bir eliyle su ciğerine yapıştığı için sadece bir elini kullanabiliyordu. Largo'nun dirseği devamlı Bond'un yüzüne inerken Bond, vuruşlar maskesinin camına gelmesin diye ağzını ileri uzatıyordu. Bu arada Largo'nun böbreğine de indiriyordu.

Araç elli metre ileride su yüzüne fırladı. Bond'un ağırlığı kıçını aşağıya çektiği için burnu havada delicesine yola devam etti. Birkaç dakikaya kalmaz Largo oturduğu yerde geri dönüp, iki eliyle birden kendisine saldıracaktı. Bond kararını verdi. Largo'nun tüplerini bıraktı, bacaklarını sıkıştırarak kendini var gücüyle geriye çekti. Dümeni kolları güçsüz kalana dek çevirdi. Birden dengesi bozulduğu için Largo suya düştü.

Bond yorgunluktan elini ayağını kıpırdatamayacak durumdaydı. Bir an önce oradan uzaklaşıp hayatını

kurtarmaktan başka yapacağı bir şey kalmamıştı. Bomba yerinden oynatılamaz duruma gelmişti, denizaltı aracı da kontrolden çıkmış, kendi başına açıklarda daireler çiziyordu. Bond bütün gücünü topladı. Mercanlar arasındaki kovuğa doğru can havliyle daldı.

Bütün kuvvetini koruyan Largo ise ardından daldı. Bond tehlikeli mercan kayalıkları arasında zikzaklar yaparak kaçıyordu. Dibi beyaz kumluk bir geçit göründü. Ardından Bond daracık lastik elbisesinin kendisini koruyacağını düşünerek keskin kayalar arasında dar olan geçite daldı. Siyah gölge şimdi kendisini yukarıdan izliyordu. Largo kanala girmek zahmetine bile katlanmamıştı. Kayalığın üstünden yürüyor, Bond'u gözlüyordu. Bond başını kaldırıp yukarı baktı. Largo'nun dişleri beyaz beyaz parladı, onu kıstırmış olduğunu biliyordu.

Dar geçit genişlemeye başlamıştı şimdi. Bond'un geri dönebilmesi için yer yoktu. Largo bir sıçan gibi kapana kıstırmıştı onu. Bond yukarı doğru baktı. Büyük parlak vücut açık sulara doğru yoluna devam ediyordu. Sonra açık renkli bir ayı gibi daldı, kumlara ayak bastı, kanalın başında Bond'u beklemeye başladı. Bond'u yakalamak için kocaman ellerini ileri uzatarak kanalda ilerledi. Bond'a üç metre kalınca durdu. Göz ucuyla bir mercan demetine baktı. Birden sağ eliyle bir şeyi kavradığı gibi çekti. Eli vıcık vıcıktı. Parmaklarının arasında sekiz kol sarkıyordu. Largo kaptığı ufak ahtapotu ileri uzattı. Dişleri hava borusunun memesinden çekildi. Bond eğildi üzeri deniz yosunuyla kaplı bir taş aldı yerden. Largo'nun maskesine atacağı taş, onun kendi maskesine yapıştıracağı ahtapottan daha etkili olacaktı. Bond'un ahtapottan çekindiği yoktu. Daha bir gün önce yüzlercesinin arasında gezinmişti. Kendisine asıl sorun olan Largo'nun uzun koluydu sadece.

Largo öne doğru dikkatlice bir adım attı. Bir adım

daha. Bond geri geri giderek tekrar dar geçite girdi. Largo ise ağır ağır adımlarla yaklaşıyordu. İki adım daha sokulsun saldıracaktı.

Bond Largo'nun arka tarafındaki açıklıkta ani bir hareket farkeder gibi oldu. Birisi imdadına mı yetişiyordu? Fakat parlayan vücut beyazdı, siyah değil. Ötekilerden biri.

Largo ileri sıçradı. Bond da atıldı, elindeki sivri kayayla Largo'nun karnına daldı. Largo hazırdı, dizini hızla Bond'un kafasına vurdu, aynı anda sağ eliyle ufak ahtapotu Bond'un maskesine yapıştırdı. Sonra iki eliyle Bond'un boğazından kavradı, onu bir çocuk gibi kaldırarak gırtlağını sıkmaya başladı.

Bond artık bir şey göremiyordu. Kaygan vantuzların yüzünde dolaştığını belli belirsiz hissetti. Bir vantuz da dişleri arasındaki memeye yapışmış çekmeye çalışıyordu. Artık işinin bittiğini anlamıştı.

Ağır ağır dizleri üstüne yığıldı. Fakat neden çöküyordu? Gırtlağına sarılı ellere ne olmuştu? Can acısıyla yuvalarından fırlamış gözleri açıldı, ışığı gördü. Göğsünün hizasına inmiş olan ahtapot onu bıraktı, su fışkırtarak mercan kayalıklarında kayboldu. Largo'nun bir zıpkınla boynu delinmişti. Kumların üstünde debeleniyordu. Onun arkasında duran, başını eğmiş ufak tefek, soluk bedenli biri elindeki denizaltı tüfeğine yeni bir zıpkın yerleştirmeye uğraşıyordu.

Bond ağır ağır ayağa kalktı. Öne doğru bir adım attı. Dizlerinin bağları çözüldü birden. Siyah bir dalga görüş alanını kapatıyordu. Dudakları oksijen memesinin çevresinde gevşeyerek, mercanlara yaslandı.

Bir el elinden tuttu. Fakat karşısındaki maskenin gerisinde gördüğü Domino'nun gözleri de başka yerdeydi. Bomboş bakıyordu. Hastaydı Domino. Neyi vardı acaba? Bond birden uyanıvermişti. Gözleri onun mayosunun üzerindeki kan lekelerini seçti. Bedeni

çirkin, kırmızı lekelerle kaplıydı. Bir şeyler yapmazsa ikisi de oracıkta ölecekti. Bond'un kurşun gibi bacakları paletleri ağır ağır harekete geçirdi. Hiç de güç olmadı bu iş. Yukarı doğru kımıldadılar. Domino'nun da paletleri oynuyordu.

İki vücut su yüzüne birlikte çıktı, sonra dalgaların sığlığında yüzükoyun yattılar.

Şafağın ince beyazlığı yavaş yavaş pembeye dönüyor, nefis bir gün başlıyordu.

XXIV. BÖLÜM

SAKİNLEŞİN BAY BOND

Felix Leiter antiseptik kokulu bembeyaz odaya girdi, kapıyı yavaşça kapadı. Gelip uyku iğnesi yapılmış Bond'un uyukladığı karyolanın başucunda durdu.

— Ne durumdasın, dostum?

— Fenal değil. İğne yaptılar da.

— Doktor seni görmeme izin vermedi. Fakat belki patırtının sonunu merak edersin diye düşündüm. Dinler misin?

— Hem de nasıl?

Bond belleğini toparlamaya çalıştı. Aslında hiçbir şey umurunda değildi artık. Kızdan başka hiçbir şey...

— Kısa keseceğim. Merak etme. Doktor hastalarını dolaşıyor. Beni burada enselerse topa tutar. Bizimkiler bombaların ikisini de geri aldılar. Kotze... Şu fizikçi... Her şeyi anlattı. SPECTRE'in birinci sınıf gangsterlerden kurulmuş gerçek bir çete olduğu anlaşıldı. Karargâhları Paris'te. Başları da Blofeld adlı biri. Fakat kaçtı kerata. Herhalde Largo'dan telsizle mesaj alamayınca durumu tahmin etmiş. Gerçekten müthiş bir beyin olmalı bu Blofeld. Kotze, SPECTRE'in faaliyete geçtiği beş yıldan beri çeşitli ülkelerdeki bankalara milyonlarca dolar yatırdığını söylüyor. Çetenin son büyük vurgunu bu iş olacakmış. Miami hakkındaki tahminimizde de yanılmamışız, 2 numaralı hedef o olacakmış.

Bond hafifçe gülümsedi.

— Herkes hayatından memnun öyleyse.

— Ah, tabii benim dışında. Şu ana kadar o lanet olası telsizin başından ayrılmadım. Çok şükür ki, bu akşam CIA'dan ve senin örgütünden önemli kesimlerden bir ekip uçakla buraya geliyorlar. İşlerin idaresini alıyorlar. Bakalım halka nasıl açıklama yapacaklar? Bu SPECTRE'in adamlarını ne yapacaklar? Seni lordluğa mı, düklüğe mi yükseltecekler? Bakalım beni de cumhurbaşkanlığına adaylığımı koymamam için nasıl ikna edecekler. Artık alıp başımızı bir yerlere gidelim, bir güzel tatil yapalım. Belki sen o kızı da yanına almak istersin. Madalyayı hak eden asıl o. Yatta Geiger aracını kullanırken yakalanmış. O aşağılık Largo kıza neler yapmış, "gık" dememiş yine kızcağız. Tek kelime söylememiş. Bütün ekip denize inince bir yolunu bulup silahıyla, su ciğerini alarak kamaranın lumbozundan denize atlamış, Largo'nun peşine düşmüş. Sonunda onu bulmuş ve zıpkınla haklayıp, senin de hayatını kurtarmış. Yemin ederim ki bir daha kadınlar için "zayıf" sözünü etmeyeceğim... Hele İtalyan kızları için.

Leiter kapıyı dinledi.

— O lanet olası doktor gelmeden kaçayım ben de, James.

Çabucak kapının tokmağını çevirdi, koridoru dinledi, sonra gölge gibi dışarı süzüldü.

Bond cılız bir sesle seslendi.

— Dur Felix, Felix.

Fakat kapı kapanmıştı. Kapı tekrar açıldığında orada görünen beyaz gömlekliye deli gibi bağırdı.

— Kız. Nasıl kız? Çabuk, söyleyin bana!

Daha çok zenginlerle, ihtiyarları tedavi eden Doktor Stengel böyle hastalara alışık değildi. Fakat emir hükümetten gelmişti. Ayrıca devlet sırrı olduğu da söylenmişti. Dr. Stengel dikkatle:

— Bayan Vitali iyileşecek, dedi. Halen bir şok geçiriyor. Dinlenmeye ihtiyacı var. (Kapıya doğru

yürüdü.) Şimdi sizin de dinlenmeniz gerekiyor. Büyük tehlike atlatmışsınız. Her altı saatte bir iğne yapılacak, tamam mı? Ve bol bol uyuyacaksınız. Çok geçmez iyileşirsiniz. Ama bir süre sakinleşin, Bay Bond.

Sakinleşin. Sakinleşmelisiniz, Bay Bond. Bu aptalca sözleri kim söylemişti daha önce? Birdenbire öfkeden delirir gibi oldu Bond. Yataktan çıkmaya kalkıştı. Ani baş dönmesiyle doktora doğru sendeledi. Karşısındaki doktorun sakin çehresine bir yumruk salladı.

— Sakinleşeyim ha! Tanrı cezanı versin senin! Sen ne anlarsın sakinleşmekten? Nesi var kızın söyle? Nerede o? Odasının numarasını söyle bana?

Bond'un elleri bitkin bir vaziyette iki yana düştü.

— Ne olur söyle doktor. Bilmem gerekiyor. Bilmem...

Doktor Stengel sabırla:

— Biri çok kötü davranmış ona, dedi. Acı çekiyor. Çok yanık var bedeninde. Fakat... (Elini salladı.) Başka bir şey yok. Bitişikteki 4 numarada yatıyor.

Kapıyı açtı ona.

— Sağolun. Sağolun doktor.

Bond tökezlenen adımlarla odadan çıktı. Körolası dizlerinin bağı yine çözülmeye başlıyordu. Doktor onun 4 numaralı odanın kapısına gidişini izledi.

Jaluziler küçük odadaki yatağın üzerine gölgeler yapmıştı. Bond sendeleyerek karyolanın yanına geldi, baş ucunda diz çöktü. Yastığın üzerindeki ufak baş ona doğru döndü. Elini uzatıp onu saçlarından kavradı, başını kendi yüzüne çekti. Sonra Domino'nun boğuk sesi duyuldu.

— Burada kalacaksın. Anlıyor musun? Hiçbir yere gitmeyeceksin, dedi.

Bond cevap vermeyince, kız hafif bir hareketle başını sağa sola salladı.

— Beni işitiyor musun, James? Anlıyor musun

söylediklerimi?

Bond'un bedeni kayıyordu. Genç kız saçlarını bıraktığı zaman Bond karyolanın önündeki halıya yığıldı. Domino yataktan hafifçe doğruldu, eğilerek ona baktı. Başını kolunun üstüne yerleştiren Bond uykuya dalmıştı bile.

Kız o esmer ve oldukça zalim olan yüzü bir an seyretti. Sonra hafifçe göğüs geçirdi, yastığını yatağın kenarına doğru çekti, başını onun üzerine öyle bir yerleştirdi ki, ne zaman baksa onu görebilecekti. Sonra gözlerini kapattı.

Eğitim uçuşuna çıkan bir Villiers Vindicator uçağı, taşıdığı iki atom bombasıyla ortadan kaybolur. Hemen ardından, İngiltere ve ABD'ye "SPECTRE" imzalı birer tehdit mektubu gelir: Bombalara karşılık üç milyar sterlin değerinde altın istenmektedir...
Dünyanın tüm ajanları harekete geçirilir. Fakat, bilinmeyeni bulabilecek, yenilmezin hakkından gelebilecek tek kişi vardır: 007, James Bond...

"Ian Fleming yine zirvede... Kitabı bitirdikten sonra, insan kendi kendine bütün bunlar gerçek mi, diye sormadan edemiyor..."

SUNDAY TELEGRAPH

"Son derece akıcı... Bir solukta okunacak bir serüven..."

EVENINGSTANDART

250 LİRA